

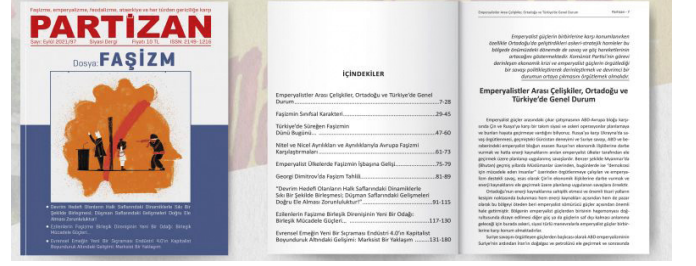

SENTEZ

12-13

Ortadoğu'da Kartlar Yeniden Karılıyor!

Ortadoğu coğrafyasının en temel özelliği büyük emperyalist kutupların, çok uluslu şirketlerin ve tekellerin boyunduruğu altında kendisine bağımlı/yarı bağımlı devletlerin birbirleri ile ittifak kurma veya düşük yoğunluklu çatışma halleridir.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 29 Eylül - 12 Ekim 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 246 www.ozgurgelecek25.net Fiyatı: 2 TL

YOKSULLUK VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ, BARINMA HAKKI İÇİN MÜCADELE...

HALKIN GÜNDEMİ >22

Prof. Dr. Vedat Bulut:
“Salgın Politikasında
İçişleri Bakanlığı’nın
Egemen Olduğu Nadir
Bir Ülkeyiz!”

Türk Tabipler Birliği (TTB) MK
Genel Sekreteri Prof. Dr. Vedat
Bulut ile Söyleşi.

SÖYLEŞİ >20-21

“İşçi ve Ezilenleri
Örgütlemeye Devam Edip,
Sınıf Rejimini Yenene
Kadar Mücadele...”

Ekonomik kriz, pandemi, yoksulluk ve yolsuzluk nedeniyle uzun süredir eylemlerin dinmediği Tunus ve bölgedeki son gelişmelere dair Tunus'taki Yurtsever Demokratik Sosyalist Partisi (PPDS) ile bir söyleşi yaptık.

DENEYİM | “GÖÇ-2: “Tüm Aile Bireylerinin Olduğu Tek Bir Fotoğraf Karesi Bile Yok!”

Almanya'ya adımımı attığım an, yeniden doğduğumu düşündüm. Bu, “Oh be, dünya varmış” tadında bir doğum değil ama. Konuşmayı, yürümeyi ve yaşamı yeniden, sil baştan örmeyi öğrenmem gerekti. Bu duygu bile başlı başına bir sorun. İltica talebinde bulundum ve beni bir kampa götürdüler. Kamp dediğim yer, hapishane gibi, tel örgülerle çevrili ve yüzlerce insanın birarada yaşadığı bir ortam. Küçük odalarda, kalabalık gruplar halinde kaldık ve hijyen açısından durum vahimdi. Yemekler yenecek gibi değildi ve benim sağlık sorunum iyice kendini gösterir oldu. Yarım saatten fazla yürüyemiyordum. Aşırı derecede unutkanlık geliştirdim ve diş etlerimde çekilme meydana geldi. Korona süreci olduğu için sağlık olanaklarından kısıtlı yararlandık. Avrupa denildiğinde insanların kafasında farklı bir şema oluşabilir ama mülteciler için buralar tam bir dram. Kampta bulunan insanların yüzde doksanı Ortadoğu halklarından. Birçoğu savaş ve yoksulluktan çıkıp gelmiş. Burada da yine farklı bir “savaş” ile karşı karşıya kalmışlar. Yani kapitalist sistem, ezilen halkları her koşulda ezmeye devam ediyor. İşin daha da kötü yanı, kendimi pazardaki elma gibi hissettim. Yani, eğer geldiğiniz ülkede doktor, mühendis vs. gibi mesleğiniz varsa, devlet size “kolaylık” sağlıyor ve sizi en güzel şekilde “kullanmak” için koşulları sağlıyor. Ama eğer benim gibi yoksul bir ailede büyümüş ve sürekli devlet baskısı görmüşseniz yani akademik bir “kariyeriniz” yoksa pazardaki “çürük elma” muamelesi görüyorsunuz. Kapitalist sistem, insanların bu durumdan “nasıl yararlanırım?” diye düşünüyor.

Yedi ay sonra mahkemeye çıktım. Bilmeyenler için söyleyeyim, her iltica eden kişi mahkemeye çıkıyor ve neden burada kalmak istediğini bildiriyor. Ben kamptay-

ken Rojava'da kuzenin şehit düştü. Mahkemede özellikle Almanya'nın silah satışı ve kapitalist düzenin savaş politikalarını eleştiren bir ifade verdim. Bir yanım şehit düşmüşken ben farklı ifade veremezdim zaten. Bu ifadeden kaynaklı hala oturma ile ilgili sorunlar yaşıyorum.

Mahkemeden sonra beni Hannover'in içinde bir başka yere gönderdiler. Burası görece daha iyiydi. En azından giriş-çıkış serbesti. Gelir gelmez sağlık sorunlarımı çözmek için doktora gittim. Bunun dışında çalışma müsaadesi vs. gibi konular için devlet kurumları ile görüşmeler yapmam gerekiyordu. Almancam yoktu ve tercüman için de para istiyorlardı. Bu konuda Hannover'de faaliyet yürüten Partizan okurları bana çok yardımcı oldu. Buradan sizin aracılığınız ile tekrar teşekkür etmek istiyorum.

Sağlık durumum biraz iyi olunca iş aramaya başladım. Dil bilmediğim için ya inşaata ya da restorantta çalışmak zorundaydım. İnşaat benim için mümkün değildi. Sağlık durumum öyle bir iş için elverişli değildi. Geriye gastronomi kalıyordu. İnanın buradaki restoran sahiplerinin çoğu Türkiyeli ve bizim “durumumuzu” bildikleri için işi fırsata çeviriyorlar. Saat ücreti 3 euro gibi komik bir rakamla işe başladım. Düşünün günlük yol param 6 Euro. Köleliği anlatın deseler, “Avrupa'da yaşayan mültecilere bakın” derdim. En ufak bir sıkıntıda ise bizlere direk kapıyı gösterip “sizden çok var” diyorlar. Dünyanın neresinde olursa olsun, göçmen ve mülteciler hep ucuz iş gücü olarak görülmüştür. Hem köle gibi çalışıyor hem de ciddi anlamda ırkçılığa maruz kalıyorum. Sokakta, devlet dairesinde, yaşamın olduğu her yerde ırkçılık karşıma duvar gibi çıkıyor. Türkiye'de Kürt olduğum, burada da mülteci olduğum için sürekli ötekileştirme ile karşı karşıyayım. Bu da benim psikolojik olarak ciddi sorunlar yaşamama sebep oldu.

Hasretlik... Evet bu kelimeye şimdi daha farklı bir anlam yüklüyorum. Zaten babama hasret büyüdüm şimdi ise annem ve kardeşlerime hasret yaşıyorum. Hep sürgün, hapis, göç gibi sebepler yüzünden aile sürekli parçalı. Tüm aile bireylerinin olduğu tek bir fotoğraf karesi bile yok...

Son olarak Özgür Gelecek gazetesine teşekkür ediyorum. Benim sesimi duyurduğum için. Bulduğumuz her yerde sömürü çarkı bizleri eziyor ama biz de bu çarka karşı, koşulumuz ne olursa olsun direnmeliyiz.

(Bitti)

Güzel Ana Ölümsüzlüğünün 4. Yılında Mezarı Başında Anıldı

“Sıklıkla yumruğun ile her eylemde aramızdasın!”

Aile adına konuşan **Meral Nergis Şahin** ise kardeşinin annesi için yazdığı yazıyı paylaştı:

“Eylem güzelimiz, anamız, yoldaşımız, evimizin, barkımızın yiğit komutanı; sensizliğimizin 4. Yılında halen fiziksel yokluğun, anlarıyla mücadele alanlarımızda yukarı kalkak yumruğunu aradığımızı bilmeni istiyoruz. Eylem güzelimiz; senin pratik eylemlerdeki ilkeli duruşun, özgür gelecek günlere olan inancın bizim pratik ve teorik olarak nerede, hangi koşullarda olsak da aslolan duruşun olması gerektiğinin rehberidir.”

“Mücadeleyi büyötmeye devam ediyoruz!”

Partizan tarafından yapılan konuşmada Güzel Ananın yaşamı boyunca devrimci mücadeleden bir an bile olsa geri durmadığı belirtildi ve umut ve güler yüzlü bakışının hiç eksik olmadığı ifade edildi:

Konuşma “Güzel Anamızın mücadelesi bize en fazla birlikte mücadele etmenin önemini göstermektedir. O her türlü, ister ekoloji alanında ister Kürt sorusunda ister kadın mücadelesinde hep mücadeledeydi. Nerede direniş varsa onun bir parçasıydı. Biz de bu bu bakış açısıyla mücadeleyi büyötmeye devam ediyoruz. Bir insanı anmak aslında onun düşüncelerini, sahip olduğu fikirleri yaşama geçirmek için mücadele etmek anlamına gelir. Bu anlamda Güzel Anne'nin 'nerede bir direniş varsa, nerede bir zulüm varsa oralı olmak ve o mücadelede olmak' fikrine sahip çıkmaya ve mücadeleyi büyötmeye devam ediyoruz” şeklinde sona erdi.

Partizan Dergisi'nin 97. Sayısı Çıktı!

Partizan Dergisi'nin 97. sayısı yayına baskıya hazır. Derginin bu sayısı “Faşizm” dosyası ile çıkıyor.

Derginin içeriğine ilişkin Sunu bölümünde şu ifadelere yer veriliyor:

“Partizan Dergisi'nin yeni sayısı başkıda. Derginin bu sayısı 'Faşizm' dosyasıyla çıkıyor. Dergide faşizmin tanımına, ortaya çıkışı sürecine, Avrupa'da yükselişine ve Komünist Enternasyonal içinde nasıl tartışıldığına ilişkin analizler bulunuyor. Diğer yandan Türkiye'de faşizmin nasıl şekillendiği, nitelik olarak hangi sınıflara dayandığına ilişkin de bir makale

yer alıyor.

Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist Siyasi Büro üyesi Özgür Aren'le, ittifaklar, Kürt Ulusal Sorunu ve HBDH başlığında yapılan söyleşiye de yer veriliyor. Öte yandan Covid-19 pandemisiyle birlikte daha fazla gündemimizi işgal eden 'Endüstri 4.0' üzerine bir incelemeye, 'tartışma' başlığı altında dosya dışı olarak yer veriliyor.

Dergide son olarak Birleşik Mücadele Güçleri'nin ortaya çıkışı ve bugüne kadar ki sürecine ilişkin de bir analiz yer alıyor.”

Faşizmin Restorasyonuna Karşı Birleşik Direnişimizi Büyütelim!

Halkına karşı savaş açmış bir devlet örgütlenmesiyle karşı karşıyayız. AKP-MHP faşist iktidarı dışarda emperyalistlerle ilişkisinde sıkıştıkça, ülkede her yol ve yöntemi kullanarak, halka karşı baskıyı ve faşist terörünü artırmaktadır.

Salgın dünya çapında giderek gündemden düşmesine rağmen etkisi devam ediyor. Ölüm sürerken egemenler, pandemi gerekçesiyle gündeme getirdikleri “önlemleri” kalıcı hale getirmeye çalışıyor, işçi sınıfı ve ezilen dünya halkları ise kendilerine dayatılan çalışma ve yaşama koşullarına karşı öfke biriktiriyor. Pandemi gerekçesiyle yasaklanan kitlesel eylemler yeniden yapılmaya, yüzbinlerce insan meydanlara inmeye başlıyor. Bu eylemler sadece dünyanın geri bırakılmış ülkelerinde değil, örneğin Almanya’nın Berlin şehrinde yüzbinlerce insanın “barınma hakkı” için sokağa çıkması ya da dünyanın çeşitli şehirlerinde milyonlarca insanın “küresel iklim grevi” için meydanlara çıkmasıyla çeşitlilik arz ediyor.

Emperyalist kapitalizmin aşırı kâr hırsı ve sömürü politikaları, pandemi örneğinde olduğu gibi insanlık için yeni tehditlerin ortaya çıkmasına neden olurken, sistemin bir türlü giderilemeyen ekonomik krizi, işçi sınıfı ve emekçi halkların yaşama ve çalışma koşullarını kötüleştiriyor, daha iyi bir gelecek umutlarının sönmesine neden oluyor. Kitlelerin gelecek kaygısı beraberinde öfke ve isyan biriktirmelerine neden olurken, yeni bir dünyanın temellerinin atılmasının koşulları daha da olgunlaşıyor.

Bu durum, emperyalist kapitalist sistem sahiplerini, kapitalist sistem içinde çözümler aramaya iterken, kitlelerin öfkesi yatıştırılmaya çalışılıyor. Örneğin direk emperyalist kapitalist sistemin aşırı kâr hırsının sonuçlarından biri olan “küresel ısınma ve iklim değişikliği”ne karşı “Paris Anlaşması” gibi geçici tedbirler devreye sokulmaya çalışılıyor.

Sistemin krizi, Türkiye gibi emper-

yalizme bağımlı ülkelerde daha derinden yaşanıyor. Kriz ekonomik alanda sadece işsizlik, pahalılık, daha fazla yoksullaşma ve açlık olarak yaşanmıyor. Politikadan, kültüre, eğitime ve sağlığa kadar hemen hemen her alanda varlığını hissettiriyor. Pandemi sürecinde yaşananlar ve AKP-MHP faşist iktidarının izlediği politika bilinmektedir. Bu süreçte yaşanan can kayıpları ve vaka sayısı halen bilinmemektedir. Ya da eğitimde yaşanan kaos ve karmaşa da ortadadır. Son olarak üniversite öğrencilerinin yurt talebi ile parklarda sabahlaması, AKP-MHP iktidarının bu alanda izlediği politikanın çarpıcı bir örneğini oluşturmaktadır.

Devlet, halka karşı örgütlenmiştir! Dahası üniversite öğrencilerinin karşı karşıya kaldığı barınma ve burs sorununa ilişkin çözüm üretmek yerine bizzat Cumhurbaşkanı ve AKP Genel Başkanı R.T. Erdoğan tarafından “Ya elinize dilinize dursun ya” (19 Eylül 2021) bedduasında bulunmakta ve öğrenciler için “Son günlerde üniversite öğrencileriyle alakalı çok çirkin bir kampanya sürdürülüyor. Ülkemizde iktidara geldiğimizden bu yana yurt kapasitelerini hiçbir dönemde olmadığı kadar tırmandırdık. Neredeyse 1 milyona yakın yurt kapasitesine sahip olan bir iktidarı. Bunu görmeden hiç ilgisi alakası olmayan kişileri bankaların üstüne yatura-

rak, ‘Yurt yokmuş’ denilerek kampanyalar sürdürüyorlar. Yalan söylüyorsunuz, hayatımız yalan. Bizim yurtlarımız ortada. Kapasitemiz ortada. Bu yurtlarımızda biz 2 veya 3 kişilik odalarda öğrencilerimizi ağırlıyoruz” açıklamasını yaparak öğrencileri hedef göstermektedir. (25.09.2021)

Üniversite öğrencilerinin yakıcı bir biçimde karşı karşıya olduğu barınma ve burs sorunu, bir kez daha devlet örgütlenmesinin, halkın çıkarları için değil bir avuç asalağın çıkarları için kullanıldığını göstermektedir. Doğayı talan eden, yeşil bulduğu her alana dozer sokan, dere yataklarını betonla dolduran, “yol yaptık, konut inşa ettik” diye kendi kendine propaganda yapan iktidar, somut sorunlar karşısında çözüm üretmek yerine yine bildik şekilde hamasete başvurmakta ve üniversite öğrencilerini suçlayarak, haklı ve meşru taleplerini dile getirenleri “terörist”likle suçlamaktadır.

Üniversite gençliğinin talepleri karşısında, sorunun muhatabı olan Gençlik ve Spor Bakanı Kasapoğlu: “Kapasitesi yüksek, en modern otel zincirleriyle rekabet edecek yurtlara sahibiz” diye açıklamakla ve “Mavi Vatan’ı inkar eden anlayışla, PKK’ya iltisaklı partilerle yaptıkları işbirlikleriyle, hangi gencimizin geleceğini garanti altına alma noktasında açıkçası acizyetlerini görüyoruz» diyebil-

mektedir. (22.09.2021)

İktidarın benzer yaklaşımını orman yangınları sırasında da görmüştük. Cumhurbaşkanlığı’na “itibar için” onlarca uçak alan zihniyetin, yangın söndürme uçağı bulunmadığı açığa çıkınca eleştiri getirenleri “terörist”le suçlanmıştı. Devletin, halkın değil de bir avuç hakim sınıfın devleti olduğu, onların sınıfsal çıkarlarına hizmet ettiği gerçeği, 2 milyon vatandaşın “terör” soruşturması altında olmasından da anlaşılabilir. Bu gerçeği Deva Partisi Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Yeneroğlu, “Bulgaristan’ın toplam nüfusundan daha fazla insan biz de terör örgütü soruşturmalarının doğrudan etkisi altında” ifadeleriyle dile getirmektedir. (23.09.2021)

Halkına karşı savaş açmış bir devlet örgütlenmesiyle karşı karşıyayız. AKP-MHP faşist iktidarı dışarda emperyalistlerle ilişkisinde sıkıştıkça, ülkede her yol ve yöntemi kullanarak, halka karşı baskıyı ve faşist terörünü artırmaktadır. İktidar bu saldırganlığına paralel olarak, propaganda araçlarını da devreye sokmakta, Diyanet İşleri Başkanlığı’nı aktif kullanarak, tabanında yaşanan çözülmeyi engellemeyi amaçlamakta ve Yeni Şafak yazarı Hayrettin Karaman’ın “İktidara zarar verecekse haksızlık ve yanlışlardan şikayet, doğruları söylemek caiz değildir” (24 Eylül) açıklamasında olduğu gibi fetvalara ihti-

yaç duymaktadır. H. Karaman'ın iktidar partisi ve İslamcı cenahtaki konumu bilin- diğinde bu açıklamanın önemi ve mahiye- ti daha iyi anlaşılır.

AKP-MHP iktidarının her anlamda sı- kıştığı ve çareyi dışarda emperyalistlerden destek arayışında, içerde ise halka karşı saldırganlığın artırılmasında gördüğü anlaşılmalıdır. Cumhurbaşkanı R.T.Er- doğan'ın son ABD ziyareti ve sonrasında yaptığı açıklamalar bu durumu teyit et- mektedir.

Emperyalistler arasında mekik dokuma ve saldırganlık!

Türk hakim sınıfları emperyalist çıkarlara göre örgütlenmiştir. Bu durum Cumhuriyet öncesi Osmanlı dönemine kadar uzanır. Serbest rekabetçi kapitaliz- min ve ardından emperyalizmin ülkeye girişiyle birlikte yarı sömürgeleşen bir devlet gerçeğiyle karşı karşıyayız. Tanzi- mat dönemi, Osmanlı hakim sınıflarının kapitalist devletlerin çıkarlarına göre kendilerini konumlandırımları bu gerçeği oldukça iyi özetler. Aradan geçen süre bo- yunca bu gerçeklik devam etmiş, Cumhu- riyet tarihi boyunca da Türk hakim sınıf klikleri, bir emperyalist güçten diğer em- peryalist güce, ülke içinde devlet iktida- rını korumak için mekik dokumuşlarıdır. Her klik, ülke içinde iktidarını korumak ya da iktidarı ele geçirmek için dönemin emperyalist güçlerine yanaşmıştır.

Gelinen aşamada da benzer bir du- rum söz konusudur. Birleşmiş Milletler (BM) 76'ncı Genel Kurulu toplantısına katılan R.T.Erdoğan, ABD emperyaliz- mine yanaşmak için çaba göstermiş ancak umduğunu bulamamıştır. Joe Biden'in ABD Başkanı seçilmesiyle ABD emper- yalizminin yeni yöneliminde R.T.Erdo- ğan ve temsil ettiği klik arasında yaşanan çelişkiler bilinmektedir. Bu çelişkileri gidermek ve ABD emperyalizminden bir kez daha onay alma çabası boşa düşmüş görünmektedir. Amerika'da Biden ile gö- rüşme imkanı bulamayan R.T.Erdoğan, beraberinde götürdüğü BBP lideri Musta- fa Destici ile görüşmek zorunda kalmıştır!

R.T.Erdoğan ABD ziyaretindeki ha- yal kırıklığını gizlemekten *“Temennim odur ki iki NATO ülkesi olarak birbirimize hasmane değil, dostane davranalım. Ama iki NATO ülkesi olarak şu andaki gidiş pek hayra alamet değil. Benim Başba- kan, Cumhurbaşkanı olarak yaklaşık 19 yıllık yöneticilik hayatımda Amerika ile*

olan münasebetlerimde geldiğimiz nok- ta maalesef iyi bir nokta değil. Ben oğul Bush ile iyi çalıştım, sayın Obama ile iyi çalıştım, sayın Trump ile iyi çalıştım ama sayın Biden ile iyi başladık diyemem” açıklamasında bulundu. (23 Eylül) ABD dönüşü yaptığı açıklamada da ABD em- peryalizminden yüz bulamadığını ifade etti: *“Ben şu ana kadar Amerika'daki li- derlerin hiçbirisiyle böyle bir konum yaşa- madım.”* (24 Eylül)

Görüleceği üzere Türk hakim sınıf- larının iktidardaki temsilcisi ve sözcüsü R.T.Erdoğan, ABD emperyalizmiyle ara- larında “sorun” olduğunu ifade etmekte ve “çözüm” olarak da bir başka emperyalist güce yanaşmaktadır. Aynı açıklamaların- da Rusya'ya işaret etmekte ve *“Kimseyi üçüncü bir şahıs olarak yanıma alma- dan bu görüşmeyi yaparken orada tabii Türkiye-Rusya ilişkilerinde önemli bir ka- rara da varacağız. Önemli iki ülke derken bir şeyi daha ifade etmem lazım; biz Rus- ya ile ilişkilerde şu ana kadar herhangi bir yanlış görmedik. Ticaret hacmine baktığı- mız zaman iyi bir konumdayız ve sürekli ilerleyen bir ticaret hacmi var... Böylece Türkiye-Rusya ilişkilerinde inşallah çok daha güçlü, çok daha farklı bir döneme girmiş olacağız”* ifadelerini kullanmakta- dır. (23 Eylül)

Bu açıklamalardan da rahatlıkla anla- şılacağı üzere farklı ve çelişkili çıkarla- ra sahip sermaye klikleri ve emperyalist güçler arasında denge tutturamayan ikti- darın içine girdiği türbülans şiddetlen- rek devam ediyor. Devam edecek gibi de görünüyor. Çünkü R.T.Erdoğan'ın Rusya ile ilgili bu açıklamalarına rağmen, Rus- ya'dan özellikle İdlip konusunda yapılan açıklamalar, TC açısından pek hayra ala- met değil. Rus emperyalistleri, TC'ye yeni bir ayar verebilir.

Bu durum, dış siyasette emperyalistler arası çıkar dalaşlarında kendi kliğinin çı- karları için saf tutma çabası olarak ortaya çıkarken, iç siyasette ise burjuva siyase- tin kaçınılmaz biçimde bir olağanüstü hal rejimi içinde yapılmasını ve halka karşı saldırganlığın daha da artırılmasını doğu- racaktır. AKP-MHP iktidarının ve R.T.Er- doğan'ın “savaşmaktan”, başta devrimci- ler olmak üzere, ilericilerin, muhalefetin, direnmekten ve birleşik devrimci mücade- leyi yükseltmekten başka yolu bulunma- maktadır.

Nitekim aynı açıklamasında R.T.Erdo- ğan saldırganlık siyasetinin ipuçlarını da

vermektedir. Sosyal medya düzenlemesi- nin yapılacağını belirterek *“Bu tahribatın artık bitirilmesi lazım”* demekte ve Kürt meselesine yönelik, *“Yok Kürt sorununu çözmektir, yok şudur, yok budur... Türki- ye'de böyle bir sorun yok. Biz bu işi çok- tan çözdük, aştık, bitirdik”* ifadelerini kul- lanmaktadır. (23 Eylül)

Emperyalist çıkarlarda rol çalma ve faşizmin restorasyonu

ABD emperyalizminin J. Biden'le birlikte politika değişikliği beraberinde Türk ha- kim sınıflarının her iki kliğinin dalaşında da etkili olmaktadır. Son haftalarda ABD Temsilciler Meclisi'nin ve çeşitli AB dev- letlerinin MHP'ye bağlı Ülkü Ocakları ör- gütlenmesini gündemlerine almaları dik- kat çekicidir. AKP-MHP iktidarı üzerinde baskı kurulmakta ve CHP-İYİ Parti'nin önü açılmaya çalışılmaktadır. Kendilerini CHP-İYİ Parti'de temsil eden Türk hakim sınıf kliği bu durumu görmüş ve buna uy- gun bir politika izlemektedir. Erken seçim çağrılarından, özellikle CHP heyetlerinin Türkiye ve Irak Kürdistanı temaslarının ardından Kemal Kılıçdaroğlu'nun 2020 Kasım'ında yapılan bir belgesel çalışma- sında (Bay Kemal ve İttifakları), Kürt me- selesiyle ilgili; *“Siyaset kurumunun 35-40 yıldır çözemediği bir Kürt sorunu var. Er- doğan, devleti İmralı'daki meşru olmayan bir aktörle muhatap etti. Meşru organ ola- rak HDP kabul edilebilir”* ifadeleri bilinç- li olarak yeniden gündemleştirildi.

Bu tartışmanın yarattığı etkinin boyutu bize sistemin kendini CHP-İYİ Parti eliyle restorasyonuna hazırlandığını gösteriyor. Adıyamanlı köylülerin ifadesiyle *“tırşıkçı kapitalizm”* in kendisini yeniden örgütle- me adımları atılıyor. Faşizm AKP-MHP iktidarı sonrasına hazırlanıyor. AKP-M- HP'deki çözülme son aylarda birbiri ar- dina açıklanan anket sonuçlarıyla propa- ganda edilirken, bürokrasi içinde de yeni gelişmeler yaşanıyor. Türk Silahlı Kuv- vetleri'nde Suriye politikası nedeniyle üst düzey generallerin emeklilik talepli istifa ettiği duyuruluyor.

CHP liderinin Kürt sorunu bağlam- lı açıklamasının gündemleştirilmesi ve yaygın olarak tartışılması bu bağlamda değerlendirilmelidir. Kürt sorunu ülke- mizde başlıca çelişkileri yatay ve dikey kesen yönüyle önemli bir yerde durmakta- dır. AKP-MHP iktidar ortaklarının “Kürt sorunu yoktur” açıklamasına karşı CHP liderinin geçmiş bir açıklamasını gündem-

leştirmek ve tartıştırmak, ABD emperya- lizminin bölgeye yönelik politikalarıyla uyumludur. Yeni bir “çözüm süreci”nin olup olmayacağını zaman gösterecektir. Ancak unutmamak gerekir ki; ülkemiz- de “Kürt sorunu” olarak tanımlanan ezen ulusla ezilen ulus arasındaki başlıca çeliş- kinin gerçek anlamda çözüm yolu demok- ratik devrimden geçmektedir. Bunun dı- şındaki her yol ve yöntem “geçici” çözüm aramaktan, pansuman tedbirler almaktan başka bir anlama gelmez.

Başkan Gonzalo yolumuzu aydınlatıyor!

Türk hakim sınıflarının her iki kliği de emperyalist çıkarlar doğrultusunda ken- dilerini konumlandırmaya çalışmasının karşılığında işçi sınıfı ve emekçi halka daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk ve açlık dayatılacağı açıktır. Emperya- listlerin ve onların yerli uşaklarının işçi sınıfı ve emekçi halka yaklaşımı Peru işçi sınıfı ve emekçi halkının önderlerinden, Peru Komünist Partisi kurucusu ve eski yöneticisi Başkan Gonzalo'ya yönelik politikalarında da rahatlıkla görürüz.

ABD emperyalizmi ve Peru gerici ha- kim sınıfları, PKP'nin ve Halk Şavaşı'nın önderini tutsak ettikten sonra, onu 29 yıl tecrit işkencesine tabi tutmuşlar ve ağır sağlık sorunları yaşamasına rağmen te- davisini yapmayarak katletmişlerdir. Peru gerici hakim sınıfları bununla yetinmemiş, Başkan Gonzalo'nun naasını, yoldaşı ve eşinin taleplerine rağmen kendisine ver- mayerek yakmışlardır. Hatta bunun için özel bir yasa çıkarmışlar ve üstelik kendi yasalarını da çiğneyerek, yasayı geçmişe doğru uygulamışlardır.

Bu durum emperyalistlerin ve gerici hakim sınıfların, işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklarının mücadelesine, bu mücadelenin komünist kadro ve militanlarına yönelik sınıf kininden bağımsız değildir. Ancak bir şeyi unutuyorlar.: Tıpkı Başkan Gon- zalo'nun esir düştüğünde kendisini tut- sak edenlere dediği gibi; *“İstediginizi yapabilirsiniz, hatta beni öldürebilirsiniz. Ama aklımdakileri öldüremezsin!”* Ko- münistlerin cenazelerini yakabilirler, yok edebilirler, ancak onların fikirlerini öldü- remezler!

Başkan Gonzalo'nun mücadelesi, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesinde yaşayacak, birleşik devrimci mücadelemize ilham olmayı sürdürecektir.

Alba Plastik'te Cinsel Tacize Karşı Mücadele Devam Ediyor!

Gebze'de kurulu bulunan TAYSAD Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Alba Plastik, sendikal çalışma yürüten çalışanlarını 17 Ağustos 2021 tarihinden itibaren işten atmaya başladı.

Ocak 2021'den beri Petrol-İş Gebze Şubesi'ne üye olmaya başlayan işçiler sendikal çalışma yürütürken zorla mesaiye bırakılmalarına, küfür ve hakaretlere, insan kayırmacılığına, kadın işçilere yapılan tacizlere karşı da sessiz kalmamış. Biz de işyerlerinde taciz ve mobbinge karşı mücadele eden, direnişçilerden **Ender Konar** ile 41 gündür fabrika önünde sürdürdükleri direnişi ve öncesinde yaşananları konuştuk.

- Kendinizi tanıtır mısınız, kaç yıldır Alba Plastik'te çalışıyorsunuz?

2019 yılından beri Alba Plastik'te çalışıyorum. 20 yaşındayım. Makine operatörü olarak çalışıyordum. Otomotiv sektöründe araçların plastik parçalarını üretiyoruz. Tampon, panjur gibi parçalar. Renault, Ford, Volkswagen, Mercedes gibi markalara üretim yapıyoruz. 3 fabrikası var. Bir tanesi Alba Kalıp, diğeri Alba Plastik, bir diğeri de Alba Kaplama. Kaplama fabrikası yeni açıldı. Plastik fabrikasında üretilen parçaların kaplaması orada yapılıyor. Türkiye'de bu işi yapan iki fabrika var birisi Alba. Yaklaşık 15 yıldır faaliyette olan bir fabrika.

- Sendikal çalışmalara ne zaman başladınız?

Resmi olarak Ocak 2021'de başladık ama öncesinde de biraraya geliyorduk. Girdiğimiz günden beri fabrikalardaki çalışma koşullarının düzelmesinin yolunun örgütlenmek olduğunun bilincindeydik. İşe başladıktan birkaç ay sonra sendikal çalışma yapmak için işçilerle görüşmeye başladık.

- Çalışma koşulları nasıldı?

Kötüydü, ücretler düşük, sosyal hakları olmayan bir yer. Baskı çok fazla. Özellikle boşanmış kadın işçileri tercih ediyorlar. Sorumlulukları çok fazla olan ve bir şeye ses çıkaramayacaklarını düşündükten özellikle tercih ediyorlar. Ama düşündükleri gibi olmuyor. Aldığı elemanlara sözleşme yapmaya yeni başladı Alba. 2020'nin sonlarında içerde sendikalaşma söylemleri dolaşmaya başladı. Birkaç işçi işten atıldı. O dönem hem taşeron firmayı getirdi hem de sözleşmeli çalıştırmaya başladı. İşçiler girdikleri zaman yaşantılarını araştırıyorlar, soruyorlar, öğreniyorlar. 217 kişi plastikte çalışıyor, yüzde 70'i kadın çalışan. İlk girdiğim dönem vardiyadaki tek erkek işçiydim mesela.

- Mesailere zorla mı bırakılıyordunuz?

Mesai fazla yapılıyor. "Mesaiye yazdım,

kalacaksın" diyerek emirle insanları mesaiye bırakıyorlardı. İtiraz eden sayısı çok sınırlıydı. Her yeni yılda mesaiyi zorunlu tutan kağıt imzalıyorlardı. İnsanları "işten çıkartırız, zam alamazsınız" diye korkutuyorlardı mesaiye kalmadıklarında. Örgütlenmeye başladığımızda kendi vardiyamızda çok iyi bir duruma gelmiştik. Bizi zoraki bir şekilde mesaiye bırakamıyorlardı. Diğer vardiyaları da etkilemiştik. Zorlayamıyorlardı eskisi gibi.

- Sendikal çalışmalara nasıl başladınız?

Örgütlenmeye karar verdiğimizde sendikacılarla biraraya gelip konuştuk. Durumdan memnundular. Bize yol-yöntem göstermeye çalışıyorlardı. Ama zayıf kalıyorlardı. Görüşmelerimizi aksatıyorlardı. Buna rağmen içerideki çalışmayı devam ettirdik. Daha önce de sendikal mücadele olmuş ve her seferinde işten atmalar olmuş. Daha önce iki defa yaşanmış bu süreç. Düşük ücretler için bir araya gelmiş çalışanlar. Ama biz meseleye sadece ücret yönünden bakmadık. İçeride insanları onursuzlaştırıyorlardı. Baskılarla, tacizlerle, mobbinge. İnsanları insanlıktan çıkarır bir hale getiriyorlardı.

"Taciz meselesine karşı örgütlü bir tepki göstermemiz patronun gözünü korkuttu!"

- Nelerle karşılaştınız peki?

Biz atılınca kadar kimse bir şey anlamamıştı. Atıldığımızda yönetim ve ustalar o zaman anladılar. Bir anda atılmamızın iki sebebi olabilir zaten. Birincisi, birinin bizi ispiyonlamış olması. Diğeri de taciz meselesine karşı örgütlü bir tepki göstermiş olmamız. Bu duruşun patronun gözünü çok korkuttuğundan eminiz. Bugün bunu yapanlar yarın farklı şeyler de yapar korkusuyla ilk elden bizi atmayı tercih etti.

- Tacize karşı nasıl örgütlü bir duruş sergilediniz?

Alba Plastik'te kadın işçiler yoğun çalışıyor. Özellikle vardiya amirlerinin muazam bir taciz ve baskısına maruz kalıyorlar. Sadece cinsel tacizden de bahsetmiyorum. Kadınların arkasından küfretmek, bağırarak iş yaptırmaya çalışmak, bakışlarıyla rahatsız etmeleri, dışarıda bir yerlere davet etmeleri vb. Bunların çok yaşandığı bir fabrika.

- Teklifleri kabul etmeyen ya da etmek zorunda kalan kadınlara yönelik muamele nasıldı?

Kabul eden kadınlara tanık olamadık. Kabul etmeyenleri biliyoruz sadece. Biz atıldıktan sonra eskiden Alba'da çalışan bir arkadaşımız aradı. Çalışırken, bir vardiya amiri kendisine "Eşine mesaiye kalacağım de-

SÖYLEŞİ Ender Konar

Benimle buluş takalım" demiş. Kadın böyle bir şey yapmayacağını söyledikten sonra, fabrikada her gün farklı işlere veriliyor aynı vardiya amiri tarafından. Mola sürelerini aştığında tutanak tutuluyor. Kadın istifa etmek zorunda kalıyor. Bu arkadaşımız istifa etti ama vardiya amiri Fatih Gündoğdu hala çalışıyor fabrikada.

- Örgütlü tepki göstermenize neden olan olay neydi?

Yeni başlayan işçilerden biri, diğer vardiyadayken bir kadın işçinin elini tutuyor, sakız vereceğim bahanesiyle. Adamı da bizim vardiyaya gönderiyorlar. Vardiyamızdaki tüm arkadaşlar bu adamdan çok rahatsızdı. Bizim atılmamızdan önceki cumartesi günü, içeride bir kadın arkadaşımıza yakınlaşmaya çalıştığını fark ettik. Arkadaşımız terslemesine rağmen devam ettiğini gördük. Tek tek tepki göstermektense toplu tavır koyalım, idare de ona göre bizi dikkate alır diye düşündük... Vardiya amirine haber verip, konuşmak istediğimizi söyledik. O toplantıda hepimiz, "biz tacizcilerle aynı fabrikada çalışmak istemiyoruz" dedik. Orada kadın arkadaşlar çıkıp Zekeriya Bursa adlı kişi tarafından yapılanları anlattılar. "Tamam, biz gereğini yapacağız" dediler. Atılan Tuğba, Semra ve başka bir arkadaşın ifadelerini aldılar, kamera görüntülerini izlediler. Görüntülerde taciz açık açık görülüyordu. Ertesi sabah, 17 Ağustos'ta, fabrikaya geldiğimizde, muhtemelen tacizciyi attılar diye düşünüyorduk. Ama servisten iner inmez benimle Semra'nın önünü kesip, Kalıp fabrikasına gönderip çıkışımızı verdiler. Yaka paça Kalıp fabrikasına götürülmeye çalıştığımızı gören çalışma arkadaşlarımız, makineleri bırakıp bizi sahiplendiler. İK'ya gidip hesap sormuşlar o an, Hasan Can'ın istifa etmesini istemişler. Tuğba'yı da başka bir arkadaşla, akşamına ücretli izne çıkardılar. Tuğba ve Hasan'ın ertesi günü çıkışları verildi. Tacizciyi de biz atıldıktan sonra içerde

arkadaşların tepki göstermesi sonucu atıldılar.

"Patron artık işçileri eskisi kadar rahat bir şekilde kovamayacak!"

- O günden sonra fabrika önünde direnişe başladınız ve kendi imkanlarınızla devam ediyorsunuz. Neden?

Atıldığımız gün Şivan Kırmızıçiçek gelmişti Petrol-İş'ten. "Ben tek başıma karar vermem, yönetimle konuşacağım bu konuyu, ben de direnişten yanayım ama konuşmam lazım" dedi. Yönetimle konuşmuş ama net bir cevap alamadık. Sonra biz Şube Başkanı Eyüp Akdemir'in yanına gittik. Gider gitmez "Direnişe geçerseniz polis baskısı olur, saldırı/gözetli olur. Ekonomik olarak sıkıntı yaşarsınız" gibi şeyler söyledi bize. Biz de bu sıkıntıları göze aldığımızı söyledik. Eyüp başkan, "Direnişe başlarsanız içerdeki çalışmayı, üyelikleri devam ettiremeyiz" dedi. Direnişi sahiplenmeyeceğini açıktan belli etmiş oldu. Sayının düşük olmasını ön planda tutuyordu.

Direnişi devam ettirmemiz gerektiğini söyleyen diğer yöneticiler de bireysel olarak destek vereceklerini söylediler ama bir desteklerini görmedik. Genel olarak sendikanın tutumu bu olduğundan dolayı kendi imkanlarımızla direnişi yürütüyoruz.

- Bundan sonrası için nasıl bir yol izleyeceksiniz?

Bu saatten sonra, fabrika fabrika dolaşıp işçilere yaşananları anlatmaya çalışıyoruz, gerek bildirilerle gerek görüşmelerle. Petrol-İş temsilcileriyle görüşüyoruz, üye fabrikaları dolaşıyoruz. Sendika Alba'ya girse de girmese de işçilere haksızlıklara boyun eğmemeleri gerektiğini anlatmaya devam edeceğiz. Biz atıldıktan sonra, içerde çalışan kadın çalışanlara karşı, amirler artık attıkları her adıma dikkat etmeye başlamışlar. Bu bir değişimdir bizim için bir kazanımdır da.

Patron artık işçileri eskisi kadar rahat bir şekilde kapının önüne koyamayacak.

SÖYLEŞİ Murat Polat

“İşçilerin Kimliğini İnşa Edebilirsek, Birlik ve Mücadelelerine Şahit Olabiliriz!”

CarrefourSA Esenyurt depoda çalışan ve geçen dönem deponun baş temsilciliğini yapan Murat Polat, 18 Ağustos günü CarrefourSA yetkililerinin küçülmeye gittiklerini söyleyerek iş sözleşmesini tek taraflı feshettiklerini aktardı.

Yaklaşık üç yıl Tez-Koop-İş Sendikası işyeri baş temsilciliğini yapan Polat, her gün saat 09:00-16:30 saatleri arasında depo önünde eylemde. Polat'ın eylemine 68 yaşındaki annesi Esme Polat da katılıyor ve oğluna destek veriyor.

Polis dönem dönem Polat'ın yanına “uğrasa da” “yasal” olarak bir engel olmadığı için eylemine devam ediyor.

Polat ile bir söyleşi yaparak, süreç üzerine konuştuk. İşten çıkarılma sürecini aktarırken sorunlarını çözmeden Tez-Koop İş'e de tepkili olduğu dile getiren Polat “bağımsız bir sınıf odağının inşa edilmesi ve işçilerin birbirleri ile iletişim ve dayanışma ağının kurulması”na da vurgu yaptı.

- Merhaba, kendinizi tanıtır mısınız?

Merhabalar, ben Murat Polat. Yaklaşık 4 yıldır CarrefourSa firmasının Esenyurt Ana Deposu'nda makina operatörü olarak çalışmaktaydım. CarrefourSa firmasındaki yetkili sendika, 10 No'lu iş kolu olan Tez-Koop-İş Sendikasıdır.

- İşten nasıl çıkarıldınız, gerekçe neydi?

CarrefourSa'nın Esenyurt Ana Deposu'nda bir dönem de işçi temsilcisi olarak görev yaptım. Ana Depodaki işçilerin sorun ve problemlerinin çözülmesi adına gerek CarrefourSa yönetimine gerekse de Tez-Koop-İş Sendikası'na bilgi ilettim. Yönetimler, kağıt üzerinde bir temsilcilik istediği için hiçbir problemimizi çözmediler.

2021 yılında başlayan 3 yıllık toplu iş sözleşmesinde, yılda bir kez nakit olarak aldığımız yakacak ve izin paralarımızı 12'ye bölerek CarrefourSa'nın C Clup kartına yükleyerek sadece

CarrefourSa'nın market ve mağazalarında alışveriş yapma zorunluluğu getirilmiştir. Tez Koop-İş, 2021 yılında devletin asgari ücrete yapmış olduğu % 21.56 oranındaki zammı bile üyelerine kazanım olarak sağlayamamış; üyelerini % 15'e yani açlığa, yoksulluğa terk etmiştir. Birçok mağazada olduğu gibi Ocak ayında depoya gelen Tez-Koop-İş 1 Nolu Şube, “Murat Polat ile çalışmayacağız” diyerek temsilcilik görevimden aldı beni. Pandemi yasaklarının bitimi ile de işveren vekillerince “küçülmeye gidiliyor” gerekçesi ile 18 Ağustos günü iş akdim feshedildi. O günden bugüne hiçbir sendika yetkilisine ulaşamadım ve tarafıma herhangi bir dönüş yapılmadı.

“Sermayedarlara karşı nasıl mücadele ediyorsak, sarı sendikacılara karşı da mücadele etmeliyiz!”

- Direnişinizi sarı sendikacılığa karşı da yaptığınızı ifade ediyorsunuz. Bunu anlatabilir misiniz?

“Taşeron işçilerin örgütlenmesinin önünü ısrarla kapatmak ve sendikalaşma hakkını ellerinden almak ve engellemek ancak profesyonel emek hırsızlığı üzerinden palazlanan ve patronlaşan sarı sendikacıların işidir.”

Migros'un depolarında taşeron patronları Mehmet Emin Meriç, Veysel Cingöz vardır. Bu kişiler, Tez-Koop-İş Sendikası'nın merkez yöneticileridir.

İşçilere ve emekçilere yoksulluğu, açlığı, işsizliği reva gören ilahi adalet, bu sarı sendikacılara nasıl oluyor da “Yürü ya kulum” diyor! Bu adalet mi?

Carrefoursa'nın Esenyurt Ana Depolarında DGR ve ONUR grupları var. İşçiler, bu taşeronlar hangi sendikacıların merak ediyor. Kimler buradan patron olarak çıkacak!

Taşeron işçilerin örgütlenmesinin önünü ısrarla kapatmak ve sendikalaşma hakkını ellerinden almak ve engellemek ancak profesyonel emek hırsızlığı üzerinden palazlanan ve patronlaşan sarı sendikacıların işidir. Dolayısıyla, biz işçiler, sermayedarlara karşı nasıl örgütleniyor ve mücadele ediyorsak, sarı sendikacı ihanetçilere karşı da mücadele etmemiz gereklidir.

- Bugün birçok yerde işçi direnişleri sürüyor. Bunların birleştirilmesi ve işçi sınıfının örgütlenmesine dair ne söylemek istersiniz?

Bugün Türkiye'nin dört bir yanında direniş ateşleri yakılıyor. İşçiler aylarca hatta yıllarca direnmek zorunda kalıyor. Çünkü sermayenin en ufak bir hak mücadelesine dahi tahammülü yok. İşçiler fabrikalarda, mahallelerde alt kimlikleri ile bin parçaya bölünmüş durumda. İşçilerin kimliğini inşa edebilirsek, direnişlerin ve işçilerin sınıf hareketi tarihinde de rastladığımız birliğine ve birlikte mücadelesine şahit olabiliriz. Benw her anlamıyla düzenden bağımsız bir sınıf odağının inşa edilmesi ve işçilerin birbirleri ile iletişim ve dayanışma ağının kurulması ile yanyana mücadele edecek araçları mutlaka yaratacağımıza inanıyorum.

Sendikacılar Sarayda, İşçiler Sokakta!

R.T.Erdoğan “İşçi Buluşması” adı altında gerçekleştirilen Saray buluşmasında ilk söz olarak bu buluşmaya vesile olan Türk-İş Başkanı Ergün Atalay’a teşekkür etti. Daha sonra “*imkânları zorlama pahasına tercihimizi hep çalışanlarının emeklerinden yana kullandık*” açıklaması ile iktidarda oldukları 19 yıl boyunca işçi hakları ve ücretlerinin ne kadar yükseldiğinden bahsetti. Aynı buluşmada söz alan Ergün Atalay da konuşmasına R.T.Erdoğan’a teşekkür ederek başladı. Atalay, R.T.Erdoğan’a işçilerin taleplerine, sıkıntılarının çözümüne gösterdiği hassasiyetten ötürü teşekkürlerini iletti.

Bu teşekkür konuşmalarının yapıldığı anda Türk-İş’e bağlı Türk Metal-İş’ten örgütlendikleri için işten atılan Xaomi-Salcomp işçileri, kendi fabrikalarının önünde devletin kolluk güçlerine ve patronlara karşı direnmekteydi.

Biri sermaye sınıfının andaki temsilcisi değeri işçi sınıfının temsilcisi olduğunu iddia eden iki kişinin karşılıklı birbirlerine teşekkürleri, eşyanın doğasına aykırı bir şekilde karşımızda durmaktadır. İşçi sınıfının tarihinin en büyük saldırılarından birinin yaşandığı bu dönemde, işçi sınıfı temsilcisi olduğunu iddia edenlerin sınıfın karşısına konumlanmış olanlara teşekkür etmesi günümüzde “işçi sınıfı mücadelesi yürüttüğünü” iddia edenlerin geldiği durumu göstermesi açısından önemlidir. Aynı başkan, iki yıl önce de açık unutulmuş mikrofonu düşük zammı neden kabul ettiğini anlatırken yakalanmıştı. Sendikal bürokrasinin artık en açıktan, en aymaz utanmaz bir şekilde bunları söyleyebilmesi, bir bütün işçi sınıfı mücadelesinin durumu ile ilgilidir. İşçi direnişlerinde işçilerin yanında bulunmayanların Saraylarda teşekkür konuşmaları yapmaları kimseyi şaşırtmamaktadır.

2000’li yıllardan itibaren gelişen neo-liberal politikalar işçi sınıfı örgütlenmelerini geriletmekte başarılı olmuştur. AKP iktidarı dönemiyle birlikte hızlanan bu politikalar, ilk elden işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp etmeye, örgütlü gücünü tasfiye etmeye yönelmiştir. İktidara geldiğinde kendini emekçilerin yanında tanımlayan AKP iktidarı, geline aşamada bu politikalarda önemli bir yol kat ettiğinden artık gerçek yüzünü daha açık bir şekilde dillendirmeye başlamıştır. AKP’nin başından itibaren sermaye sınıfının temsilcisi

olduğunu, kendileri artık her söylemlerinde göstermelik de olsa gizleme ihtiyacı duymamaktadır. Sendikal bürokrasi de aynı yönde ilerlemektedir. İşçi mücadelesinin ileri olduğu dönemlerde daha sinsî davranırken, artık kendilerini zorlayacak bir gücün olmadığı ya da zayıf kaldığı dönemlerde daha açıktan sermaye sınıfı ile işbirliğine soyunmaktadır. Saraydaki buluşma, göstergelerden biridir. Sendikal bürokrasi işçilerin gelirinin büyük oranda gerilediği, haklarının gasp edildiği, virüs ile açlık arasında seçim yapmaya zorlandığı, milyonlarcasının işsiz kaldığı bu dönemde bu politikaları oluşturan ve uygulayanların başat temsilcisine teşekkürlerini iletebilmektedir. Kendinin örgütlemekle görevi olduğu işçi sınıfının örgütlü gücünün, bu teşekkürü etmesinin önünde engel olamayacağını düşünmektedir.

Değişimin anahtarı; işçi sınıfı mücadelesi!

Peki, durum Ergün Atalay’ın düşündüğü gibi mi ilerleyecektir?

Bu soruya verilecek cevap “*hayır*” olarak karşımıza çıkmaktadır. Somut nedenlerini her gün görmeye başlamamız, bu cevabı vermemizin en büyük nedenidir.

Xaomi-Salcomp işçileri bunun en somut örneklerinden biridir. İktidar temsilcilerinin büyük yatırım olarak duyurduğu destek mesajlarını ilettiği Xaomi-Salcomp fabrikasındaki işçilerin açılış yılını doldurmayan fabrikada, zorunlu mesaiye, mesai ücretlerinin yatırılmamasına, performans düşüklüğü, mesai saatlerine geç gelinmesi gibi gerekçelerle işten çıkarmalara karşı örgütlenme yolunu seçmeleri, tüm baskılara rağmen artık dipten gelen dalgaların yavaş yavaş gün yüzüne çıktığını bizlere göstermektedir. Xaomi-Salcomp’taki direniş, işçi sınıfı tarihine bir birikim olarak katılmıştır. Parçalı, irili-ufaklı her yerde ortaya çıkan gelişen, kazanan-kazanamayan işçi direnişleri önümüzdeki daha büyük, daha birlikte oluşacak direnişlerin zeminini oluşturmaktadır. Kazandığı deneyimlerle işçi sınıfı önümüzdeki dönemde sahnede daha etkili olarak karşımıza çıkacaktır. Ergün Atalay’ın “işçi sınıfı adına” son kez teşekkür cümleleri kurduğunu belirtmek isteriz. İşçi sınıfının iç dinamikleriyle gelişen mücadelesi ile değiştirip dönüştürecek güce ulaşması düşünüldüğü kadar uzakta değildir. Xaomi-Salcomp’ta,

Carrefour-Sa’da, Sinbo’da, Baldur’da, Indomie’de, Kentpar’da, AdkoTurk’ta, Bel Karper’de ve başka birçok yerde yürüten, yürütülen direnişleri yan yana sıraladığımızda bu gücün gerçekliğini daha net görebilmekteyiz.

Biz gücümüzü hak arama yollarında “Ölmek var dönmek yok” deyip yaşamını yitiren, ilk önce işçi sonra sendika yöneticisi olan, Bağımsız-Maden-İş Genel Başkanı Tahir Çetin ve Sendika Üyesi Ali Faik İnter mücadelesinden almaktayız. Gelecekteki işçi sınıfı mücadelesi bu bedel üzerinden yükselecek ve kendi gücünü yeniden hatırlayacaktır.

Önümüzdeki dönemin en sıcak sınıf savaşı, emek mücadelesi etrafında gelişecektir. İktidarda, temsilcisi olduğu sermaye de bu savaşa hazırlanmaktadır. İri ufaklı direnişlere devletin bütün zorba gücünü boca etmesinin nedeni budur. Bu direnişlerin kıvılcım işlevi görmesinden çekinmeleri, parçalı direnişlerin birlikte hareket geçmesinden ve diğer dinamiklerle birleşmesinden duydukları endişe sermaye sınıfı ve onun temsilcisi olan iktidarın kâbusu olmaktadır.

Tüm bunlarla birlikte bu sistemi devirme iddiasında olanların yani bizlerin, işçi sınıfı mücadelesine dair yaptıklarımız ve yapamadıklarımızla yetersiz olduğumuz ortadadır. Bu tespit bir iddiasızlığı içermemektedir. Aksine gerçekliğimizi ortaya koymak eksikliklerimizden arınmak için başlangıç noktamızı oluşturmaktadır. Bu gerçeklik üzerinden yükselmek, ilerlemek önümüzde durmaktadır. İşçi sınıfı mücadelesi sabır gerektiren uzun soluklu bir mücadele olduğunu teorik olarak hepimiz kabul ederiz. Bu bakışla bu teoriyi harekete geçirme noktasında acele davranmak hemen sonuç beklemek yararlı olmayacaktır. Güncel durumumuzda işçi mücadelesine dair geniş kapsamlı ve somut bir politikayı tartışmaya ihtiyacımız olduğu açıktır. İrili ufaklı işçi direnişlerinin ortaya çıktığında yanında olmak anlamlıdır elbet ama yeterli olmadığını bilmekteyiz. Buradan hareketle rüzgara kapılmakla rüzgara yön vermek arasında tercihimizin yön vermek olduğunu hatırlamamızda fayda var. Tarihten aldığımız dersler, yarattığımız değerler ortadadır. Önümüzdeki dönemin anahtarı, gelişecek olan işçi mücadelesine etki edebilme ve yön verebilmede saklıdır.

Partizan Okurlarından İşçi Direnişlerine Ziyaret

İstanbul Partizan okurları Esenyurt’ta iki ayrı direnişi ziyaret ederek dayanışmayı yükseltti.

İlk olarak Esenyurt CarrefourSA Ana Deposu’nda çalışırken işten atılan **Murat Polat** ziyaret edildi. Polat, çalıştığı depoda Tez Koop-İş Sendikası üyesiyken sendikanın “direktifi” doğrultusunda işten atılmış ve depo önünde direnişe başlamıştı. İşe geri dönme talebiyle direnen Polat, aynı zamanda sarı sendikacılığa karşı da mücadele ettiğini ifade ediyor. Partizan okurları Polat’ın direniş alanına giderek dayanışmalarını ifade ettiler. Burada yapılan sohbette süreç ve sendikaların durumu üzerine konuşuldu. İşçiler yemek molasına çıktığında işçilere ajitasyon ve propaganda yapılarak Polat’ın direnişinin sahiplenilmesi vurgulandı.

Ardından insanlık dışı çalışma koşullarına, ücretlerin gasp edilmesine karşı iş bırakma eylemi yapan Xaomi Salcomp işçilerinin fabrika önündeki direnişine geçildi. Burada da sohbetlerde, işçi direnişlerinin birçok alanda yoğunlaştığı, işçi sınıfının patronlara karşı hakları için mücadele verildiği vurgulandı. Xaomi Salcomp direnişinin de işçi sınıfının direnişinde yeni bir halka olduğu ve sürecin kazanımla sonuçlanacağı ifade edildi.

Her iki direnişte de işçilerin coşkusu ve morali oldukça yüksekti.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Kadınları Dar Alanlara Sıkıştıran Eşitsizlik!

Pandemi sürecinin başından bu yana kadınların maruz kaldığı şiddetin, toplumdaki eşitsizliğin çok daha fazla görünür hale geldiğini söylemek mümkün. Pandemi'nin başlamasıyla beraber ev içi ücretsiz emeğin katmerlenmesi, annelerin hem öğretmen hem bakıcı hem de evin iş yükünü tek başına omuzlayan kişi olması, genç kadınların okulların kapanması ile beraber aile evine; baskı ortamına geri dönmek zorunda kalması, işçi kadınların fabrikalarda tacize, mobbinge maruz bırakılması ve Kod-29 vb. ile işten atılmalarının çok daha kolay hale getirilmesi... Bu konuya dair birçok örnek sıralanabilir. Çünkü ataerkil sistem içerisinde yaşanan ve belli kesimler için olumlu ya da olumsuz sayılabilecek herhangi bir gelişme kadınları dezavantajlı konuma sürüklüyor.

Örneğin pandemi ile beraber önlem adı altında topluma dayatılan birçok şeyden biri de yüz yüze eğitimin sonlandırılıp online eğitime geçilmesi. Çocuklar, gençler evlerine, virüsten korunabilecekleri güvenli alanlara(!) gönderildi. Ev içerisinde ise kadının omzuna binen yük kat be kat artmış oldu. Yeni dönemde ise yüz yüze eğitim ile beraber iki sene boyunca “nitelikli” eğitimden, okuldan, arkadaşlarından uzak kalan öğrencilerin adaptasyon sürecini de atlatmasını sağlayacak olan bizzat anneler veyahut bakımını üstlenen aile içinden bir başka kadın olacak. Hijyen özellikle bu dönemde kadınlara dayatılan en büyük sorumluluklardan bir tanesiyken okulların açılması, çocukların kalabalık ortamlarda eğitimine devam etmesi daha yoğun bir temizlik maratonunu kadınların karşısına çıkarmış oluyor. Yüz yüze eğitime geçilmesi kadınların ev içerisinde sürekli çocukların peşinden koşmakla yükümlü olduğu zamanı sınırlandıran bir yerde dursa da, yukarıda da sözünü ettiğimiz gibi olumlu etkileri olması gereken her gelişme kadınları illa ki bir noktada köşeye sıkıştırmakta.

Ücretsiz ev emekçisi kadınların yanı sıra yüz yüze eğitim ile beraber genç kadınları da pek olumlu bir tablo beklemiyor. Halihazırda çoğu öğrenci için devam eden barınma sorunu, genç kadınlar özelinde de yaşanmakta. Henüz birkaç gün önce Marmara Üniversitesi Rektörlüğü, üniversite yurdunda kalan kadınları kayıt

yenilemedikleri gerekçesiyle yurttan atarak barınma sorununu yaşayan binlerce öğrencinin arasına dahil etti. Birçok üniversite eğitimin başlamasına günler kala yurtlarda tadilata başlayarak öğrencileri mağdur ederken kadın öğrenciler de bu durumdan fazlasıyla etkilendi. Öğrenciler toplamda bu durumdan kötü etkilendi elbette ki ancak kadınların zaten var olan eşitsizlikten kaynaklı daha fazla etkilendiğini söylemek gerek. Günümüz koşullarında ne yazık ki, hala ailesinden uzakta üniversite okumak isteyen kadınların aile baskısını ne seviyede yaşadığını hesaba kattığımızda; ailelerin ilk tercihinin yurt olması, kadın öğrenciler için yurtların daha “güvenli” görülmesinden kaynaklanıyor. Yurtların aylık ücretleri hatta yurt bulunamaması sonucunda birçok kadın öğrencinin eğitimini erteleme kararı aldığına sosyal medya platformlarında şahit oluyoruz. Maddi yetersizlikler de cabası; kadınların istihdam edilme noktasında da dezavantajlı olduğu mevcut durumda geçinme kaygısı da bütün bu olumsuzlukların üzerine eklenmekte. İş konusunda da seçici olmak zorunda bırakılan kadınların, tacize, şiddete daha az maruz kalacağı bir iş bulma olanağı da epey güç!

Yanı sıra trans kadınlar sıraladıklarımız arasında en alt basamakta yer alıyor. Zaten ev bulamayan, evden atmak için zaman/fırsat kollanan, mesleğini yapması engellenen trans kadınlar barınma, çalışma hakkına ulaşmakta en büyük güçlüğü çekmekte. Üniversitelelerin açılmasıyla beraber öğrenciler için başgösteren sorunları her daim yaşayan trans kadınlar da derinleşen eşitsizlik ile mücadele etmeye mecbur bırakılıyor.

Toplumun her kesiminin belli düzeylerde yaşadığı sorunları en katmerli haliyle yaşayanların kadınlar olması, olumlu olması gereken gelişmelerin dahi kadınların yaşamını kötü etkilemesi ve her gelişmenin erkeklik eliyle örgütlü bir biçimde kadınları dar alanlara sıkıştıracak biçimde tasarlanması kadın mücadelesinin gelişimiyle beraber ataerkinin temsilcilerini de köşeye sıkıştırıyor.

Yaşamın her alanında her kadının tacize, şiddete, yok sayılmaya, hak gaspına maruz kaldığı bu süreçte ataerkil sistem kendi teşhirini kendi eliyle yapıyor.

Paris'te Kadınlar Kürtaj Yasağına Karşı Sokaklarda

“Kadınlar Karar Verir” adlı platformun çağrısıyla Paris Tenon Hastanesi önünde biraraya gelen çok sayıda kadın, kürtaj hakkına yönelik saldırıları protesto etti ve taleplerini dile getirdi. Tenon Hastanesi, kürtaj ünitesi kapatılan fakat kararlı bir mücadele sonrası 2011 yılında tekrar hizmete açılan bir hastane. Açıklamada, sağlık kriziyle birlikte sağlık sektöründe yaşanan personel yetersizliğinin kürtaj ünitelerini daha fazla etkilediğini ve büyük oranda eleman sıkıntısı yaşandığı belirtildi. Yatak sayılarının azaltıldığı ifade edilen açıklamada, hastanelerde yaşanan temel sıkıntının bütçe ayrılmaması ve personel yetersizliği olduğunu belirtildi.

Talepler şöyle sıralandı: Yasal kürtaj süresinin uzatılması, personel alınması, ebeler kürtaj izni verilmesi, doktorların vicdani ret tercihinin kaldırılması, doğum kontrol yöntemlerinin ve kürtajın herkese ücretsiz yapılması, kapatılan kürtaj ünitelerinin yeniden açılması ve yeterli bütçe ayrılması.

Başka bir konuşmacı ise jinekolojik muayenelerde kadına ve bedenine yönelik tacizlerin sonlandırılması için gereken önlemlerin alınmasını istedi. Tenon Hastanesi'nde çalışan ve kadın platformunda yer alan hemşire, kürtaj ünitesinin yeniden açılması için verdikleri mücadeleyi ve kazanımlarını aktardı.

Eylem Trousseau Hastanesi Doğumevi önünden yapılan konuşmalarla devam etti. Cuma gününden beri grevde olan ebeler adına yapılan konuşmada, mesleğin zorluklarına, ücret düşüklüğüne ve her şeyden önce mesleklerinin yeterince değer görmediğinin altı çizildi. Konuşmada “Ebelerin talepleri yerine getirilmediği koşullarda 7 Ekim günü tekrar grevde olacağız” denildi. Cuma günü başlayan grev pazar akşamına kadar devam etti.

Taliban, Kadınları Gerici İdeolojilerini Desteklemek İçin Araçsallaştırıyor

Taliban İslam Emirligi altındaki Afgan kadınlar, sırf kadın oldukları için tüm insan haklarını kaybettiler. Kadınlar, gerici ve barbar Taliban yönetimine karşı cesurca ayağa kalktıktan sonra, Taliban, kadınların Taliban rejimine destek verdiği yanılsamasını yaratmak için “siyah örtülü varlıklara” gösteri yaptırma yöntemine başvurdu. Taliban, cinsiyeti bilinmeyen, tamamı siyahlar içinde bir grup insana geçit töreni yaptırarak, kadın protestolarını bastırabileceğini ve nüfusun yarısı için bir kölelik modeli oluşturabileceğini varsaysa da, Afgan kadınlarının köleliği kabul etmemeye mahkûm olduğunu bilmiyorlar. Bu köleştirici sistemin nihai olarak gömüleceği güne kadar özgürlükleri ve hakları için savaşacaklar.

11 Eylül Cumartesi günü Taliban, bir grup maskeli insanı (Taliban’ın kadın olduğunu iddia ettiği) Kabil Eğitim Üniversitesi’nin oditoryumunda Taliban rejimine desteklerini ilan etmek ve demokrasi, özgürlük ve karma eğitim sistemi karşıtı sloganlar atmaları için topladı. Afganistan halkı, özellikle kadınlar sosyal medyada, Taliban’ın kadınları araçsallaştırmasına tepki göstererek Afganistan’daki kadınların böyle kıyafetler giymediğini duyurdu. Hatta bazıları siyah örtüdekilerin gerçekten kadın olup olmadığından ve Taliban’ın savaşçıları siyah örtü takmak için kullanmış olabileceğinden bile şüpheli. Geçmişte Taliban’ın kadın kıyafetlerini kendilerini gizlemek ve diğer askeri amaçlar için kullandığı biliniyor.

Daha da sorunlu olan şey, Taliban’ın yabancı köktendinci öğretmen ve eğitimlerine körü körüne bağlılığıdır. Pakistan ilahiyat okullarındaki beyin yıkama ve Katar yemek masalarının bolluğu, Taliban’ın annelerinin ve kız kardeşlerinin kıyafetlerini siyasi kullanım için açık artırmaya çıkarmaya ve Afgan kadınlarının bedenlerini ideolojik propaganda için reklam panoları olarak araçsallaştırmaya hazır oldukları noktada muhtemelen Taliban sosyal amnezisine neden oldu.

Afgan kadınları sokaklarda rengarenk kıyafetlerle Taliban’a yanıt verdi: Afgan kadınları ölü ve kara yürekli değil. Afgan kadınları, renkli ve neşeli giysiler giyerler. Eşarpları kırmızı çiçeklerle süslenmişti. Afgan kadınları tüm yaşamları boyunca bu mücadelenin yükünü taşıdılar ve hakları için savaşmaya devam edecekler.

Taliban, Afgan kadınlarını kadın düşmanı ve gerici ideolojilerini desteklemek için araçsallaştırmaya çalışıyor. Cumartesi günkü etkinlikte görüldüğü gibi, kadınlar adına hareket ettiği iddia eden organize bir grup,

Taliban İslam Emirligi’ne destek ilan etti. Ama ilginç olan, bu siyah örtülü insanların Afgan kadınlarına hiç benzememesiydi. Bu insanlar Afgan kadınlarının kıyafetlerini giymedikleri gibi, gösterilerinin Afgan kadın gösterileriyle hiçbir ortak yanı da yoktu. Afgan kadınları, esaret ve baskıyı desteklemek için değil, özgürlükleri ve insan hakları için sokaklara çıkıyor. Bu siyah örtü, Deobandi seminerlerinin gerici öğretilerinin ve Arap ülkelerindeki aşırı köktenci meslektaşlarının etkisi altındaki Taliban’ın Afganistan’daki kadınlara dayatmak istediği üniformadır. İnsanları kıyafet seçme özgürlüğünden yoksun bırakmak ve resmi üniformaları toplumun büyük bir bölümüne empoze etmek faşist teokratik rejimlerin özelliklerinden biridir.

Kukla hükümetin düşmesi ve Taliban’ın iktidarı ele geçirmesinden sonra, sadece kadınlar değil, erkekler de kıyafet seçme haklarını kaybetti. Taliban’ın Kabil’e girmesinden bu yana 15 Ağustos Cumartesi gününe kadar pantolon ve gömlek giyen birçok erkek, işlerine gidebilmek için *Piran tanbanını* giymek zorunda. Toplumdaki çoğu erkeğin kıyafet değişikliği, kolektif zevklerinin değişmesiyle ilişkilendirilemeyeceğinden, kıyafet seçme özgürlüğünün tehlikede olduğu sonucuna varılabilir. Ancak kadınların elbiselerini seçme hakları özellikle saldırı altında, çünkü Taliban’ın gerici ve kadın karşıtı ideolojisi kadınları bastırmaya ve onları en temel insan haklarından mahrum etmeye dayanıyor. Kadınların bedenlerini kontrol etmek ve kadınları tüm insan haklarından mahrum etmek, Taliban’ın toplumu kontrol etmenin ve “İslamlaştırmanın” ana yöntemlerinden biridir. Taliban ahlaki yozlaşmanın ve günahın ana kaynağı olarak gördüğü kadınları toplumdan dışlayarak, sadece din adamları ve mollalar tarafından yönetilen teokratik bir distopya yaratmaya çalışıyor.

Taliban, dinin aşırıcı yorumlarını ataerkil namus kavramlarına bağlayarak kadın düşmanı ideolojileri için halk desteğini harekete geçirmeye çalışıyor. Geçen yıl, Taliban kısa bir makalede Taliban’ın kadın haklarının savunucusu olduğunu iddia etti; ancak dünya görüşü ve aynı kısa makalenin dili, Taliban’ın yalnızca kadın haklarının savunucusu olmadığını, hatta kadınların insanlığını bile inkar ettiğini gösterdi. Taliban’ın dünya görüşüne göre kadın, eksiksiz, özerk ve bilinçli bir insan değil, sahip olunabilecek bir nesnedir. Bu nedenle, Taliban artık kadınların giyinme, davranma, hareket etme ve toplumsal yaşamın tüm alanlarına katılma biçimlerini kontrol etmeye çalışıyor.

Taliban ideolojisine göre, topluma katılma hakkını talep eden her kadın bir “fahişe” ve bir “kafir”dir ve bastırılmalıdır. Böylece, Taliban bir yandan Afgan kadınlarının barışçıl gösterilerini ve mitinglerini bastırıyor, diğer yandan rejimlerini desteklemek için bir grup siyah örtülü varlıklara geçit töreni yaptırıyor. Fosilleşmiş ve barbar bir ideolojinin sembolünü ithal ve yabancı giysilerle Afgan kadınlarına empoze etmeye çalışıyorlar, ki bu da inatçı bir direnişle karşılaşacak.

Son iktidar olduklarında (1996-2001) Taliban kadınları burka giymeye zorlasa da, Taliban’ın 11 Eylül Cumartesi günü Kabil’de gösterdiği gibi kadınların araçsal kullanımı o dönemde gözlemlenmemiştir. Ancak Afganistan’da kadınların bu şekilde araçsal olarak kullanılması eş benzeri görülmemiş bir durum değil. 1980’lerde Sovyet sosyal-emperyalizminin işgali altındaki Halkın Demokratik Partisi rejimi tarafından, okul ve üniversitelerden kadınlar ve kızlar parti bayrağı altında gösteri yapmaya getirilirdi.

O dönemki rejim, kadınları sokağa çıkararak ve sosyal-emperyalist işgale hizmet

eden revizyonist, ulus karşıtı politikalar için kadınları araçsallaştırarak meşruiyet iddiasında bulunuyor ve demokratik iddialarını sergiliyorlardı. Fark elbette vardı; zorunlu okuryazarlık dersleri ve başörtüsünün zorla kaldırılmasıyla Halkın Demokratik Partisi kadın hakları için savaştığını iddia ederken, Taliban’ın kadınları araçsallaştırması, onların toplumsal varlıklarını dizginlemek ve onları siyasi haklardan mahrum etmek içindir.

Ayrıca, ABD emperyalistleri ve müttefiklerinin de kadın meselesini Afganistan’daki savaşlarını ve işgallerini meşrulaştırmak için siyasi bir araç olarak kullandıklarını belirtmek gerekir. Son 20 yıldır, kukla rejimin saflarında kadınların sembolik varlığı, Afganistan’ın emperyalist işgali için bir başarı olarak selamlandı.

Bugün Afgan kadınları, emperyalistlerin kadın meselesini sömürdüğü son 20 yılı da içeren tarihsel deneyime sahip olarak, Afganistan’daki durumlarını derinlemesine anlamış ve bu nedenle mücadele siperlerinde çıplak elle bile durmuşlardır. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, Afgan kadınlar, Taliban’ın gerici ve kadın düşmanı politikalarına ve uygulamalarına karşı tiksintilerini ve muhalefetlerini ifade etmek için ona karşı birkaç protesto mitingi düzenlediler.

Bugün kadınlar yaşam hakkı için Taliban’a karşı çıkıyor. Taliban, kadınları seyahat, çalışma ve çalışma hakkından mahrum etti. Daha basit bir ifadeyle, Taliban kadınları yaşama ve hayatta kalma hakkından mahrum etti. Bir ay öncesine kadar ailelerinin geçimini sağlayan tüm kadınlar şimdi ev hapsinde ve bir sonraki yemeklerinin nereden geleceği belli değil. Kadınlar için savaşmaktan başka bir seçenek yok.

Taliban’ın saçma sapan gösterilerini küçümsemememiz gerektiğinin altı çizilmelidir. Amerikan silahları, demir çubuklar, elektrik şokları ve kablo kamçılarıyla donatılmış Taliban, bu tuhaf, yasaklayıcı ve uzaylı kostümünü Afgan kadınlarına dayatmayı deneyebilir. Bu nedenle komünist güçlerin zamanı yakalaması ve kadınlar arasında örgütlenmeyi yoğunlaştırması gerekir. Taliban rejimini devirmek, feodal-burjuva-kompador sınıflarının diktatörlüğünü devirmek, ülkenin emperyalist egemenliğini sona erdirmek ve kadınlara yönelik her türlü sınıf, cinsiyet ve ulusal baskıyı ortadan kaldırmak için mücadele etme zamanıdır.

(Bu makale, Afganistan Komünist (Marxist) Partisi’nin websitesi Shola Jawid’de 15 Eylül 2021 tarihinde “Havva” imzasıyla yayımlanmıştır.)

Suikastler, İşgal Saldırıları ve İhanet!

AKP-MHP faşist ittifakının 24 Nisan tarihinde Zap, Metîna, Avaşın alanlarına yönelik işgal saldırıları, birleşik devrimci güçlerle karşı devrim arasındaki savaşımın yeni bir aşamasına işaret ediyordu. Bu işgal saldırılarıyla birlikte Kürt ulusal özgürlük hareketi tasfiye edilecek, kurmay kadrosu teslim alınacak ve birleşik mücadelenin stratejik merkezlerinden birisi olan Medya Savunma Alanları dağıtılacaktı. Yine hatırlanacaktır ki, bu kapsamlı planın öncesinde R.T.Erdoğan, ABD Başkanı J. Biden'dan icazet almış, başta Almanya olmak üzere AB ülkeleri de tasfiye saldırısına ortak edilerek, devrim güçlerinin tasfiyesi için uluslararası bir konsensüs oluşturulmuştu.

Okun sivri ucunda Kürt hareketinin bulunduğu karşı devrimci-tasfiyeci saldırı-ganlığın yerel işbirlikçisi ise KDP olacaktı. Bu amaçla, Türk işgal güçleriyle istihbaratı ve askeri güçleri başta olmak üzere her türlü işbirlikçi ilişkinin parçası olan KDP, PKK'nin tasfiye edilmesine karşılık Irak Kürdistanı'nın işgal edilmesini ve statüsünün zedelenmesini kabul etti. Kürt ulusunun kolektif çıkarlarını, ailesel çıkarlara kurban eden bu işbirlikçi siyaset, tasfiye saldırılarına taşeronluk yaparak TC devletiyle bir dizi ekonomik anlaşma imzalamanın yanı sıra, işgal güçlerinin ilerleyişini kolaylaştırmak için Irak Kürdistanı'nın başta ormanları olmak üzere yer üstü kaynaklarını peşkeş çekmekten geri durmadı.

Ancak aradan geçen beş aylık süre gösteriyor ki, AKP-MHP faşist ittifakının işgal ve tasfiye konsepti, gerillanın direnişi ile boşa çıkartılmıştır. Önce Gare ardından Zap-Metina ve Avaşında TC ordusuna yaşatılan kayıplar, Türkiye'nin stratejik bir anlam biçtiği işgal saldırılarının amacına ulaşmasını engellemiştir. Elbette ki bu TC'nin iradesinin kırıldığı ve kesin bir yenilgi biçimde olduğu biçiminde okunmamalıdır. Ancak savaş alanlarındaki durumun özel savaş medyasında propaganda edildiği gibi olmadığı kesin olarak bilinmelidir. Kürt ulusal özgürlük hareketi, karşı devrimin hesaplarını şimdilik bozmuş durumdadır.

Bu yüzdendir ki, AKP-MHP faşist ittifakı, mevcut tasfiyeci işgal saldırılarına yeni bir konsept daha eklemiş, emperyalistlerin de onayını alarak Medya Savunma Alanları'ndaki saldırının çerçevesini genişletmiştir. Son bir ayda Irak Kürdistanı, Şengal ve Rojava'da yaşanan hava saldırısı ve suikastların anlamı budur. Özellikle geçtiğimiz günlerde Kürt hareketinin kırk yıllık devrimci militanı olan Şükrü Ser-

had'ın Irak Kürdistanı'nın Süleymaniye şehrinde katledilmesi, devrimci öncülerin siyasi-örgütsel tasfiyesinin yanısıra tek tek kadrolarının hedefleneceği yeni bir süreç işaret ediyor.

AKP-MHP ittifakının planladığı ve KDP'nin aktif taşeron olarak yer aldığı bu süreci daha iyi analiz edebilmek için, TC'nin Kürt hareketine ve giderek birleşik mücadeleye yönelik karşı-devrimci saldırı konseptinin temel dinamiklerini iyi anlamak gerekiyor.

Tasfiye saldırısının temel başlıkları

1) Kürt ulusunun temel kazanımlarını yok etmek

AKP-MHP ittifakının dönem siyaseti, bizzat kendi kurmayları tarafından "yeni Osmanlıcılık" olarak adlandırılıyordu. Stratejik bir önem biçilen bu siyasete göre, TC devleti yeni işgal alanlarına doğru sınırlarını genişletecekti. Bu siyasetin en temel halkasını ise Kürt ulusunun siyasi kazanımların tasfiye edilmesi ve statüsünün engellenmesi oluşturuyordu. Bu yönde atılan her adımı bertaraf etmek, her ne pahasına olursa olsun Kürtlerin bir ulusal statü elde etmesini engellemek TC'nin iç ve dış politikasının başlıca yönlendiricisidir. Efrîn'den Xakurkê'ye bir tampon bölge oluşturarak Bakur, Rojava ve Başûr Kürdistanı'nın ilişkisini koparmak ve ilhak siyasetini Kürdistan'ın tamamına doğru genişletmek başlıca hedeflerinden birisidir.

Efrîn ve Serêkanîye işgalleriyle başlayan bu süreç, bugün Şengal ve Başûr Kürdistan'da yoğunlaşmış durumda. Türk işgalciliğinin ilhak politikası her ne kadar KDP'nin işbirlikçi siyaseti ile gizlenmek istense ve işgal saldırılarının sorumlusu PKK olarak görülmek istense de amaç Kürt ulusunun tarihsel kazanımlarını yok etmektir. PKK'ye yönelik saldırı, aynı

zamanda Irak Kürdistanı'nın statüsüzleştirilmesi, Şengal'in yeniden bölge devletlerine teslim edilmesi demektir. KDP ise PKK'den boşalacak hegemonya boşluğunu doldurmak amacındadır. Öyle ki, KDP'nin izlediği işbirlikçi siyasal çizginin yanı sıra yolsuzluk, ekonomik kriz, maaş kesintisi ve temel hak ve özgürlüklerin engellenmesi Irak Kürdistanı halkı içerisinde ciddi bir tepki mayalamıştır. Bu yüzden ki, devam edecek olan işgal saldırılarına karşı direniş, aynı zamanda Kürt ulusunun kolektif haklarının savunulması içindir.

2) Rojava Devrimi'ni boğmak

AKP-MHP faşist ittifakının, stratejik hedeflerinden bir tanesi de Rojava Devrimi'nin fiziki olarak tasfiye edilmesidir. Emperyalist güçler şu an için fiziki tasfiyeye ve TC işgalciliğine sınırlandırılmış bir onay verirken, hedeflerinde uzun vadede daha çok devrimci çizginin tasfiyesi ve Rojava'nın devrimci kazanımlarının eritilerek sistem içine çekilmesi bulunuyor. Devrimci çizginin yerine ise Efrîn'in işgali ve sonrasında işgal güçleriyle birlikte hareket etmeye devam eden ve Rojava Devrimi'ne karşı bir siyasal çizgi oluşturmaya çalışan KDP çizgisindeki ENKS ve PDK-S alternatif olarak hazırlanmak isteniyor.

TC'nin işgal saldırılarını Rojava'da Cizre Kantonu'nun iç bölgelerine kadar taşımak istediği artık herkesin bildiği bir gerçeklik. Ancak, Irak Kürdistanı ve Şengal'de Türk devletine "yürü ya kulum" diyen emperyalistler, Rojava'da şu an için bu düzeyde kapsamlı bir askeri operasyona icazet vermiş değiller. Bunun yerine devrim kadrolarının ve Rojava'lı siyasetçilerin suikastla katledilmesi, devrim kurumlarının insansız hava araçlarıyla bombalanması ve sistematik suikast saldırılarıyla devrimci kadroların Rojava ve Kuzey Suri-

ye'nin dışına çıkartılması üzerine yeni bir konsensüs oluşturulmuş durumda.

Son bir aydır yoğunlaşan bu tipteki saldırıların önümüzdeki süreçte de süreceği beklenmelidir.

KDP çizgisindeki ENKS ise ciddi bir siyasal çizgi oluşturmaya başaramamış olmakla birlikte, özellikle emperyalistlerin bütün çabası bu çizgiyi Rojava Devrimi içerisinde statü sahibi kılmaya odaklanmıştır. Adeta Rojava'nın uluslararası alanda statü kazanması için temel bir şart olarak öne sürülmektedir. Rojava'nın devrimci direncine karşılık ise Türk işgalciliği bir sopa olarak emperyalistlerin elinde sallanmaya devam edecektir.

3) Irak Kürdistanı'nda işbirlikçi çizgiyi derinleştirmek

Türk devletinin dönem politikalarından bir tanesi de Irak Kürdistanı'nın işgal edilmesi ve buna bağlı olarak işbirlikçi çizginin derinleştirilmesidir. Bu aynı zamanda TC için Kürt ulusal birliğini parçalamanın da etkili yöntemlerinden birisi olarak kullanılıyor. Bu bağlamda söylemek gerekir ki KDP, açık bir işbirlikçi çizgide ve Kürt ulusunun kazanımlarını Türk devletine peşkeş çeker konumdadır. İstihbaratı düzeyde MİT ve Parastın'ın tek bir merkez gibi çalışması ve gerilla alanlarına dönük sistematik bilgi paylaşımı zaten uzunca bir süredir biliniyordu. Yine Türk devletine bağlı işgal güçlerinin, bölgede konumlanması da KDP tarafından üstlenilmişti. Yeni olan ise bir süredir KDP'nin operasyonel bir güç olarak gerillanın karşısına çıkartılmasıdır.

KDP'ye bağlı özel bir kuvvet olan Zêrevanî Güçleri, işgal güçlerine dönük askeri hazırlığı sabote etmek, gerilla alanlarını kuşatmak ve fırsat elde ederse Türk ordusu ile saldırıya geçmek için yaz aylarının başından beri sahada hazır bulunuyor. Ancak belirtmek gerekir ki, bugüne kadar kapsamlı bir KDP-PKK çatışması yaşanmamış, işbirlikçi çizginin provokasyon girişimlerine karşılık Kürt ulusal özgürlük hareketi sorumlu davranışını sürdürmüştü. Ayrıca dört parça Kürdistan'da ve yurt dışında Kürt ulusunun KDP'ye gösterdiği ulusal-demokratik tepki, KDP'nin işgalcilerin yanında fiili bir savaş gücü olarak yer almasını bugüne kadar engelleyebilmiştir. Bu aynı zamanda KDP çizgisinin Kürt ulusunun içerisinde yaşadığı hegemonya kaybının ve azalan meşruiyetinin de bir yansıması olarak okunmalıdır.

TC-KDP işbirliği, Irak Kürdistanı'nın işgali ve PKK'nin tasfiyesi konusunda anlaşmış görünürken diğer tarafta Türk

devleti, diğer Kürt partilerini kendi siyasetiyle bütünleştirmek ve işbirlikçi çizgiyi yalnızca Hewler’de değil Süleymaniye’de de egemen kılma arayışındadır. Kürt hareketi ile diyalog halindeki KYB Eşbaşkanı Lahur Şeyh Cengi’nin istifaya zorlanması ve evinin peşmerge güçleri tarafından kuşatılması bu yüzdendir. Yine daha önce KYB üzerinden, Kürt hareketi ile aynı siyasal çizgiye sahip Tevgera Azadi hareketinin bürolarının basılması da benzeri bir sürecin sonucudur.

Buna son olarak Süleymaniye’de PKK’li Şükrü Serhad ve yurtsever Ferhat Başkondû’nun katledilmesi eklenmiştir. Böylesi bir katliamın Süleymaniye’de yaşanıyor olması, tasfiye saldırısının mümkün olan her yerde tek tek devrimci kadroların imhası ile sürdürüleceğinin ispatıdır. Ayrıca Türk devleti bu saldırı ile KYB’yi ve Süleymaniye halkını kendi çizgisine yedeklemenin adımını atmak isterken gösterilen tepki tam tersi yönde olmuş, KDP hariç tüm Kürt partileri katliamı kınamıştır. Kürt siyasal kuvvetlerinin katliamın sorumlu olarak TC-KDP işbirliğine dikkat çekmesi, şu an için Türk devletinin istediği sonucu alamayacağını gösteriyor.

Ancak unutmamak gerekir ki, kapsamlı tasfiye saldırısının önemli bir ayağı olarak suikastler, özellikle Irak Kürdistanı, Rojava ve Avrupa’da, Türk devleti tarafından örgütlenmeye çalışacaktır. Saldırıların ağırlıklı olarak uzun yıllarını mücadeleye adanmış kadroları hedeflediği düşünülürse, bu aynı zamanda devrimci öncülerini nitelik olarak zayıflatmayı da amaçlamaktadır.

Birleşik güçlere düşen...

AKP-MHP faşist ittifakı, birleşik mücadelenin Kürdistan ayağını yenilgiye uğratır ve Kürt ulusal özgürlük hareketini tasfiye etmeyi başarır, birleşik mücadeleyi de yenilgiye uğratacağının hesaplarını yapmaktadır. Faşizmi bu yönelimin içerisine itense, yükselen toplumsal itirazlara ve politik alanının gittikçe daralmasına rağmen Türkiye’de topyekun bir devrimci dalga ile karşılaşmamasıdır. Egemen sınıfların Millet İttifakı olarak adlandırılan kligi ise bizzat bu devrimci yükselişin önünü alabilmek için seçim odaklı bir manipülasyonu sistematik biçimde üretmekte, kitle pasifikasyonunun yollarını aramaktadır.

Bu koşullarda görmek gerekir ki, Irak Kürdistanı ve Rojava’da birleşik mücadelenin kazanımlarını yok etmek isteyen AKP-MHP faşist ittifakına karşı, devrimin kazanımlarını savunmanın yolu Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda mücadeleyi yükseltmek ve faşist ittifakın nefes alma kanallarını kapatmaktır.

İzlenim | Irak’ta 10 Ekim’de Yapılacak Seçimler Üzerine Birkaç Not

Siyasi ve ekonomik krizin her geçen gün derinleştiği Irak, 10 Ekim tarihinde yapılacak erken seçimlere hazırlanıyor. Daha önce görev yapan birçok başbakan ve cumhurbaşkanı bu seçimlerde tekrar yarışmayacağını açıkladı. 2019’dan itibaren bölgede devam eden hükümet karşıtı protestolar, siyasi partilerin seçimden uzak durmasını sonucunu doğurmuş gibi görünüyor. Halkın başta yoksulluk ve yolsuzluğa karşı başlattığı eylemler, uzun süre Tahrir Meydanı’nda ve ülkenin Güney kısmında devam etmiş; yüzlerce genç, polis saldırısı sonucu hayatını kaybetmişti. Seçime giderken Irak’ta siyasi alanda neler yaşandığına kısaca bir göz atalım!

Sadr Hareketi

Mukteda Es Sadr, Ekim ayı ayaklanmasında göstericilerin parlamentodaki sesi olmaya adaydı. Bu tavrıyla birlikte genç kesimin ciddi desteğini arkasına almıştı. Ülkenin en güçlü figürlerinden biri olarak gösterilen Sadr, seçim kararı açıklandığında *“Seçimlere katılmayacağımı ilan ediyorum. Mevcut ve gelecek hükümetten de desteğimi çekiyorum”* açıklamasında bulunmuştu. Bu kararı aldığı dönemde Nasiriye’deki bir hastanede Covid-19 hastalarının bulunduğu koşutta yangın çıkmış ve 92 kişi hayatını kaybetmişti.

Sağlık ve Elektrik Bakanlarının Sadr Hareketi’ne yakın olan kişilerden oluşuyor olmasından dolayı kamuoyu ve halk tarafından tepkilerin odağına oturmuştu. Toplumda her geçen gün artan öfkenin Sadr Hareketi’ne dönmesini engellemeye çalışılan bir tavır olarak görünüyordu bu çıkış.

Irak Başbakanı Kazimi ise *“Sadr Hareketi toplumun önemli bir kesimidir ve seçimlere katılmaması düşünülemez”* açıklamalarında bulunmuştu. Bu açıklamaların ardından Sadr, *“Seçimlere büyük azim ve ısrarla katılacağız”* açıklamasıyla boykot kararından vazgeçtiğini açıkladı.

Sadr, her ne kadar ilk başta boykot etme kararını açıklamış olsa da hükümet içinde bakanlıkları ve birçok milletvekili bulunuyor. Boykot kararı açıklandığı zaman da

bunun bir siyasi manevra olduğu açıktı. Son yıllarda hareketin üyeleri birçok üst düzey görevlere getirilmişti. Zaten Sadr Hareketi’nin bu büyük finansal gücü bırakacağı hiç düşünülemez bile. Ülkedeki siyasi krizi iyi değerlendiren Şii lider Sadr, birçok üst düzey göreve üyelerini getirmesinden dolayı ülkeye yön veren kişi olarak değerlendiriliyor. Boykot kararından dönmüş olmasıyla birlikte Ekim ayında yapılması planlanan seçimlerde en kazançlı çıkacak parti olacağı öngörülüyor.

Irak Komünist Partisi, Eski Irak Başbakanı Eyad Allavi liderliğindeki El Minber Koalisyonu ve birçok koalisyon üyesi ise seçimleri boykot etme kararı aldığını açıkladı.

Irak Komünist Partisi

2019’daki halk ayaklanmasıyla birlikte seçim yasaları değiştirilmişti. Bu değişim, halkın çıkarları doğrultusunda değil egemen bloklara hizmet etmek amaçlıydı. Ülkede suikast saldırılarının artması nedeniyle yapılacak seçimlerin adil olamayacağını ifade ederek erken seçimleri boykot etme kararı aldığını açıklamıştı Irak Komünist Partisi.

Irak seçimleri ve Kürtler

Kürt partiler (KDP, KYB, Yeni Nesil Partisi ve Goran), Bağdat’taki seçimlere ittifak kurarak katılacak. Hangi parti, hangi bölgede güçlüyse o aday gösterecek, diğer partilerin Kürt adayı destekleyecek. Kürt partilerin

Kürdistan dışında rekabete girmemesi ve birbirlerine karşı propaganda yürütmemesi için ortak adaylarla seçimlere girilmesine karar verdiklerini açıkladılar.

2019’dan bu yana devam eden hükümet karşıtı protestoların baskısıyla seçim yasası değiştirilip erken seçim kararı alınmış olsa da bu durum protestoları bitirememişti. ABD cephesinden de seçim sürecine yakın tarihlerde bölgeden çekilme kararı alınmıştı. Ülkede ABD’nin varlığından rahatsız olan kesimler, seçim sürecinde ABD ile ilişkilerini geliştirerek Kazimi’nin elini güçlendireceği şeklinde değerlendirmeler yapıyor.

Başbakan Kazimi, her ne kadar seçimlere katılmayacağını açıklamış olsa da ilişkiler açısından kilit bir pozisyonda yer alıyor. Kazimi, Irak istihbarat servisinin başında olduğu yıllarda hem Amerikalılar hem de İranlılarla yakın çalışmış bir isim. Bağdat-Erbil arasındaki ilişkileri de görev aldığı dönemde sorunsuz bir şekilde ilerletmiş bölgedeki diğer kişilerden biri olduğu söylenebilir.

ABD, her ne kadar bölgeden çekileceğini açıklamış olsa da bu çekilmenin Afganistan’daki çekilme gibi olmayacağı kesin. ABD bir taraftan Kürt güçleriyle ilişki içinde diğer yandan Sünni gruplarla da İran karışıklığı temelinde bir ilişkilenebilir söz konusu. ABD Irak’tan çekileceğini ve bölgedeki varlığını “eğitmen ve danışmanlık” olarak devam ettireceğini iddia etmişti.

Ortadoğu'da Kartlar Yeniden Karılıyor!

Ortadoğu coğrafyasının en temel özelliği büyük emperyalist kutupların, çok uluslu şirketlerin ve tekellerin boyunduruğu altında kendisine bağımlı/yarı bağımlı devletlerin birbirleri ile ittifak kurma veya düşük yoğunluklu çatışma halleridir. TC, İran, Irak, Suriye, Ürdün, Suudi Arabistan, Yemen, Katar, Bahreyn, BAE, Mısır vb. ülkeler, bölgede işbirlikçi statüde esasta büyük emperyalist kutupların ekseninde hareket etmekten öteye bir varlık gösterememektedirler. Bahsi geçen devletlerin en temel karakteristiği kendi halkını ezmek ve sömürmek iken, yapabildikleri oranda ulusal, dinsel, etniksel, mezhepsel çelişkileri içsel olarak ezmek ancak bir başka devletin bünyesindeki çelişkilerden kendi çıkarına yarar sağlamak olmaktadır.

Mesele Kürt ulusunun hakları konusuna geldiğinde tarihsel süreç, birbirine düşman olan bölge devletlerinin nasıl bir "birlik" oluşturabileceklerini göstermektedir. Kürdün imha olması, yetmediğinde baskı altında asimilasyona tabi tutulması, aslını inkar etmesinin beklenmesi vb. temel haklarından vazgeçmesi amaçlanmıştır. Bu politikanın taban bulmadığı durumda ise devletler "kendi Kürdünü" yaratma politikası geliştirmiştir.

Emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçi devletlerin çıkarlarına hizmet eden bir Kürt profilinin oluşturulması için yıllardır uğraşmaktadır. '90lı yıllardan, özellikle ABD'nin Irak'ı işgal etmesinden sonra, Kürdistan'ın Irak sınırları içinde kalan kısmında Barzani ve Talabani önderliğinde Kürt ulusunun statü sağlama zemini oldukça güçlenmişti. ABD, güçlü bağımsızlık isteğini kendi işbirliği ekline çekerek, bugün var olan Irak Kürdistanı Bölgesel Yönetimi'nin (IKBY) temellerini atmış oldu.

Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ve Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin (KYB) daha baştan emperyalistlerin boyunduruğunu kabul ederek yürütmek istedikleri devletleşme süreci, son olarak Eylül 2017 tarihinde kabul edilmeyen bağımsızlık referandumuna kadar sürmüştür. Gerek Barzani (KDP) gerekse KYB günümüzde, izledikleri işbirlikçi çizgiye rağmen "bağımsız" bir devletleşme sürecini yürütemeyeceklerinin farkına varmış durumdadır. Ancak özellikle KDP, işbirlikçi çizgide bir devlet modelinde ısrarlı davranmaktadır ve tüm kartlarını buna göre oynamaktadır.

Durum faşist TC devleti açısından son derece vahimdir. 100 yıllık süreçte Kürt ulusunu sürekli katlederek, soykırıma tabi tutarak bitiremediğini daha net görmüştür. Şimdiki süreçte hiç de kabul etmediği bu ulus içinde seçim yapmak, bazıları ile daha yakın ilişki geliştirerek daha "tehlikeli" gördüğü kesime karşı daha büyük soykırımlar planlamaktadır.

TC, aradığı Birakujî (kardeş kavgası) ustasını bulmuş, Barzani'nin kapısına dayanmıştır. Dönemsel olarak kendisi açısından "kabul edilebilir" bir Kürdü, yani KDP'yi PKK'ye tercih etmekte ve PKK'nin Kürt halkı içerisinde etki ve örgütlülüğünü kırmak istemektedir. Elbette bu bir yandan zorunlu bir tercih iken diğer yandan da ABD'nin yönlendirmesi ile cereyan etmektedir.

TC, Kürdü Kürde kırdırma politikasını seçerken ABD, kendi çıkarlarını temsil eden bir Kürt profili ile Ortadoğu'da daha etkin olma amacını gütmektedir. Barzani yönetimine yapılan silah yardımı devam etmektedir.

KDP ihanetinde yeni perde

KDP'nin politikası, "*benden başka kimse Kürtleri yönetemez*" anlayışıdır. Bu vesile ile işbirlikçiliğini, Kürt halkına yönelik ihanetini giderek derinleştirmektedir. Emperyalist devletler ise bu politikayı Kürt ulusunun diğer temsilcilerine dayatmaktan geri durmamaktadır. Amaç, ileride tüm Kürtleri Barzani yönetimine "emanet" etmek ise tüm politikalar buna göre şekillendirilmek istenmektedir. Kürt ulusal özgürlük hareketinin etkisini kırmak için, bu düşünce çerçevesinde hareket eden kadroların ayıklanması ve TC vasıtasıyla imha edilmesi perspektifi bugün yürürlükte olan politikadır. Gerek Rojava alanında gerekse de KYB etkisi altında olan Süleymaniye ve çevresinde PKK kadrolarına yönelik suikastlar yapılmaktadır.

İşbirlikçi statünün Kürt halkının yararına olmadığı, özellikle de TC'nin her geçen gün askeri üslerini artırması meselesinde daha net görülmektedir. Halkın giderek rahatsızlığını daha fazla göstermesi karşısında KDP yönetimi çareyi daha baskıcı araçları devreye koymakta bulmaktadır. Gerek kendi içerisindeki demokratik unsurları bastırırken, gerekse de diğer yandan Rojava yönetim temsilcilerini hapsedmektedir. KDP güçleri tarafından 10 Haziran'da kaçırılan PYD üyeleri Mistefa Osman Xelil ve Mistefa Eziz Mistê 29 Temmuz'da serbest bırakılmıştı. Xelil ve Mistê ile kaçırılan Özerk Yönetim Hewlêr Temsilcisi Cihad Hesen'den ise 108 gündür haber alınmamaktadır.

KDP'nin ihaneti bununla da sınırlı değildir. Türk devletinin, Kürdistan Federe Bölgesi'nde 71'den fazla askeri üs kurmasına zemin oluşturmuş, işgal operasyonlarında aktif bir şekilde rol oynamıştır. KDP'nin TC'nin pratiğinden farkı yoktur. Gerilla alanlarında 55 üs kurması, yollar açması, lojistik-askeri sevkiyatı artırması TC zihniyeti ile eşdeğer bir pratiktir.

Gelinen aşamada KDP güçleri PKK'ye karşı bir savaş başlatmıştır. KDP, IKBY sınırları dahilinde HPG gerillalarına yönelik alan daraltma, imha etme ve TC'nin mevcut

alanını genişletme siyaseti gütmektedir. Yine Şengal'e yönelik hava saldırılarında TC ile işbirliğini derinleştirmekte, PKK kadroları başta olmak üzere yurtsever kesimin tasfiyesini amaçlamaktadır. Mexmur Mültecî Kampı'na ve Şengal'e yönelik hava saldırılarının altında yatan siyaset budur.

KDP'nin işbirlikçi ve TC ile bitmez tükenmez kardeşliğine nazaran KYB'de durum bugüne kadar farklı bir durum arz etmiştir. TC'nin KYB üzerinde etkisi KDP'ye oranla daha azdır, ancak son süreçte TC'nin Süleymaniye cephesine daha fazla yüklendiği ve PKK'nin kadrolarına yönelik suikastlarla ve KYB'nin müdahaleleri ile özgürlük mücadelesini bu cenahta sınırlamayı amaçladığı görülmektedir. PKK'nin tecrübeli kadrosu Yasin Bulut'un suikast sonucu katledilmesi, MİT'in Süleymaniye'de etkisini daha fazla artırdığına bir işaretir.

Bu saldırılardan KYB'nin büyük kesiminin rahatsız olduğu bilinmektedir. Zira KYB bilmektedir ki, PKK'den sonra KDP'nin hedefi KYB olacak, hedefi olan 3 parça Kürdistan'da tek iktidar oluncaya kadar saldırılarına devam edecektir. KYB bu amaçla bir yandan KDP'nin bu hedeflerini görerek hareket etmekte, diğer yandan ise PKK'nin halk üzerindeki ideolojik, politik ve örgütsel etkisini sınırlamak istemektedir. Kürt hareketinin özgürlük paradigması KDP'yi rahatsız ettiği kadar KYB'yi de rahatsız etmektedir. Ancak her iki kesim de Kürt hareketinin, Kürt halkı içinde gelişen etkisini frenleyememektedir.

Eski düşmandan "yeni dost" politikası

Rojava'daki mevcut kazanımların bölge devletlerini ve özellikle TC'yi rahatsız ettiği bilinen bir durumdur. Bu amaçla Rojava topraklarının bir kısmı işgal edilmiştir. Özerk Yönetim hala büyük bir işgal tehdidi ve ekonomik ambargo altındadır. Yanısıra TC'nin Rojava'daki tüm çelişkilerden faydalanma isteği gücünden bir şey kaybetmemiştir. Başta su sorunu olmak üzere, halkların birlikte yaşam düzeyinin belirli oranda kırılsa da hala geri olması, ekonomik üretim olanaklarının yeterli olmaması ve beyaz eşya, bazı gıda ve tıbbi malzemelerde dışa bağımlı olma durumu vb. TC'ye bu çelişkileri derinleştirme fırsatı sunmaktadır. TC de bu fırsatı kullanmak için elinden geleni yapmakta, savaş tehdidini, ajanlaştırma pratiklerini, diğer bölge devletleri ile görüşerek başta Kürt ulusal özgürlük hareketi olmak üzere tüm Kürtlerin ulusal taleplerini boğma amacını devam ettirmektedir. Son olarak TC, MİT vasıtasıyla Suriye rejimine yeniden elini uzatmaktadır.

TC şimdilerde yeni planını devreye sokmaktadır. Suriye rejimi ile anlaşarak Rojava'nın yalnızlaştırılmasını, kuşatılmasını ve süreç içinde işgal edilmesini hedeflemektedir.

Asgari oranda Suriye rejimi ve Özerk Yönetim arasında olası işbirliği gelişmelerini daha şimdiden tıkamak istemektedir. Suriye'nin buna nasıl cevap vereceği önümüzdeki süreçte görülecektir ancak bugüne kadar olan siyaseti, Arap milliyetçiliği temelinde Özerk Yönetim'in tanınmaması yönünde idi. Rusya'nın cesaretlendirmesi ile bir diyalog sürecinin başlama olasılığı TC'nin kabusu olacaktır. Bu vesile ile TC her türlü olanağını kullanarak Rejim ve Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetimini birbirlerine düşmanlaştırma siyasetini dayatmaktadır. Ancak TC, Suriye rejimi açısından işgalci güç pozisyonundadır ve İdlib çıkmazı tüm güncelliğini korumaktadır.

Diğer yanı ile TC, KDP'nin Rojava'ya yönelik hülyalarına büyük yatırım yapmaktadır. Rojava'nın KDP denetimine geçmesi demek dolaylı olarak TC'nin Rojava'daki varlığı anlamına gelmektedir. Bu anlamda Rojava'da varlığını bu hedefe göre şekillendirmiş olan ENKS, toplumsal çelişkilerin derinleştirilmesi için bir maşa görevi görmektedir. ENKS, KDP ve dolayısı ile TC'den aldığı güçle toplum içerisinde Özerk Yönetime karşı girişimlerine devam etmektedir. Tüm kuşatma ve yıpratma politikalarının içteki uzantısı durumundadır. Bu konuda en istekli olan Yekîti Partisi (PYK-S), içte Kürt ulusal özgürlük hareketinin ideolojik ve siyasi etkisine karşı, karşı-devrimci ve tasfiyecî rolüne iyiden iyiye sarılmış durumdadır.

Ekonomik, siyasi ve askeri kuşatma altında olan Rojava'da mazot ve ekmek fiyatlarına getirilen oldukça cüzi miktardaki artış, bu partiler tarafından bir iç ayaklanma malzemesi haline getirilmiştir. Büyük zarar pahasına halka sunulan mazot ve ekmek fiyatlarının ticari kurumlar ve şirketler için artırılması, halka farklı lanse edilmiş ve halkta kargaşa çıkarılmak istenmiştir. Bu durum esasta ekonomik kuşatmanın getirmiş olduğu zorunlu bir artış iken halkı bağlamamasında Özerk Yönetiminin özel çabası mevcuttur.

Mevcut durumda PYD ve ENKS arasındaki görüşmelerin durma noktasına gelmesinin arka planında ENKS'nin TC'nin uygun gördüğü kışkırtma ve Özerk Yönetime saldırı politikalarına hız vermiş olması yatmaktadır. TC, halk içindeki çelişkileri derinleştirmek için belli politik argümanlar ve yöntemler geliştirmiştir. İlk olarak su sorunu, ekonomik ambargo vb. sorunlar yaratarak halkın Özerk Yönetime karşı kışkırtılmasını sağlamak istemektedir.

İdlib: TC'nin çıkamadığı bataklık...

Halep'i Lazkiye ve Şam'a bağlayacak yolların üzerinde olması; bölgede HTŞ'nin, SMO'nun ve onlarca farklı çete grubunun varlığı; ticari anlamda da oldukça önemli bir yerde bulunması dolayısıyla uzunca bir süredir emperya-

listlerin ve bölgedeki gerici devletlerin gözleri ve elleri İdlib üzerinde olmasına neden olmaktadır.

Bilindiği üzere İdlib, TC devletinin birçok anlamda desteklediği farklı çete gruplarına ev sahipliği yapıyor. Bununla birlikte HTŞ'nin de en güçlü olduğu alan. TC, İdlib'te "Teröristlerin hem Rusya'ya hem de Esad'a yönelik saldırılarını engellemek için Barış Gücü görevi yürütmek" amaçlı bulunduğunu iddia etse de Rusya'nın böylesi bir korumaya ihtiyacı olmadığı aşikardır.

TC ve Suriye rejim orduları arasında yaşanan şiddetli çatışmaları sona erdirmek ve yeni bir düzenleme yapmak için 5 Mart 2020'de masaya oturan TC ve Rusya, hem ateşte uzlaşmış hem de M4 Karayolu'nda ortak devriyeler başlatarak bölgede güvenliği sağlama konusunda görüş birliğine varmışlardı. Ancak bu durum Esad'ın yeni hükümeti kurmasıyla birlikte değişti. Esad, uzunca bir aradan sonra ilk defa Putin'le bir görüşme gerçekleştirdi. Bu görüşmenin ardından, 10 Eylül'de TC ordusuna ait konvoyu yönelik bir saldırı gerçekleşti. Bu saldırıda 4 TC askerinin öldüğü bilgisi paylaşıldı. Bununla birlikte bölgede Mart 2020'den beri durulan suların yeniden hareketlendiği konuşulmaya başlandı.

TC tarafından desteklenen çeteler kendilerine verilen sözlerin tutulmasını istiyor. TC konvoyuna yönelik saldırının zamanının manidarlığı konusunda Astana ve Soçi süreçleri ile Esad-Putin görüşmesi hatırlatılarak sürekli İdlib'te TC'nin varlığının önemine ve mağduriyetine vurgu yapılsa da esasta yenilginin kılıfı uydurulmaya çalışılıyor.

İdlib'te TC'nin varlığı meselesi "El Ba-b'a Rusya'nın ricasıyla iç temizlik, Efrin'de PKK, Fırat'ın doğusunda PKK uzantılı YPG terör örgütü ile mücadele ve ABD ile ilgili sıkıntılar" gibi başlıklarla devletin kaleşörleri tarafından meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Oysa biliniyor ki, SMO denilen güç, TC tarafından örgütlenmiş ve açıkça destekleniyor. Yine İdlib başta olmak üzere Suriye'nin genelinde onlarca irili ufaklı çete grubu ile TC'nin direkt ilişki ve bir alışverişi vardır. Zaten buralardan devşirdiği çeteleri, Libya ve Dağlık Karabağ'ın (Artsakh) işgali için de kullandı ve kullanmaya devam ediyor. Suriye rejiminin bölgeye girmesi durumunda "milyonların Türkiye'ye göç edeceği" yalanıyla TC, bir başka gerçeğin üzerini örtmeye çalışıyor. Bu gerçek bölgede yakaladığı gücü kaybetmekten korktuğu gerçeğidir.

Bir yandan ellerini ovuşturarak daha kuvvetli bir çete bağlantısı umuduyla Taliban'ı desteklediğini söylerken diğer yandan Afganistan'dan gelen göç dalgasından korktuğunu belirterek mağdur rolü yapan TC, aynı durumu İdlib için de tekrarlıyor.

Çetelerle ilişkisi devam eden TC'nin İdlib'teki varlığına yönelik tartışmalarda Rusya, Dışişleri Bakanı Sergey Lavron aracılığıyla

"Türkiye'ye verilen görev henüz tamamlanmadı. Daha da uzun bir yolumuz var" diyerek niyetini ortaya koydu. Ancak diğer yandan Esad rejimi ve Rusya arasında Lazkiye-Halep-Şam yollarının açılması, bu yolda rejime bağlı güçlerin güvenli şekilde hareket edebilmesi üzerine yapılan anlaşmadan İdlib'teki çeteler rahatsız. Türk-Rus devriyeleri ilk başladığında Ebu Bekir Sıddık'ın güçleri bir Rus aracını roketlerle vurmuş ve yine ardından TSK aracı hedef alınmıştı. Bu nedenle 10 güne yakın bu yolda devriye yapılamamıştı.

Son birkaç gündür Efrin'de başlatılan Rusya saldırıları göstermektedir ki, İdlib de dahil olmak üzere Rojava çevresindeki bütün bölgelerde Kürtlerin durumu kilit nokta konumundadır. Rusya'nın çeteler bahanesiyle TC üslerini vurması ve İdlib'te yaşanan gelişmeler aynı zamanda Erdoğan-Putin görüşmesi öncesinde TC'yi ikna etme planı şeklinde de okunmalıdır. TC, Kürtlerin bölgede herhangi bir statü alma durumunda müdahale etme imkanlarını kaybedeceğinden dolayı her geçen gün battığı bu bataklıktan çıkmayacaktır ve Rusya da bu durumu desteklemektedir. ABD olduğu sürece bu pazarlık devam edecektir. Ki, 10 Eylül'deki saldırının ardından ABD Türkiye Büyükelçiliği, sosyal medya hesapları üzerinden "Türkiye'nin terör karşısında yanındayız" mesajı vermişti.

TC'nin bir yandan ABD diğer yandan Rusya ile yürüttüğü ilişkiler bu pazarlığın önemli bir bölümünü oluşturuyor. Bu Rusya'nın da işine gelen bir durum. Bir taraftan ABD ile arasında bir rekabet varken diğer taraftan Kürtlere karşı uyguladığı politikanın da bir parçası. Su götürmez bir gerçek ki, Kürtlerin bölgedeki durumu hem Esad-Putin görüşmesinin önemli bir gündemiydi hem de Erdoğan-Putin görüşmesinin önemli bir gündemi olacak. Özellikle de Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetiminin yapmakta olduğu diplomatik görüşmelerin ardından...

İdlib'te Suriye rejimi şimdilik ilerleyecek gibi görünüyor. Bu sayede Rusya-ABD pazarlığında da, Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetimi'nin durumunda da yeni bir boyuta geçilebilir. TC'nin ise milyonlarca lira harcayarak ve büyük laflar ederek girdiği ve kalmaya devam ettiği İdlib'teki durumu, genel olarak bölgede yaşadığı hezimet, TC askerlerinin kendi çeteleri tarafından öldürülmesi ve Rusya'yla yaşanan gelişmeler hem günü kurtarma politikalarının getirdiği sonuçlardır hem de bu politikaların devamının olacağına göstergesidir.

Lozan Anlaşması'nın 100. yılına giderken...

2021 yılı, 24 Temmuz 1923'te İsviçre'nin Lozan şehrinde imzalanan anlaşmanın 98'inci yılı olmuştur. 2023 yılı bu anlaşmanın 100. yılıdır ve anlaşmanın hükümlerini yitireceği bir yıldır. Dönemin emperyalist devletlerinin denetiminde Kürdistan 4 parçaya bölünmüş,

Arap ulusuna devletleşme imkanı verilmiştir. Yine TC'nin hakimiyet sınırları çizilmiştir. Ancak o dönemde olduğu gibi bugün de TC'nin Kürdistan üzerinde, özellikle Musul ve Kerkük gibi petrol zengini bölgeler üzerinde hakimiyet hülyası hiçbir zaman sönmedi. Emperyalist devletlerin bölgesel çıkarlarının baskısı altında istediği işgalleri gerçekleştirememenin getirmiş olduğu basıncın yanı sıra Kürt hareketi tarafından TC'nin hareket alanı oldukça daralmış durumdadır.

Anlaşmanın hükmünü yitirmesine ramak kala TC'nin tüm gücü ile bölgeye askeri yığınak yapması, Efrin'den Rojhilat'a kadar sınırlarının öte tarafına taşma eğilimi ve Kürdistan'a adeta sefer başlatması, 2023 yılına nasıl bir hazırlık yaptığını göstermektedir. Hedefi, sınırlarını olabildiğince genişletmek (bu Rojava'da 32 km güneye inme olarak lanse edilmişti) ve bu alandaki Kürt varlığı başta olmak üzere çeşitli milliyetlerden halkların özgürlük arayışlarını ezmektir.

AKP-MHP iktidarı bu savaş konsepti için bulunmaz kaftan niteliğindedir. Türk komprador burjuvazisinin bu yeni neo-Osmanlıcı aktörleri, Türk egemen sınıflarının aklının dışı yansımaları olarak okunmalıdır. Türk komprador burjuvazisi, Lozan'ın 100. yılını bu anlamda kendi adına kazanımlarla sonlandırmak istemektedirler. Bu amaca giden bir buçuk yıllık süreci içeride büyük baskılarla ve kendisine bağımlı kılarak geçirmenin planları yapılmaktadır. Son süreçte burjuva basında R.T.Erdoğan'ın İdlip'i ilhak ederek, "toprak kazanmış fatih" propagandasıyla seçimlere gideceği yazılıp çizilmektedir.

Ancak TC'nin bu hülyalarının sınırını belirleyen temel faktörlerden birisi devrimci ve yurtsever direnişler oluştururken, bir diğer faktör ise ABD ve Rusya'nın bölgeye yönelik temel çıkarlarıdır. Özellikle çokça üzerinde konuşulan Musul ve Kerkük'ün kaderini ilk etapta emperyalistlerin belirleyecek olması, TC'yi daha fazla onlara bağımlı kılmaktadır.

Bir diğer durum ise Lozan Anlaşması'nın vadesinin dolmasına ramak kala bölge gerçekliğinin önemli oranda değişim gösterdiği. 100 yıl önce soykırıma uğrayan Ermeni ulusunun bölgede devletleşmesi engellenememiştir. Kürt ulusu İKBY'de otonomi statüsü elde etmiş ve Kürt ulusal özgürlük hareketinin yarattığı ulusal, politik ve askeri etki 4 parça Kürdistan'da yaygınlık kazanmış, Kürtlerin ulusal bilincinde önemli sıçramalar gerçekleşmiştir. Yanı sıra Rojava Devrimi ile halklar barış içinde birarada yaşama olanağına kavuşmuşlardır.

CHP yeniden Kürt kapısını açıyor...

CHP'nin 5 Eylül'de Erbil'e yaptığı ziyaret devletin diğer klikleri katında belli bir merak uyandırmış görünmektedir. Oğuz Kaan Salıcı başkanlığında CHP heyetinin Mesut Barzani ve İKBY hükümet yetkilileri ile Ezidi önder-

leri, KYB ve Kerkük'te Türkmenlerle görüşmelerde bulunmasını, "Ortadoğu Barışı ve İşbirliği (OBİT) çerçevesinde bir teşkilatlanmanın gerekli olduğu, CHP'nin buna aday bir parti olarak bu görüşmeleri devam ettireceği" söylenmektedir.

Geleneksel Kemalist devlet aklının en temel temsilcisi olan CHP'nin Kürtlere yaklaşımı ve özellikle Ortadoğu barışından ne anladığını tarihte yaşanan soykırımlardan bilinmektedir. CHP, bu politikasından esasta vazgeçmemiştir. Devleti elinde bulunduran sermayenin bir kesiminin temsilcisi olarak CHP'nin bir sonraki döneme hazırlık yaptığı ortadadır. Bu konuda emperyalistlerin bir kesimi tarafından cesaretlendirilmektedir. Bu ziyaretin asıl amacının ise iç politikada oy devşirmek olduğu anlaşılmaktadır. AKP-MHP iktidarına karşı gelişen halkın ve özellikle de Kürt halkının tepkisini kendisine oy olarak devşirmek istemekte, devlete yeniden egemen olmak istemektedir.

Bölgede giderek daha büyük savaşlara hazırlanan TC devletinin ve ona yön veren sermaye kesimlerinin bu hülyalarına, CHP'de konumlanan az sayıdaki demokratik unsurların karşı koyabilecekleri boş bir hayalden öte bir durum değildir. Bu durum demokratik unsurların hak mücadelesine çekilmemesi olarak algılanmamalıdır. Bu bağlamda devrim ve demokrasi mücadelesi yürüten kesimler, CHP'nin demokratik tabanı başta olmak üzere CHP'de konumlanmış demokratik kesimleri mücadeleye çekmek gibi görevleri elbette vardır. Ancak CHP'ye yön veren aklın emperyalist sermayenin güdümünde komprador büyük Türk burjuvazisinden bağımsız görme-mek, aksine onun kliklerinden birisi olduğunu bilmek gerekir.

CHP'nin İKBY ziyareti, AKP'nin çıkış döneminde söylem düzeyinde olan demokrasi ve "toplumsal barış" söylemlerin farklı bir durum değildir. Dün AKP'nin yaptığını bugün CHP yapmaktadır. Farklı düzen partileri ile oluşturulan ittifaklar, iktidara gelindiğinde kimlerin tasfiye edileceğini bilmek için kahin olmaya gerek yoktur. İlk etapta demokratik unsurlar ve akabinde sırtını yasladığı sermaye kesimi zayıf olanların birer birer tasfiye edileceği filmine AKP'nin iktidarlaşma sürecinde tanık olunmuştur.

Bu durumda ilk etapta halkın büyük bir kesiminden destek bulacak olması halkın AKP-MHP iktidarına olan büyük öfkesinden gelmektedir ve kalıcı bir rol oynamamaktadır. Halka güven veren, sınıf mücadelesinin kabağan öfkesi ile buluşan, Kürt ulusunun ve farklı inanç kesimlerinin demokratik taleplerini sahiplenen, kadın ve LGBTİ+ özgürlük mücadelesi ile buluşan bir birleşik mücadele, Türkiye ve Kürdistan halkının, işçi sınıfının güvenini kazanabilir, AKP-MHP ve CHP'de somutlaşan sermaye kliklerinin planları boşa çıkarabilir.

Yenilgileri, Karşıtlıkları, Kahramanlıkları, Sonsuz Emek ve Zaferle Ekim Devrimi

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın 3'üncü yılı yani 1917 senesinde, Rusya halkının öfkesi de doruk noktasına ulaşmıştı. Halkın hiçbir çıkarının içinde olmadığı emperyalist savaşta, savaşın getirdikleri; yoksulluk, belirsizlik, aldatmaca artık son noktasına ulaşmıştı. Çarlık ordusunun halihazırda savaşan ve hatta savaşın ön cephelerinde yer alan ordu birlikleri bile savaşın bitmesini arzular hale gelmişti.

Böylesi bir süreçte, Bolşevikler, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitirilmesini, Rusya'nın savaştan çekilmesi siyasetini temel siyaseti haline getirdi. Bolşevikler, bir yanda da işçiler için burjuvazinin sömürsünden ve Çarlığın baskısından kurtulması adına emperyalist savaş iç savaşa dönüştürmüş, köylülerin toprak sorununu çözüme kavuşturabilmek için bu sorunu siyasi perspektifin bir parçası haline getirmiş ve haksız savaş karşıtı politikalarına hız vermişti.

Bu politikalar hemen her cephede, Bolşeviklerin ve Kızıl Muhafızlar'ın hızla gelişmesine, tarafsız kitlenin büyük bir hızla Bolşevikleri destekler hale gelmesine ve hatta Çarlık ordu birliklerinin büyük bir kısmının Bolşevik saflarına kazandırılmasına hizmet etmişti.

Bu sırada, devrim için büyük bir hızla ilerleyen Bolşevikler için "Alman ajanları", "infazcılar", "iktidarı alsalar bile onu neyle koruyacaklar", "bakanları yok", "iki gün kalamazlar" söylemleri Rusya'nın dört bir yanına ulaşıyordu.

Politikaya ilgi son derece yükselmiş, devrimci durum kabarmıştı. Son demlerinde olan Çarlığın, Menşeviklerin ve Bolşeviklerin ve bunların arasındaki onlarca grubun yayınları sokağa çıkar çıkmaz tükeniyordu. Gerçeklerle asparagaslar havada uçuşuyordu.

Bu şartlar altında Bolşevikler: "Bazı şartlarımız için sonuna kadar savaşa devam etmeyi imkansız bulacağız... Her şeyden önce savaşı bitirmek istiyoruz." dediler (Nitekim öyle de yaptılar, Bolşevikler iktidarı alır almaz, Rusya savaştan çekildi.)

Çarlık ordusu bünyesinde çeşitli milliyetlerden birlikler de mevcuttu. Bunlardan sosyalist bir devrime en fazla karşı çıkanlar Kazaklardı. Lenin ve Rusya sosyal demokratları Kazakların da bölge haklarının yanında yer alacağı inancındaydılar. Bu biraz zor oldu.

"Ayağa kalkan halk, askerlik sanatının tüm yöntemlerini nasıl da alt üst ediyor."

(Dünyayı Sarsan On Gün-John Reed)

Ağırlığı Bolşevikler'den oluşan bir heyet, Kazak komutanlarıyla görüşme kararı aldı. Heyetkiler, "Kazak derebeylerinin büyük topraklarını emekçi Kazaklar arasında dağıtmaya söz veriyor musunuz?" diye sordular.

Kazak Generali Kaledin'in cevabı: "Bunu yalnız benim cesedime basarak yapabilirsiniz." oldu. Bir ay sonra, ordusunun kendi gözleri önünde dağıldığını gören Kaledin, beynine bir kurşun sıkarak hayatına son verdi. Bu, devrimin yanında olmayan Kazak güçlerinin de sonu oldu. Bolşevikler, artık çeşitli milliyetlerden işçi ve köylülerin tam güvenini kazanmıştı.

Devrimin, yani 17 Ekim 1917'nin ön günlerinde Bolşevikler'in örgütlenmesi de dışarıdan bakıldığında dağılmış gibiydi, Kızıl Muhafızlar disiplinsiz, subaysız dört bir yana koşuşturuyorlardı. Ve dahası, iktidarın ele geçirilmesi sürecinde önceden yapılmak zorunda olunmayan birçok iş, Kızıl Muhafızlar'ın önüne geldi.

Kızıl Muhafızlar, tüm bu işlerin üstesinden iki günde geldi. Bu durumu John Reed, Dünyayı Sarsan On Gün isimli kitabında, "Ayağa kalkan halk, askerlik sanatının tüm yöntemlerini nasıl da alt üst ediyor" diyerek anlatıyordu.

Belki de zamanın normal bir seyrinde 100 yıllar sürebilecek iniş ve çıkışların gerçekleşmesi günlere sıkıştırılmıştı. Lenin, İskra'nın 4 Mayıs 1901 tarihli sayısında "Nereden Başlamalı?" isimli makalesinde: "... Ama maceracı kumarlardan sakınmak

niyetinde olan bir siyasi parti, faaliyetlerini, böyle patlamaları ve karışıklıkları bekleme-ye dayandıramaz. Biz kendi yolumuzda ilerlemeli ve düzenli çalışmamızı sebatla sürdürmeliyiz. Beklenmedik olaylara ne kadar az bel bağlarsak, herhangi bir 'tarihi dönemeç' karşısında hazırlıksız yakalanmamız da o kadar imkansız olur" demişti ve öyle de oldu. Yıllarca süren, acı ve bedellerle dolu bir geçmiş, ısrarlı, inançlı ve bilinçli bir çalışmayla devrim için yeterli bir deneyime dönüşmüştü. Bu an geldiğinde ise artık beklenilemezdi.

Reed aynı kitabında, Lenin'i şöyle tanımlamaktadır:

"Halkın tapamayacağı, etkisiz bir adam. Ama halkın sevdiği garip bir lider... Yalnızca zekasından ötürü sevilen bir lider; renksiz, esprisiz, uzlaşma nedir bilmeyen, kendisini herkesten ayıran, gösterişsiz bir lider... Devrin görüşleri basit biçimde anlatmak, somut bir durumu çözümleme gücü çok üstün, hem kurnaz hem cesur..."

"Devrimci kahramanlıklar, sürgünler, kayıplar ve kalanlarla dolu bir devrim!"

Aynı zamanda sınıfın sömürden kurtulduğu, bilimsel bir temele dayanan tarihin ilk devrimi sıfatını taşıyan Rus Devrimi bu şartlar altında gerçekleşti. Ayrılıklar, birleşmeler, uzlaşmalar, karşı koyuşlar, analizler, eşsiz devrimci kahramanlıklar, sürgünler, kayıplar ve kalanlarla dolu bir devrim gerçekleşti ve bu devrim sömürden kurtulmak isteyen herkesin deneyimi haline geldi.

Devrim, inançlı, devrimci ruhu her dönem ve koşulda taşıyabilen, karmaşık olanı çözümleyebilen, bu karmaşa içerisinde gizli olan kıvılcımları bulup çıkartan ve sade bir dille anlatan, bu anlatıların sonuçlarını uygun bir örgütlenme ile yanıt olan kadrolarla; atılgan, tarihte özne olduğu bilincine ulaşan ve sınıf bilincini artık taşıyan kitlelerin birleştiği yerde yaşam buluyordu.

Türkiye'de de durum bundan farksız olmayacak. Yaşanma biçimi, görünen biçimi elbette farklı olacak ancak özü itibarıyla bu olacak.

Lenin Tasfiyecilik Üzerine isimli kitabında şöyle bahseder: "Bırakalım, liberaler dehşete kapılmış aydınlar özgürlük için verilen ilk gerçek kitle savaşını ardından inançlarını yitirsinler, bırakalım tabansızlar gibi bağırsınlar: Daha önce yenildiğin yere gitme, o ölümcül yola yeniden ayak basma, diye. Sınıf bilinci taşıyan proletarya, onları şöyle yanıtlayacaktır: Tarihteki büyük savaşlar, devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıya geçmeleri sayesinde çözülmüştür – ve o sınıflar yenik düşmenin dersini aldıktan sonra yenmeyi başarmışlardır. Yenik düşen ordular iyi öğrenir."

Türkiye devrimci hareketi de '68 ileri atılımı ve '71 devrimci çıkışının ardından yenilgilerle boğuşmak zorunda kaldı. Ancak bu yenilgilerin aynı biçimde tekrarlanmaması, her defasında daha üst bir öğretille yeniden mücadeleye atılma noktasında proleter hareket kararlı, özeleştiril ve iddialıdır.

Bugün, sistemli ve düzenli çalışmayla, ülkenin savaş gerçekliğine uygun bir atılım ve ciddiyetle, santim santim kazanacağımızın bilinciyle her gün yeniden mücadele içerisindeyiz. Bu mücadele kaçınılmaz olarak başarıya ulaşacaktır, bugünün yeni, yaratıcı ve deneyimli faaliyetçileriyle; genç, kadın, lubunya, Kürt... kadrolarıyla geçmişten bir adım daha önde olarak, hatalardan öğrenerek bunları pratikte değiştirerek başarıya ulaşılacaktır. Bu başarı artık, burjuvaziye olduğu kadar onunla kol kola olan ataerkiye, heteroseksizme ve insanın doğa ve diğer canlılar üzerindeki egemenliğine karşı da olacaktır.

Ekim Devrimi, üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmiş olmasına karşın sömürü düzenine son vermek isteyen her devrimci için, anlama ve özümseme yeteneğini geliştirmiş olan her devrimci için günceldir!

Hapishanelerde Pandemi İronisi: Tedavi Hakkının Engellenmesi

Ezilenler iki yılı aşkın bir zamandır pandemi koşullarının yaratmış olduğu yükü de omuzlamak zorunda bırakılıyor. Yaşamın her alanını etkisi altına alan pandemi, en temel yaşam standartlarını dahi önemli ölçüde etkiliyor, ezilenlerin aleyhine değiştiyor.

Sağlık için bir önlem içermenin dışında ilk andan itibaren sınırları dışına taşan pandemi uygulamaları, pek çok açıdan zora dönüşmüş durumda. Ezilenlere dönük bir baskı aracına dönüşen koşulların en ağır yaşandığı alanlardan biri de kuşkusuz hapishaneler.

TC faşizminin en bilinen ve süregelen politikalarının hayata geçirilme merkezi olarak değerlendirilebilecek olan hapishaneler, “olağanüstü” her süreçte özel uygulamalara tabi tutulan ilk yerlerden olmuştur. Baskının artırıldığı, en temel hakların ilk elden gasp edildiği, insanlık dışı uygulamaların devreye zaman kaybetmeksizin sokulduğu yerler hapishaneler olmaya devam etmekte. İki yılı aşan pandemi süreci de bu gerçekliği en ağır hali ile bir kez daha açığa çıkardı.

Pandeminin varlığının Türkiye’de kabul edilmesi ile birlikte iktidar politikalarının hapishane ve tutsaklara hangi biçimlerde yansıdığını kısaca hatırlayalım.

Tutsaklar için temel iletişim araçlarından biri olan görüşlerin iptal edilmesi, yasaklar listesinin başında yer almıştı. Açık ve kapalı görüşler, belirsiz bir süre iptal edilmişti. Bunun bir sonucu olarak aylarca tutsaklarla görüş yapılamadı, buna avukat görüşleri de dahil edildi. Diğer bütün iletişim araçları ise büyük bir aksaklıklar cenderesine terk edildi. Sağlıklı ve düzenli iletişimin önü tamamen tıkandı. Bunları diğer hak gaspları izledi.

Tedavi hakkının engellenmesi ise bu sürecin en çarpıcı gerçekliği. Birçok hapishanede tutsakların tedavi hakkının çeşitli bahanelerle engellenmesi sürekli bir saldırı iken, buna pandeminin koşulları da eklenerek tecrit ağırlaştırılmaya çalışıldı. Öyle ki, hapishanelerde tedavi talebi, tecrit tehditleri ile karşılık buldu. Tutsakların tedavi hakkını gasp etmek için büyük bir uyum içinde hareket eden hapishane yönetimlerinin, jandarma ve doktorların tavrına karantina zorunluluğu da eklenmiş oldu. Tutsakların bütün muayene taleplerini reddeden hapishane revir doktorları, tutsaklara hastaneye gitmelerini dayattı. Hastaneye gitmek ise bir ayı bulan zorun-

lu karantinada kalmak anlamına geliyor. Hapishane içerisinde çözülebilecek problemler için bile dış hastaneler adres gösterilerek tutsaklar karantina adı altında tecride tabi tutulmaya çalışıldı, halen de çalışılmaktadır.

Hastaneye sevk işkencesi!

Pandemi sürecinde tedavi hakkının engellenmesi kapsamında en fazla sorun yaşanan hapishanelerden biri ise Bakırköy Kadın Kapalı Hapishane oldu. Burada tutsaklar pandemi boyunca revire çıkamadı. Hastane sevklerinde sürekli sorun yaşandı. Hastaneye gidebildiklerinde ise birçok nedenle mauyene dahi olamadan dönmek zorunda kaldılar. Kadın Doğum bölümünde dahi askerlerin muayene odasından çıkmaması, doktorların ise buna sessiz kalması veya kelepçenin açılmamasından kaynaklı pek çok tutsak muayene dahi olamadan hapishaneye dönmek zorunda kaldı. Tutsakların aktardığına göre Bakırköy Kadın Kapalı Hapishane için bu sorun artık kronik bir hal almış durumda. Kadın tutsaklar defalarca kez hastaneye gitmelerine rağmen söz konusu saldırılardan kaynaklı muayene olamamakta. Yasal olarak kadınlara jinekoloji bölümündeki tedavi ve muayenelerde doktorun cinsiyetini seçme hakkı tanınmasına rağmen tutsak kadınlar askerlerin muayene alanını terk etmemesinden, doktor-hasta mahremiyetinin sağlanmamasından kaynaklı tedavi olamamakta.

Tekirdağ, Edirne, Kandıra, Kayseri Bünyan, Osmaniye, Iğdır, Silivri gibi on-

larca hapishanede de benzer tecrit ve hak gaspı yaşanmakta.

Sağlık hakkının gaspı ile başlayan bu uygulamalar yaşamsal bütün ihtiyaçlara yansımıştır. Mektupların engellenmesi/sansürlenmesi, geç verilmesi, içerikteki en sıradan şeylerin bile bahane edilerek soruşturma gerekçesi yapılması veya engellenmesi, pandemi sürecinin tutsaklar bakımından nasıl yaşandığının açığa çıkarılmasını, kamuoyuna yansıtılmasını da engellemeye dönüktür.

Tahliyeler engelleniyor!

Yayın ve kitap hakkının engellenmesi, sınırlandırılması da bunun bir devamıdır.

Uzun bir süredir ciddi bir saldırı altında olan kitap ve yayın hakkına dönük sınırlandırma, pandemi sürecinde de derinleşmeye devam etti. Bu anlamda tutsakların kazanılmış hakları tırpanlanmaya devam edildi. Zaten sınırlı olan kitap sayısı bazı hapishanelerde 7’ye hatta 5’e kadar indirildi, tutsaklara kitap alabilmeleri için uzun tarih aralıkları dayatıldı. Kitap alma hakkı, tek sefere indirilerek birden fazla kişiden kitap alınmasının önüne geçildi.

Hapishaneler bakımından pandemi sürecinde ön plana çıkan meselelerden biri de tutsakların şartlı tahliye hakkına dönük saldırı oldu. Tutsakların şartlı tahliye hakkını hapishane idaresinin inisiyatifine bırakan yasa ile tutsaklık süreleri uzatıldı. Bu zaman diliminde birçok tutsağın tahliye edilmesi gerekirken bu yasa bahanesi ile hapishane idareleri keyfi biçimde tahliyeleri engelledi.

Hapishanelerde pandemi fırsatçılığı tam gaz!

Hapishanelere dönük kısaca özetlediğimiz ve çarpıcı olarak öne çıkan sorunlar devletin uzun zamandır tecridi derinleştirmek adına attığı/atmaya çalıştığı adımların birer parçası aslında. Özelde pandemi ile birlikte gündeme gelen meseleler değil. Ancak dikkat çekmesi gereken nokta, atılmaya çalışılan adımların pandemi fırsatçılığı ile hızlandırılmış olması.

Kuşkusuz devletin bu tutumu pandemi “bilinmezliğinde” zayıflayan toplumsal mücadelenin, pandemi koşullarında tutsakların sesi olmaktan yetersiz kalan eylemlerin, olağanüstü koşullar karşısında güçsüz kalan devrimci refleksin mevcut durumunu fırsat görmesi ile şekillenmekte. Ve bu fırsatı elden geldiğince iyi değerlendirmeye çalışmakta.

Tutsaklar sessizliğe, tecride mahkum edilerek, dışarıdaki mücadele dinamikleri ile buluşma zeminleri tıkanarak haklarından olmaya zorlanıyor. Sürecin hapishaneler bakımından özeti olan bu tablonun değişimi devletin, zayıflığına güvenerek harekete geçtiği devrimci reflekslerimizi güçlendirmemize bağlı.

Hapishanelerin mevcut durumu, devletin hapishanelere ve tutsaklara yaklaşımı ezilen milyonlara yaklaşımın bir izdüşümü. Pandemi gerçekliği ile birlikte devletin ilk kimleri kurtarmayı hedeflediği en çıplak hali ile açığa çıkarken, ilk kimlerden kurtulmaya çalıştığı da açığa çıktı. Devletin bu anlamda hedefinde ilk olarak siyasi tutsaklar vardı. Bu yolla ezilen milyonlara da mesaj vermeye çalışıyordu iktidar.

Pandemi gerekçesi ile çıkarılan infaz yasası, devletin affettiklerini ve hiçbir koşulda “affetmedikleri”ni açığa çıkarttı. Kadın düşmanları, çeteler vb. “pandemi affı” vesilesi ile dışarı salınırken, halkın çıkarları için düşünenler, bunun için yaşayanlar ve mücadele edenler tecride mahkum edildi, en temel haklarına göz dikildi. Bu, topluma açık bir mesajdı, hangi suçları işlemenin yasal olup olmadığı konusunda...

Devletin tutumu bu denli net iken devrimci öznelerin bu gerçekliğe daha bütünlüklü müdahale etmesine ihtiyaç var. Toplumsal mücadelenin bütün kanallarının, bütün dinamiklerinin tutsakların sesi ve mücadelesi ile buluşturulması anın ihtiyaçlarından biri olarak bizi bekliyor.

Başkan Gonzalo'nun Kararlı Devrim İlkesi ve Stratejik Yenilikler Mirası

(Bu yazı kendisini “Kuzey Amerika’ya odaklanan bir komünist teori ve devrim stratejisi dergisi” olarak tanımlayan kites websitesinde yayımlanmıştır.)

11 Eylül 2021’de, dünyanın uluslararası proletaryası ve ezilen halkları, son birkaç on yılın en büyük devrimci liderlerinden birini kaybetti. Peru Komünist Partisi-Aydınlık Yol (Sendero Luminoso) lideri Abimael Guzmán, AKA Başkan Gonzalo, hayatının yaklaşık son otuz yılını hapiste geçirdikten sonra yaşamını yitirdi. Ölümünün kesin nedenini bilmiyoruz ve onu kaçırarlardan gelen bilgilere şüpheyle yaklaşmalıyız. Gonzalo dış dünyadan tecrit edilmiş, avukatıyla bile teması reddedilmişti. Hayatının son aylarında sağlık sorunları yaşıyordu ve tıbbi tedaviye yeterli erişimi engellendi.

Gonzalo’nun ölümünün açıklanmasının ardından, burjuva medya, 1980’den 1990’lara kadar Peru’yu sarsan devrimci Halk Savaşının liderliği üzerinden Gonzalo’nun neden olduğu varsayılan kıyım hakkında bir ağızdan ulumakla meşguldü. Gerçek şu ki, o dönemde Perulu kitleler, ABD, IMF ve DB’nin Peru’yu borç ödemelerini zorunlu kılarak rehin tutması ile birlikte, kapitalizm-emperyalizmin Peru halkını daha da yoksullaştıran yapısal uyum politikaları çalışmalarının yol açtığı şiddetli yoksulluk ve hatta açlıktan acı çekiyordu. Gonzalo’nun liderliğinin başardığı şey, Perulu kitlelere yalnızca savaşmaları için bir araç vermek değil, aynı zamanda acılarının temelindeki kapitalizm-emperyalizm sistemini alaşağı etmeye ve yepyeni bir toplumsal düzen yaratmaya cesaret etmekte.

1934’te Peru, Mollendo’da doğan Gonzalo, 1962’de Ayacucho bölgesinin başkentindeki San Cristóbal de Huamanga Ulusal Üniversitesi’nde felsefe profesörü oldu. Ancak o, koltuk filozofu değildi; kendini adanmış bir komünistti ve üniversitedeki konumunu komünist örgütü yeniden kurmak ve Ayacucho’daki kitlelerin yaşamları hakkında bilgi edinmek için kullandı. Gonzalo, ezilenlere olan sevgisini, uluslararası komünist hareketteki teori ve pratikteki en büyük ilerlemeleri keskin bir kavrayışla birleştirdi. Stalin’in ölümünün ardından Sovyetler Birliği liderliğinin komünist ilkelere ihanetini kesin olarak reddetti ve Mao Zedong’un yarı-feodal ezilen ülkelerde uzun süreli halk savaşı stratejisi ve sosyalizmde sınıf savaşının kalıcılığının tanınması gibi komünist geleneğe yönelik radikal yenilikleri benimsedi. İkinci yenilik konusunda Gonzalo, Komünist Parti içindeki kapitalist yolcuları devirmek ve sosyalist Çin’i daha da devrimciileştirmek için Mao tarafından başlatılan ve

yönetilen kitlesel bir devrimci hareket olan Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında Çin’i ziyaret ederek ilk elden deneyim kazandı. Bu topyekûn mücadelenin derslerini içselleştirdi ve 1976’da Mao’nun ölümünün ardından kapitalist yolcular Çin’de iktidara geldiğinde Gonzalo, karşı-devrimci darbeyi kınayarak ve Mao’nun devrimci mirasını destekleyerek komünist ilkelerin arkasında durdu.

Gonzalo, uluslararası komünist hareketteki temel ayrım çizgilerinin doğru tarafında sağlam bir şekilde durmanın ötesinde, Çin devriminin derslerini Peru’nun somut gerçekliğine de uyguladı. Ayacucho kırsalındaki Kızılderili kitlelerini, devrimci bir halk savaşı başlatmak için Peru’daki burjuva iktidarın merkezine olan uzaklığından da yararlanabilecek potansiyel bir devrimci güç olarak kabul etti. Gonzalo, öğrencilerini üniversiteye komünist kadro olarak almak için yorulmadan çalıştı ve mezun olduktan sonra bu topluluklarda öğretmen olarak çalıştıkları süreçte kırsal topluluklarla olan bağlantılarını devrim için örgütlü bir kitle tabanı geliştirmek için ustaca kullandı. 1960’larda başlayan kadroların işe alınması ve eğitilmesi ve kitle örgütlenmesi ve mücadelesinin gelişmesi şeklindeki bu toplumsal araştırma süreci, Peru’da halk savaşının başladığı 1980’de polis karakollarına ve yerel baskıcılara yönelik saldırıların zeminini hazırladı. Ayacucho, Peru Komünist Partisi’nin (bundan böyle Sendero Luminoso olarak anılacaktır) önderliğinde, Peru ordusunun acımasız vahşeti karşısında devrimci kitlelerden cesur bir mücadele ve kahramanca fedakarlık ilhamı olarak devrimci mücadelesinin merkezi haline geldi.

Gonzalo, devrimin Peru’da başarılı olması için Ayacucho’nun And dağlarının ötesine yayılması gerektiğini biliyordu. 1970’lerde ve 1980’lerde, Peru’nun başkenti ve en büyük şehri Lima’nın nüfusu, ekonomik yıkımla karşı karşıya kalan kırsal alanlardan gelen, büyüyen gecekondulara yerleşen ve istikrarsız işlerde çalışan proleterler olarak varlığını sürdüren göçmenlerle dolup taşıyordu. Gonzalo, 1970’lerde Lima’nın kenar mahallelerinden Sendero Luminoso kadrolarını işe alarak temelleri atılan bu gecekondu proletaryasından devrimci bir gücün ortaya çıkma potansiyelini fark etti. 1980’ler boyunca, Sendero Luminoso’nun gecekondu kadrolarında kızıl siyasi iktidar inşa etmeye çalışması ve Peru burjuvazisinin gücünün tam merkezindeki polis karakollarına yönelik bombalamalar, suikastlar ve baskınlar gerçekleştirmesiyle Lima giderek bir devrimci savaş sahnesi haline geldi.

1980’deki başlangıcından 1990’ların başına kadar, Peru’daki halk savaşı genişlemeye, yerel kızıl siyasi iktidarı geliştirmeye ve sert baskı karşısında düşmana darbeler indirmeye devam etti. Gonzalo’nun liderliği, devrimin tüm ayrıntılarında gezinmek, komünist öncüyü ve onun önderliğinde devrimci bir orduyu inşa etmek ve tutsak düşenler için savaşan birçok avukat da dahil olmak üzere küçük-burjuvazinin bazı kesimlerini devrimin tarafına çekmek için çok önemliydi. Bu ilerlemeler, dünyanın dört bir yanındaki devrimcilere ve ezilen halklara büyük bir ilham kaynağı olurken, uluslararası burjuvaziyi giderek daha fazla korkuttu. ABD’nin desteğiyle, Fujimori rejimi devrime karşı her zamankinden daha şiddetli bir baskı başlattı ve Gonzalo’yu bulup yakalamak için muazzam kaynaklar ayırdı. Sonunda 12 Eylül 1992’de yakalandıktan sonra Gonzalo, uluslararası medyanın önünde bir kafeste meydan okuyan bir konuşma yaparak, yakalanmasının sadece bir büküntü olduğu ve devrimin hala başarıya ulaşabileceği konusunda ısrar etti.

Ne yazık ki, Peru’daki halk savaşı, yoldaki bu büküntüden hiçbir zaman kurtulamadı. Sendero Luminoso, Gonzalo’nun yakalanmasından yaklaşık bir yıl sonra Peru burjuva devletine karşı etkileyici askeri saldırılar başlatmaya devam etti, ancak daha sonra devrimci askeri eylemlerin miktarı ve düzeyi azaldı. Sendero Luminoso’nun diğer bazı üst düzey liderleri Gonzalo’dan sonra yakalandı ve diğerleri onların yerini doldurmak için adım atsa da, bu yakalanmalar Sendero Luminoso’nun gerçek engelleri aşma yeteneğini zayıflattı. Ayrıca, Sendero Luminoso içinde Peru hükümetiyle müzakereler ve halk savaşının sona ermesi çağrısında bulunan ve önemli zorluklar karşısında devrimi sürdürmenin imkansız olduğunu iddia eden sağ oportünist bir çizgi ortaya çıktı. Peru hükümeti çeşitli zamanlarda Gonzalo’nun müzakere çağrısını desteklediğini iddia etti. Gonzalo, Peru hapishanelerinde tecrit altında tutulduğundan ve dış dünyayla teması engellendiğinden, yakalanmasından bu yana siyasi görüşlerinin ve ruh halinin ne olduğunu kesin olarak bilmek mümkün değil. Onun ölümü, muhtemelen asla bilemeyeceğimiz anlamına geliyor. Dahası, devrimler hapsedilmiş devrimci liderlerden büyük ilham ve hatta stratejik rehberlik alabilirken, devrimler hiçbir zaman bariz nedenlerle bir hapishane hüccresinin içinden yönetilemez.

Gonzalo’nun ölümünden önceki yıllarda görüşleri ne olursa olsun, uluslararası komünist harekete yaptığı muazzam katkıları

ve devrimci stratejiye yaptığı önemli yenilikleri destekleyebiliriz ve desteklemeliyiz. Sosyalist Çin’in kaybedilmesinin ve birçok komünistin teslim olmasının ardından uluslararası komünist hareket kargaşaya sürüklendiğinde, Gonzalo, Mao’nun önderliğindeki sosyalist Çin’deki devrimci ilerlemeleri sıkıca destekledi, Çin’de kapitalizmin restorasyonunu mahkum etti ve Mao’nun devrimci liderliği tarafından kurulan evrensel ilkeler için savaştı. 1980’lerde, uluslararası proletarya sosyalist bir devletten yoksunken ve ABD emperyalizminin ve Sovyet Sosyal-Emperyalizminin ikili gerici güçleriyle yüzleşirken, Gonzalo’nun Peru’daki halk savaşına liderliği bir alternatif olduğunu gösterdi. Gonzalo, Peru’nun en çok ezilen on binlercesine başlarını kaldırmaları, silaha sarılmaları ve dünya devrimi için yeni bir üs alanı kurmak için savaşmaları için ilham verdi. Sendero Luminoso’nun tutarlı enternasyonalizmi, Peru’daki devrimi her zaman Peru’yu özgürleştirmek yerine dünya devrimini ilerletmenin bir aracı olarak düşünmesi, örnek olması gereken bir şeydir. *Çin’de karşı-devrimin zaferine karşın Peru’daki devrimci halk savaşının, muazzam fedakarlıklarla, komünist devrimin kesin olarak yenilmediğini göstererek uluslararası komünist hareket ve uluslararası proletarya için belirleyici bir rol oynadığını söylemek abartı olmaz.*

Ayrıca, Gonzalo’nun liderliği uluslararası komünist harekete birçok stratejik yenilik kattı. Halk savaşına hazırlık sürecinde Gonzalo, komünist kadroyu toplamak için burjuvazinin ideolojik devlet aygıtlarını, özellikle eğitim sistemini kullanmanın yollarını ustaca gösterdi. Halk savaşı sırasında Gonzalo’nun liderliği, kentsel gecekonduların devrimin üs alanları olarak potansiyelini ortaya çıkardı ve devrimci savaşı burjuvazinin güç merkezlerine çekmek için strateji ve taktikler geliştirdi. Son birkaç on yılda Afrika, Asya ve Latin Amerika’daki gecekonduların muazzam büyümesi ve kentsel alanda devrimci askeri stratejiye duyulan ihtiyaç göz önüne alındığında, uzun süreli halk savaşı stratejisine yapılan bu yenilikler, günümüz devrimcileri için muazzam bir öneme sahiptir.

Ancak bu, Gonzalo’nun önderliği ve Sendero Luminoso’da hiç eksiklik olmadığı anlamına gelmez; bu, diyalektik materyalistler olarak bizi şaşırtmamalı. Bu eksiklikler ne Peru’daki halk savaşının devrimci mirasını lekelemeli ne de onun değerli derslerini almamızı engellemeli. Ancak bu eksiklikleri görmezden gelmemize gerek yok; peki tabii ki onları eleştiriye tabi tutmalıyız. Gonzalo

ve Sendero Luminoso, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i bir dine çeviren bir şekilde ele alma eğilimindeydi ve Gonzalo'nun liderliğine genellikle yanılmaz olarak muamele edildi. Bu eğilimler dogmatizmi ve dindarlığı besler ve kitleleri sıkı tartışmalar ve eleştirel zihinler gerektiren zorlu çelişkilerle başa çıkmakta yetersiz bırakabilir. Dogmatizme ve dindarlığa yönelik bu eğilimler, Gonzalo'nun takipçileri gibi davrananlar tarafından benimsendiği ve büyütüldüğü yerlerde, özellikle emperyalist ülkelerde, ne yazık ki ama anlaşılır bir şekilde birçok insanı Marksizm-Leninizm-Maoizm'e ve Peru'daki halk savaşına yabancılaştırdı. Dogmatizmi ve dindarlığı reddetmek, devrimin ve komünizmin temel ilkelerinden vazgeçmek anlamına gelmez; aslında, bu ilkeleri gerçekten destekleyebilmemiz ve daha da önemlisi *uygulayabilmemiz* ancak tamamen diyalektik ve materyalist bir yaklaşımla olur.

Gonzalo'nun mirasının ve liderliğinin temel olarak olumlu yönlerini *ancak eleştirel bir şekilde* destekleyerek, Peru'daki halk savaşının diğer eksikliklerini daha doğru bir şekilde değerlendirebiliriz. Örneğin, devrim sırasında bazı insanlar taktik veya stratejik olarak yanlış bir şekilde düşman olarak mı hedef alındı? Şiddetin arındırıcı işlevine ve Partinin militarizasyonuna çok fazla vurgu yapıldı mı? Bu sorular ancak tarihsel deneyimin somut analiziyle ve "silahlara sarılmamalıydılar" şeklindeki burjuva çılgılığı *olmadan* yanıtlanabilir. Peru'daki halk savaşı, örgütlü sol'un kitleler tarafından devrimle karşı karşıya kaldığında, tekrar tekrar burjuvazinin yanında yer aldığını ve alacağını ortaya koydu. Belirli taktikleri eleştirel olarak değerlendirirken bile, devrimci şiddetin kullanımıyla ilgili olarak bunun ne anlama geldiği konusunda çekingen olmamalıyız.

Peru'daki halk savaşının ve Gonzalo'nun liderliğinin komünist bir perspektiften kapsamlı bir hesabı yapılacak. Başkan Gonzalo'nun hayatını onurlandırmak için yapabileceğimiz en iyi şey, Peru'daki devrim tarihini incelemek, olumlu ve olumsuz değerli derslerini öğrenmek ve Gonzalo'nun önemli yeniliklerini kendi koşullarımızda uygulamaktır. kites-journal.org bu ruhla birçok makale yayınlamıştır* ve özetleme sürecinde uluslararası olanlar da dahil olmak üzere başkalarıyla bağlantı kurmayı dört gözle bekliyoruz. Çünkü uluslararası komünist hareket, ancak dünyadaki tüm yoldaşlarımızın zengin deneyimlerinden proleter enternasyonalizmi ruhuyla öğrenerek ilerleyebilir. Başkan Gonzalo'yu bu şekilde onurlandıracağız.

* Bakınız Kenny Lake'in makalelerine: "On Infantile Internet Disorders and Real Questions of Revolutionary Strategy" in kites #1 (2020) and "When We Ride on Our Enemies" in kites #3 (2021).

Başkan Gonzalo Avrupa'da Birçok Şehirde Anıldı

11 Eylül günü ölümsüzleşen Başkan Gonzalo için Avrupa'da anmalar düzenlendi.

BERN

16 Eylül Perşembe günü ADGB'nin çağrısı ile Başkan Gonzalo'yu anmak ve faşist Peru devletini protesto etmek amacıyla İsviçre'nin Bern kentinde bir araya gelindi. Bahnhofplatz önünde, saygı duruşu ile başlayan eylem esnasında Türkçe-Almanca açıklamalar okundu ve bildiri dağıtımı yapıldı.

LONDRA

Avrupa Demokratik Güç Birliği (ADGB), 16 Eylül günü, Başkan Gonzalo için Londra'da bulunan Peru elçiliği önünde anma etkinliği gerçekleştirdi.

"Başkan Gonzalo'nun Katili Peru Devleti" yazılı dövizler Elçilik kapısına ve karşısına bırakıldı. Eylem esnasında "Başkan Gonzalo'nun Katili Peru Devleti", "Politik Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

VİYANA

ATİK'in de bileşeni olduğu ADGB'nin "Abimael Guzman'ın Katili Peru Dev-

letidir" sloganıyla çağrısını yaptığı eylem çağrısıyla saat 17:00'de Avusturya'nın başkenti Viyana'da da bir eylem gerçekleştirildi.

Peru Konsolosluğu önünde yapılan mitingdeki konuşmalarda; Gonzalo'nun komünist çizgisine ve 27 yıldır Peru zindanlarındaki olağanüstü tecrit koşullarına dikkat çekildi.

HAMBURG

Hamburg'ta bulunan Alman Maoist sol kurumların düzenlemiş olduğu "Başkan Gonzalo'yu anma yürüyüşü" 18 Eylül günü saat 18:00'de Feld str.'de yapılan mitingde başladı.

Hamburg Partizan okurları da mitingde yerlerini aldılar.

Mitingde yapılan konuşmalarda Başkan Gonzalo'nun hayatı, mücadelesi ve mücadelesine bağlılığı anlatıldı. TKP-ML TİK-KO Rojava Bölge Komutanlığı'nın Başkan Gonzalo için yayınladığı bildirinin Almanca okunmasının ardından yürüyüşe geçildi. Mitingte Almanca, İngilizce ve İspanyolca yapılan konuşmalarla Başkan Gonzalo anlatıldı ve mücadelesine bağlılık sözü verildi.

FRANKFURT

Başkan Gonzalo, 24 Eylül'de Frankfurt'ta ADGB bileşenlerinden ADHK, ATİK ve Internationalistisches Bündnis tarafından anıldı.

Anma etkinliği Gonzalo şahsında yapılan saygı duruşunun ardında ADGB'nin Almanca açıklaması okundu. Müzikle sürdürülen anma etkinliği, enternasyonal dayanışma sloganlarıyla sonlandırıldı.

BMG: "Başkan Gonzalo'nun Anısı ve Mücadelesini Yaşatacağız!"

Birleşik Mücadele Güçleri de Başkan Gonzalo'nun ölümsüzleşmesine ilişkin yazılı açıklama yaptı.

Açıklamada Başkan Gonzalo'nun tedavi hakkı için verilen mücadeleye rağmen Peru devletinin bu taleplere karşı kulak tıkadığı ifade edildi. Yine Peru devletinin Başkan Gonzalo'yu ABD/CIA yönetimiyle yürütülen bir operasyonla yakaladığı da hatırlatılarak şunlar söylendi: "Latin Amerika ülkesi Peru'da, işçi sınıfı ve ezilenlerin silahlı mücadele ile yükselttiği kurtuluş bayrağının kısa sürede zirvelere çekilmesi en çok da ABD emperyalizmine kâbus dolu günler yaşattı. Başkan Gonzalo, tutulduğu kafes içinde, halka ve devrime bağlılığını, emperyalistlerden ve faşistlerden hesap soran tu-

tumunu, dosta-düşmana ilan ederek, işçi sınıfının uluslararası marşını, Enternasyonalî okudu."

BMG, açıklamasında "Emperyalist ve ve gerici-faşist devletlerin tutumu nerede olursa olsun benzerdir" diyerek 22 yıldır önce PKK lideri Öcalan'ın da uluslararası bir komplo ile yakalandığını hatırlattı. Açıklama şöyle sonlandırıldı: "PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın yakalanması karşısında sevinç naraları atan faşizme inat Kürt ulusunun Kürdistan'da direnişi gelişerek nasıl bugünlere geldiyse, Başkan Gonzalo'nun katledilmesi karşısında Peru halkının direnişi de gelişmeye ve büyümeye devam edecektir! Gonzalo, halka ve devrime inancı ve direnişiyle birleşik mücadelemizde yaşayacak!"

Başkan Gonzalo Rojava'da Anıldı

Başkan Gonzalo için Rojava'da yapılan ve www.tkpml.com sitesinde yer alan bir habere göre; MKP ve TKP-ML'nin düzenlediği anmaya TKEP-L, DKP/BÖG, MLKP, DKP/Birlik ve THKPC/MLSPB katıldı.

17 Eylül günü düzenlenen anma, Gonzalo şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından MKP ve TKP-ML'nin ortak açıklanması okundu. Ortak açıklamanın ardından yapılan konuşmada; Gonzalo'nun düşman tarafından hangi koşullar altında esir tutulduğuna vurgu yapıldı. DKP/BÖG ise mesajında "Onun savunması ve kararlı bir şekilde okuduğu Enternasyonal Marşı dünya proletaryası ve ezilen halkların hafızasında yer etmiştir ve unutulmayacaktır..." dedi.

Şehit Nubar Ozanyan Taburu:

"Gonzalo'nun anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!"

Nubar Ozanyan Taburu da Başkan Gonzalo'yu andı. 21 Eylül günü askeri tören ve saygı duruşuyla başlayan anmada Cemil Amed Kürtçe ve Arapça bir konuşma gerçekleştirdi. Amed konuşmasında Başkan Gonzalo'nun sadece Perulu bir devrimci olmadığı ve tüm dünyada işçilere, köylülere ve ezilen halklara rehber olacak bir pratiğin sahibi olduğunu belirtti.

Ermeni Toplumsal Meclisi de geçtiğimiz günlerde Başkan Gonzalo'nun bir kafeste tutulurken yaptığı konuşmanın görüntülerini izlemiş ve bir anma yapmıştı.

Avrupa'da Militanlar Başkan Gonzalo'yu Andı!

Peru Komünist Partisi'nin önderi Abimael Guzman'un (Başkan Gonzalo) 11 Eylül tarihinde tedavi edilmeyerek katledilmesi İsviçre TKP-ML milianları tarafından 15 Eylül günü protesto edildi.

Gonzalo'yu anmak ve katledilmesini protesto etmek için militanlar tarafından yazılımlar yapıldı. Yazılımlarda; "Başkan Gonzalo Ölümsüzdür", "Yaşasın Başkan Gonzalo" ifadeleri kullanıldı.

Yine TKP-ML militanları Almanya'nın Duisburg şehrinde Almanca pankart astı. Pankartta "Yoldaş Gonzalo Peru Devleti Tarafından Katledildi" yazılıydı.

PUSULA

“Kendi Alevlerinizde Yanmaya Hazır Olmalısınız!”

Sınıflı toplumun bir parçası olan komünist parti, verili düzeni değiştirme iddiası taşıyan toplumsal örgütlenmelerin en ileri, nitelikli öncüsü ve lokomotifleri olarak öne çıkar. Bu ayırt edici niteliğinden dolayı, iç ilişkilerinin de verili toplumsal ilişkilerden gelişkin düzeyde olması, sürekli yenilenerek ilerlemesi gerekir. Bunu başarmanın ilk adımı, yukardan aşağıya iradi bir çaba ile işletilen eleştiri-özeleştirme mekanizması, kitlelerden kitlelere ilkesinin sıkı sıkıya işletilmesidir. Sınıfın ve halk kitlelerinin içinde kök salıp genişlerken bu temel ilke ve değerlerin ışığında hareket edilmelidir. Çünkü hayat ve mücadele boşluk tanımamakta ve boş kalan her zerreyi sistem doldurmaktadır.

İlişki kurulan her yeni birey, bulundukları alanda “yeni”yi, “ileri” olanı, “farklı”yı temsil etse de düzenin ideolojik hegemonyası altında yaşıyor olmanın “kir” ve “pas”ından dolayı bir dizi düzenden edinilmiş özellik ve alışkanlığı taşır. Bunlar zaaf ve eksikliklerimiz olarak yaşam bulur. Proletarya partileri saflarına dahil ettikleri bu bireylerin nitelik değişimi anlamında ileri sıçramalarını, değişim ve dönüşümlerini sağladığı oranda başarımlı olabilir.

Kolektif içi yaşamı, komünist dünyanın minyatürü olarak tanımlamak yanlış olmaz. Öyleyse hayal ettiğimiz ve elbette kuracağımız dünyanın tuğlalarını bugünden doğru dizmiş ya da diziyor olmamız gerekir. Böylece proletarya partileri amaçladıkları dünyanın ilişkilerini gün içinde kendi bağrında var ederek, yaygınlaştırarak, büyüterek, örnek göstererek tüm topluma benimsetme mücadelesinin öznesi olabilirler. Bu başlıklar kimi zaman erkek egemenliğinden arınma mücadelesi kimi zaman hatalara ve yoldaşlara yaklaşım olarak öne çıkarken kimi zaman eleştiri biçimimiz ya da eleştiri karşısındaki tutumumuz olabilmektedir. Kimi zaman doğaya ve dışımızdaki hayvanlara yaklaşım olurken kimi zaman genç ya da yaş almış yoldaşlara yaklaşım olabilmektedir.

Tüm bu başlıklarda sürekli ve yenilenerek mücadeleyi esas almadığımızda bütün doğru çözümler ve güzel sözler tarihe karışacaktır. Bu nedenle yalnızca yapılması gerekenlerden değil, gün içinde, “an”da ne yaptığımızdan bahsetmemiz gerekir. Ölümsüzlüğün sırrına erişmiş yoldaşlarımızın binbir emekle büyüttükleri gelenek tam da budur. Bu geleneğin bugünkü mirasçıları, bugünkü adanmışlarıyız. O halde söz konusu bu başlıklardaki pratiğimiz olduğunda lafı eğip bükmeye, “ama”lar-“ancak”lar sığınağına gizlenmeye, “tamam da” diyerek bocalama vb. gerek yoktur. *Kendimizi öldürmek, geliştirmek; ara ara gözden geçirmek, bütünlemek ve bütünleşmek, yenilenmek ve de yüzleşebilmek...* Nietzsche şöyle demiş; “*Kendi alevlerinizde yanmaya hazır olmalısınız, önce kül olmadan kendinizi nasıl yenileyebilirsiniz?*” -

Elbette tüm bu bahsini ettiklerimiz sadece kişilerle ilgili değildir. Örneğin eleştiri-öz eleştiri ağının gevşek tutulduğu, mekanizmaların işletilmediği durumda bu eksiklik ve çarpıklıkların kaçınılmazlığı ortadadır. Örgüt bilinci, komite bilinci vb. bunların tümü, proleter içeriğindeki devrimin; bir başka ifadeyle proletaryanın duruşunu ve gitmekte olduğu yolu içerir. Eğer bir sınıf adına, üstelik proletarya adına hareket ettiğimizizin farkında olursak; devrim akımının bir neferi olduğumuzu bilirse örgütlenmedeki temel ilkelerimizi anlayabilir ve uygulayabiliriz. Kitlelere dayanmak, kitlelerden kitlelere ilkesini uygulamak ancak kitle (esasen proletarya olmak üzere halk sınıfları) devriminin, örgütlenmesinin bir parçası olduğumuzun anlaşılmasıyla mümkündür. Yeterince bilinmeyen, kavranmayan, üzerinde durulmayan nokta budur. Örgüt olma, örgütlü hareket etme bilinci bu nedenle oldukça önemlidir. Bu, sadece bireyin çoğunluğa kendini teslim etmesi değildir; bireyin çoğunluk içinde yer alabilmesidir; kendi akışını yönetebilmesidir; devrimcileşmesidir de.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Ergin Altın: 1954 Ardahan-Hanak Suluçayır köyü doğumlu olan Ergin Altın, TKP-ML saflarında mücadele yürütürken 30 Eylül 1978’de Ardahan’ın Damal ilçesinde Seyfettin Çelik isimli bir faşist tarafından öldürüldü. Şehit düştüğünde TKP-ML’nin örgütlü militanlarındandı.

Hasan Hakkı Erdoğan: 1960 Elazığ Karakoçan Pamuklu köyü doğumlu olan Hasan Hakkı Erdoğan (Ozan), 1976 yılında Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle tanıştı. O tarihten itibaren bulunduğu illerde görev yaptı. Elazığ ve Adana’da iki kez yakalandı ve yoğun işkencelerden geçirildi. Tutuklandı. İşkencece “ser verip sır vermeme” tavrının takipçisi oldu. Ve her seferinde hapis-haneden çıktığında hiç tereddütsüz yine mücadeleye katıldı. 18 Eylül 1984’te bir operasyonda İstanbul’da yakalanan Erdoğan, 30 Eylül tarihine kadar yoğun işkencelerden geçirildi. Hiçbir sırrını düşmana vermedi. Üzerindeki sahte kimliği de kabul etmeyerek işkencecileri adeta çılgına çevirdi. İşkence timinin başında bulunan Ekrem Yiğit ve diğer işkenceciler çareyi onu katletmekte buldular.

Behzat Firik: 1981’in Eylül ayında halk ordusu gerillası Pir Hasan Kulaç’ın şehit düştüğü çatışmanın ardından süren operasyonlar sırasında bölgedeki gerillaların yerini öğrenebilmek amacıyla Dersim-Ovacık köyü doğumlu Behzat Firik, evinden alınarak ormanda Kulaksız yüzbaşı olarak bilinen Aytekin İçmez tarafından sorguya çekilir. İki kardeşi karşılıklı olarak ağaca bağlayan faşistler en aşağılık işkencelerine başladılar. İşkenceyle bir şey elde edemeyince çareyi Behzat Firik’i kurşuna dizmekte buldular. Sonrasında ise “Kaçtı, dur ihtarına, uymadı, biz de vurduk” propagandasını yaptılar.

Mustafa Tekin: Dersim’in Nazımiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde dünyaya geldi. Proletarya Partisi üyesi olan Tekin, 6 Ekim 1987’de Edirne’de Meriç nehrini geçerken boğularak yaşamını yitirdi.

Tuzla Şehitleri

Tarihe Tuzla Katliamı olarak geçen ve 4 Proletarya Partisi militanının katledilmesi, TC’nin ajan faaliyetinin bir sonucudur. Gebze’den İstanbul’a giden İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın; hakim sınıfların bir piyonu olarak sempatizan çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı bir ajanın verdiği bilgiler doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla Köprüsü’nde pusuya düşürülerek katledildiler.

Pülümür Şehitleri

1990 yılının sonlarına Proletarya Partisi’nin çağrısına Kilk yanıt verenler Komsomol üyeleri Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayyhan Altunbaş oldu. Diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim Pülümür ilçesi kırsalında bulunan Partizanlar, konakladıkları çevrede bir hain tarafından ihbar edildiler. Bulundukları birlikte yeterli silah olmaması nedeniyle silahsız olan gerillalar, çatışmaya girmeden 3 Ekim 1990’da katledildiler.

Kemal Yıldırım: 10 Nisan 1931 tarihinde Erzincan’ın Tercan ilçesinde dünyaya gelen Kemal Yıldırım, çevresinde Osman Dayı olarak bilinirdi. İşçiliğe Zonguldak madenlerinde başladı. Birçok alanda çalıştıktan sonra 1967’de Almanya’ya gitti. Almanya’da devrimci saflarda aktif mücadele içerisine girdi. Kendisini sınıfsal bilinçle işleyerek örgütlülüğün gereği doğrultusunda en ön saflarda yer aldı. 1976 yılında ATİF kurucuları arasında yer aldı. Örnek ve sade yaşamıyla kitlelerin içinde sevilen ve saygı duyulan bir devrimciydi. 5 Ekim 1991’de yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitirdiğinde Proletarya Partisi Aday Üyesiydi.

Kahraman Ailesi: Veli Kahraman, 16 yaşındaki kızı Meral Kahraman ve 22 yaşındaki kızı Zeynep Kahraman Dersim’in Çemişgezek ilçesine bağlı Doğan köyünde PKK gerillaları tarafından katledildi.

Suzan Zengin: 1959 yılında Sivas’ta doğan Suzan Zengin, 1970 yılında 11 yaşındayken gittiği Almanya’da genç yaşlarında Türkiyeli ve İranlı mültecilerin sorunları ile ilgili çalışmalara katıldı. 1989 yılında döndüğü Türkiye’de Pendik Halkevi başkanlığını yürütürken yolunun keşiştiği devrimci örgütlerle ilişkileneceği, ardından Kaypakkaya geleneğinin düşünceleriyle tanışması ve benimsemesiyle yaşamı da yeni bir evreye giriyordu. 2003 yılında uluslararası çalışmalara da katılan Suzan Zengin yaşamını yitirdiği güne kadar devrimci basın alanında emeğini sergiledi. 2009 yılında senaryosu polis tarafından yazılan bir komployla tutuklanarak iki yıla yakın hapis hanesinde kaldı. 2011 yılında özgürlüğüne kavuştuğunda başta kalp sorunları olmak üzere bir bütün sağlık sorunları yaşıyordu. 12 Ekim 2011 tarihinde girdiği açık kalp ameliyatı sonrası yoğun bakımdan çıkamayarak ölümsüzleşenlerimizin arasına katıldı.

Xaomi Salcom'da Direnen İşçiler Kazandı!

Xaomi Salcom'de büyük çoğunluğu kadın olan işçiler, kötü çalışma koşulları ve insanca yaşanacak bir ücret ile fabrikada maruz kaldıkları taciz ve mobbinge karşı sendikalaşma mücadelesi yürütüyor.

Çin sermayeli Xiaomi Salcom, İstanbul Avcılar'da, "yıllık 5 milyon akıllı telefon üretim kapasitesine sahip" fabrikasını Mart 2021 tarihinde açtı. Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan'ın da mesajının okunduğu açılıшта, 2 bin kişiye istidam sağlanmasından söz edildi. Fabrika gerçekten kısa sürede çok ciddi bir üretim kapasitesine ulaştı. Elbette kâr oranı da.

800 kişinin çalıştığı ve çoğunluğu kadın işçilerden oluşan fabrika, sömürde adeta Çin'i geride bıraktı. Fabrikada kadın işçiler sistematik bir şekilde tacize, mobbinge, hakarete uğruyor, çalışma koşulları son derece kötü, vardiyalar bir türlü bitmek bilmiyor, fazla mesai olağan bir durum. Örneğin lavaboya giderken turnikeden geçiliyor vb.

Bu tablo karşısında işçiler, arayış içine girerek kısa sürede sendikanın kapısını çaldı. Öncü işçilerin yoğun çalışmasıyla fabrikada çoğunluk sağlanarak yetki başvurusunda bulunuldu. Ancak bu süreç devam ederken patron, Ağustos'un ortasından başlayarak işçileri kimi zaman teker teker, kimi zaman da dörder- beşer işten çıkarmaya başladı.

İşten atılan işçiler ise direnişe geçerek taleplerine sahip çıktı. Akabinde, sendikanın yetkiyi resmi olarak alması üzerine patron 170'i aşkın işçiyi işten çıkardı. İşçiler bunun üzerine dört gece boyunca bahçede bekleyerek insanca bir ücret ve yaşam mücadelesini sürdürdü. Nihayetinde sendika ile patron arasında sağlanan sözlü mutabakat ile patronun geri adım attığı ve atılan tüm işçileri geri alacağı açıklandı. 1 Ekim itibarıyla sendika ile patron arasında TİS süreci başlayacak.

Direniş ve bundan sonrası...

İşçilerin bahçede direnişe başlamasıyla birlikte Türk-Metal Sendikası da çeşitli fabrikalardan işçileri fabrikanın kapısına getirerek içerideki direnişe sahip çıktı.

Diğer yandan işçilerin bahçede beklemesiyle birlikte basına yansıyan direniş önemli bir ses getirdi. İşçilerin haklı talepleri devrimci ve ilerici kesimler tarafından sahiplenildi.

Biz de Partizan olarak Eylül'ün başından bu yana sendikalaşma mücadelesi ve sonrasındaki direnişi yakından takip ettik. İçeriden düzenli bilgi alma ve işçilerin taleplerini kamuoyuna duyurmaya çalıştık. Diğer yandan direnişin bahçede başlamasıyla birlikte işçilerle dayanışma içinde olduk.

Sendikalaşma mücadelesinin içeride bir öznesi olma ve dışarıdan doğru sınıf dayanışmasını büyütme, direnişi savunması anlamında yoğun bir süreci geride bıraktık. Xiaomi-Salcom direnişi, bizim açımızdan işçi sınıfının yaşadığı sorunlar ve buna karşı geliştirdiği tutum ve örgütlenme süreci bakımından oldukça öğretici bir süreç oldu.

Bu süre içinde dikkat ettiğimiz en önemli nokta, işçilerle iletişimi hiç koparmamak ve fabrika önünden ayrılmamak oldu. Diğer yandan işçilerle yürüttüğümüz tartışmaların merkezine, farklılıkları değil işçilerin temel taleplerini koyduk.

İşçi arkadaşlarımızla ve iletişime geçtiğimiz diğer işçilerle sohbetlerimizin öne çıkan yanı, birliğin korunması ve mücadelede ısrar üzerineydi.

İşin esasında 800 kişinin çalıştığı büyük bir fabrikada görece kısa denilebilecek bir sürede ve metal sektöründeki diğer sendikalaşma mücadelesine kıyasla daha sakin bir dönemin yaşandığını söylemek mümkün. Kuşkusuz bunun nedenlerinden biri sendikanın tutumu. Türk-Metal Sendikası'nın direnişin kamuoyuna yansımalarıyla birlikte bu süreci büyütme ve geliştirmekten yana bir tutum almadığı açık. Sendika, direnişe yönelik sınıf dostlarının dayanışma zi-

yaretleri ve fabrika önündeki dayanışma çabasına oldukça mesafeli bir tutum takındı. Ziyaretlerde işçilere slogan atılmaması gibi taleplerde bulundu.

Sürecin dediğimiz gibi görece kısa ve kavgasız sona ermesinde Türk-Metal Sendikasının bir çizgi olarak savunageldiği ve fabrika önünde de sıklıkla dillendirdiği "üretimin mutlaka devam etmeli ve kimsenin zarar görmesini istemiyoruz yönü" yaklaşımı elirleyici oldu.

Sendikanın gerek içeride gerekse de bahçede devam eden direniş boyunca işçilerin birbiriyle ilişkilerinin güçlenmesine dair bir bakıştan çok işçilerin sendikayla bağlarına odaklandığını söylemek mümkün. Bu durum, işçilerin arasındaki ayrımları ortadan kaldıran bir gerçeği değil aksine işçilerin gruplaşmasını ve bu gruplar arasında mesafelerin açılmasını getirdi.

Gelinen aşamada sendikanın içeri girmesini esasa alan ancak sendikanın ne yapacağına, yapması gerektiğine, içeride işçilerin hangi sorunlarını tartışması gerektiğine veya öne çıkaracağına ilişkin bir tartışma yürütmeyen bir tablo söz konusu.

Bu durum, patronla yapılan sözlü mutabakata da yansımış durumda. Sendika, patronun işe iade davasının geri çekilmesi, işçilerin işten atıldıkları süre içinde ücretsiz izinli sayılması vb. taleplerini kabul etti. Diğer yandan 1 Ekim'de başlayacak TİS süreci boyunca patronun öncü işçilere yönelik tasarrufunun ne olacağı da hala meçhul. Elbette bu konuda intikamcı bir tutum gelişirse sendikanın ne yapacağı da.

Xaomi-Salcom'da tansiyonun kısa

sürede dinmeyeceği anlaşıyor. Patronun öncü işçileri işe alsın bile bir süre sonra teker teker işten çıkarması sendikanın da bunun karşısında sembolik tepkilerle süreci yönetmesi baskın bir olasılık. Diğer yandan sendikanın kadın işçilerin üretimde yaşadığı taciz ve mobbinge yönelik tepkisini hiç dillendirmediyi, gündeme getirmediğini de eklemek gerekir.

Kadın işçilerin yaşadığı tacize yönelik gazetemiz aracılığıyla yansıyan ifşalara gerek idare gerekse de patronun verdiği tepki bu durum karşısında büyük bir rahatsızlık yaşandığına işaret ediyor! Xiaomi patronunun fabrikada kadınlara yönelik taciz vakalarının ifşa olmasıyla "prestij" kaybetmek istemediği anlaşıyor!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Xaomi-Salcom direnişi, Türk sermayesinin büyük emperyalist güçler eliyle zengin olma ve coğrafyamızı bir sömür cehennemi yapmaya dair politikalarının somut bir gerçeğini yansıtıyor. Bu uğurda fabrikada ucuz iş gücü olarak kadınların tercih edilmesini de ayrıca not etmek gerekir. Xiaomi direnişi, son dönemlerde pek çok sektörde her gün daha fazla karşımıza çıkan sınıf içindeki kaynamanın son örneklerinden. İşçi sınıfının dipte büyük bir öfke ve tepki biriktirdiğine, aynı zamanda örgütlenmeye dair de büyük bir arzu duyduğuna ilişkin çarpıcı bir detay.

Sınıfın söz konusu sinerjisi ne yazık ki onları ortak çıkarları etrafında sınıf perspektifiyle örgütlemesi gereken sendikalar eliyle ya soğuruluyor veyahutta çoğu zaman duymazlıktan geliniyor. Açık ki bu tablo, devrimci ve ilerici güçlere, sınıfın içinde daha fazla olma, işçilerin sorunlarıyla daha fazla ilişkilene ve temel de sınıf çalışmasına daha fazla yoğunlaşma görevi koyuyor. İşçi sınıfının birliği ve mücadelesini geliştirecek; insanca bir yaşam ve ücret uğruna dahası temel haklar ve özgürlükler uğruna mücadeleye seferber edecek bir perspektifin inşa edileceği adres elbette sınıfın kendisidir!

Xaomi Salcom'da biz bu çabanın içerisinde olduk. Sınıfın gerçek sorunlarına dokunabildiğimiz ve direnişin bir parçası olabildiğimiz oranda sermayeye karşı en büyük gücümüz olan birliğimizi sağlayabileceğiz!

“İşçi ve Ezilenleri Örgütlemeye Devam Edip, Sınıf Rejimini Yenene Kadar Mücadele...”

Ekonomik kriz, pandemi, yoksulluk ve yolsuzluk nedeniyle uzun süredir eylemlerin dinmediği Tunus'ta, Cumhurbaşkanı Kays Said 26 Temmuz'da Başbakan Hişam el-Meşişi'yi görevden alarak Meclis'in tüm yetkilerini dondurduğunu ve milletvekillerinin dokunulmazlıklarını askıya aldığını açıklamıştı. Bu ve devamındaki gelişmelere dair Tunus'taki Yurtsever Demokratik Sosyalist Partisi (PPDS) ile bir söyleşi yaptık.

- “Arap Baharı” olarak adlandırılan ayaklanmadan bu yana, yaşanan sürecin genel bir özetiyle başlayarak, Tunus'un o zamandan bugüne siyasi anlamda bu aşamaya nasıl geldiğini anlatabilir misiniz?

14 Ocak 2011'de, Tunus tarihinin en büyük gösterilerinde yüz binlerce insanın sokaklara dökülmesi, aslında ülkeyi boğan son damlaydı ve dönemin cumhurbaşkanı-diktatörü Bin Ali'nin devrilmesine yol açtı. Tunuslular bu süreci yalnızca yolsuzluğa, zorbalığa, nepotizme, işsizliğe, yoksulluğa karşı 27 günlük bir isyan ve ayaklanma ile taçlandırmakla kalmadı, aynı zamanda ülkenin kaynaklarını 5 yıl boyunca

çalan yozlaşmış, “halkçı, yurtsever ve demokratik” olmayan ve emperyalist çıkarlara hizmet eden bir rejime karşı süren onlarca yıllık mücadeleleri ve ayaklanmaları da taçlandırdı.

Tarihe baktığımızda önemli örnekler gösterebiliriz. Mesela, binden fazla isyankar işçinin, vatandaşın ve siyasetçinin öldürüldüğü 1978 Genel Grevi'nden bahsedebiliriz. Veya 1984'te yüzlerce insanın öldürüldüğü “Ekmek Ayaklanması”ndan. Başka bir örnek olarak son derece önemli olan, 2008'de Tunus'un fosfatla dolu olan en zengin bölgesindeki çaresiz, işsiz ve yoksul halkın, maden havzası isyanını da hatırlatmakta fayda var. İşçiler, kirlilik ve hastalıklardan mustarip olmaktan şikayetçilerdi ancak hiçbir ilerleme veya gelişme göremiyorlardı. Bundan dolayı sokaklara döküldüler ve tarihi oturma eylemleri düzenlediler. Bu eylemler 5 kişinin ölümüne, yüzlercesinin hapis cezasına çarptırılmasına neden olmuştu.

Kısacası, kullanmayı reddettiğimiz bir isim olan sözde “Arap Baharı” kıvılcımını ayrı bir olay değil, işçi sınıfının ve ezilen sınıfların çeşitli ayak-

lanmalarının devrimci bir süreciydi ve bu süreç, işçi sınıfının başta olanları devirmesini başardı ama ne yazık ki sınıf rejimini devirmeyi başaramadı. 25 Temmuz'a kadar iktidarda kalan Müslüman Kardeşler'in 2011'de seçilmesinden bu yana çalınan ve ihanete uğrayan bir ayaklanma oldu.

- Peki siz Temmuz ayında yaşananları darbe olarak değerlendiriyor musunuz?

Hayır, 25 Temmuz'da yaşananlar başka bir halk ayaklanmasıydı. Yüzbinlerce insan, 10 yıllık başarısızlığı, 10 yıllık tükenmeyen yalanları, gerçekleşmeyen vaatleri protesto etmek için sokaklara çıktı. 10 yıldır süren yoksulluk, yolsuzluk, işsizlik var. 2010 Ayaklanması'nın da tam olarak aynı koşullara karşı bir protesto olduğunu hatırlayın. İnsanlar sokaklara “Yeter artık!” demek için döküldü. Sonrasında da Kays Said, bu fırsatı değerlendirdi. Said, eylemciler tarafından parlamentoyu dondurup, hükümeti feshetmeye zorlandı. Bu karar aslında eylemcilerin talepleriydi. Cumhurbaşkanı Said de, bu taleplere olumlu yanıt vermekten başka hiçbir şey yapmadı.

Dolayısıyla, biz PPDS olarak, ittifaklarımızla birlikte -bazı sol siyasi partiler, gençlik grupları, aydınlar ve bağımsız ilerici aktivistler- 25 Temmuz'da yaşananları, 10 yıldır iktidarda olan ve bütün suikastlerden, terörizmden, yoksulluktan ve yolsuzluktan sorumlu olan Ennahda'nın Müslüman Kardeşler'ini deviren bir ileri adım olarak görüyoruz.

Said, komünist veya devrimci değil ama en büyük düşmanımızdan kurtulmamız için doğru kararlar aldı ve kendisi aynı yolda devam etmek zorunda kalacak. Biz onun siyasi müttefiki olmayacağız. Onunla ittifak kurmayacağız ancak mevcut reformlar için baskı yapmaya ve mücadele etmeye devam edeceğiz. Ancak elbette sosyalist perspektifin demokratik yurtsever devrimi için de devrimci mücadelemizi sürdüreceğiz.

Kitleler öfke ve çaresizlik duygusuyla sokaklara çıktı!

- Cumhurbaşkanı Kays Said'in siyasi bir başarısı olmayan ve pek tanınmayan bir siyasetçi olduğu söyleniyor. Böyle bir siyasetçinin seçilmesi nasıl mümkün oldu?

- Evet, Kays Said'in muhalefet içinde siyasi bir geçmişi olmadığı doğru. Ancak Said, 2010'dan beri isyancı gençlere, devrimde yaralananlara ve şehit ailelerine çok yakın oldu. Daha sonra popülerlik kazandı ve bir anayasa hukuku profesörü olarak medyada sürekli görünür olması sonucu ünlendi. Kendisini cumhurbaşkanlığı seçimlerine aday olarak sunduğunda, halka ihanet eden ve halkın değişeceğine dair inancını yitirdiği yozlaşmış bir siyasi sınıfın ortasında en temiz, şeffaf ve doğru aday olarak ortaya çıktı. Konuşmaları ve dili farklı olduğu için kazandı. Halk, siyasi sınıftan nefret ediyordu ve o, yeni ve farklı politikacı olduğu için kazandı.

- Peki salgın ve ekonomik kriz, bu noktaya gelinmesini tetikledi mi? Tunus'ta aşılama sürecinin iyi gitmediğini biliyoruz. İktidar bunu nasıl ele aldı?

Evet, kesinlikle iyi gitmedi. Müslüman Kardeşler'in en büyük müttefiki olan El-Meşişi'nin hükümeti, aşı sağ-

“Devrimciler olarak bizim rolümüz, işçileri ve ezilenleri örgütlemeye devam edip, hala egemen olan ve her zamankinden daha güçlü olan sınıf rejimini yenene kadar devrimci mücadeleyi sürdürmek olmalıdır.”

lamada ve Covid ile mücadelede tamamen başarısız oldu. Halkın öfkesi 25 Temmuz protestolarını tetikledi ama pandemi sürecinin başarısızlığı sadece sebeplerden birisiydi. Esas nedenler, daha önce de belirttiğim gibi, artan işsizlik, yoksulluk, enflasyon ve yolsuzluktan kaynaklanan öfke ve çaresizlik duygusuyla ilgiliydi.

- Yolsuzluk konusuna sıkça değindiniz. Tunus siyasetinde yolsuzluk ne düzeyde? Yolsuzluğa karşı örgütlü bir şekilde geliştirilmiş tepkiden bahsedebilir miyiz?

Halk, yolsuzluğun ülke ekonomisi için bir kanser olduğunun farkında ve devasa firavun servetleri kazanan ama sonuç itibarıyla her şeylerini kaybeden Bin Ali ve Trabelsi'nin ailelerine karşı ayaklandı.

Ayrıca halk 2011'den beri, uzlaşma yasası ilan eden ve Bin Ali'nin eski yolsuzluklarını affeden Ennahda'nın yeni yolsuzluk yapan insanlardan oluştuğunun farkına vardı. Zaten sonrasında aralarında ittifak da oluştu. Birlikte aşırı zengin, milyoner ve milyarder oldular. Parlamento, kaçakçılar ve en fazla yolsuzluk yapan iş insanları için dokunulmazlık mekanı oldu. Bu yüzden insanlar artık böylesi acı bir gerçeği kabullenemediler. Bu nedenle 25 Temmuz'da sokaklara çıktılar ve şimdi de Kays Said'in yolsuzluğa karşı savaşını destekliyorlar.

Daha iyi bir dönemin olası bir başlangıcı için çalışıyoruz!

- Bu yılın başında da sokaklarda gösteriler vardı. Halk polis şiddeti, korona önlemleri ve yoksulluğa karşı eylemler gerçekleştirdi. Eylemler etkili oldu mu?

- Evet, bu yıl Ocak ayında polis baskısına, ekonomik krize ve yoksulluğa karşı çok büyük protestolar gerçekleştirildi. O zaman da, Temmuz 2021'deki eylemleri organize eden hemen hemen aynı sol gruplar ve siyasi partiler oldu. Bize göre protestolara karşı çok yanlış bir tavır takınan Hamma Hamami'nin

İşçi Partisi oldu. 24 Temmuz'da yaptığı açıklamada protestoları “boykot etme” çağrısı yapan ve Kays Said'in kararlarını darbe olarak değerlendiren tek parti İşçi Partisi'ydi.

- Son zamanlarda sokaklara dökenlerin genel bir profilini çizebilir misiniz?

Eylemlerde esasen isyankar ve devrimci gençlik grupları vardı. Sokaklarda gördüklerimiz, komünist partilerin eski üyeleri, anarşistler ve yurtsever olan örgütsüzlerden oluşan bir karışımından oluşuyordu. Şimdi onlarla yani cumhurbaşkanının destekleyicisi olmayan, Müslüman Kardeşler'i bitiren 25 Temmuz'un destekleyicisi olanlarla, bir devrimci ağ oluşturmaya çalışıyoruz. Ve bu da daha iyi bir dönemin olası bir başlangıcı olabilir.

- Gelişmeleri darbe olarak değerlendiren bazı kesimler, perde arkasında Birleşik Arap Emirlikleri ve Suudi Arabistan'ın da olduğunu iddia ediyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Biz öyle olduğunu düşünmüyoruz, fakat şimdi Müslüman Kardeşler'e karşı olmalarından dolayı ve farklı yaklaşımlara sahip oldukları için siyasi oyun sahasına girip etkilemeye çalışıyorlar. Birleşik Arap Emirlikleri ve S. Arabistan, her ikisi de demokratik olmayan, despotik, feodal-rantçı rejimlerdir ve onlarla herhangi bir ittifakın veya anlaşmanın teşvikine karşı durmalıyız. Bu Said için gerçek bir sınav olacak. Onların baskılarına diz çökerse her şeyini kaybeder.

- Tunus'taki Ennahda hareketi ile Türkiye'deki AKP arasında Müslüman Kardeşler bağlamında bir yakınlık var. Ennahda'nın hükümetten uzaklaştırılmasının AKP'nin bölgedeki kazançlarına etkisi olabilir mi?

Evet kesinlikle. Mısır'ı kaybetmek bölgedeki Müslüman Kardeşler'in projesini engelleyen ciddi bir darbe oldu. Şimdi Tunus'u kaybetmek bu projeyi bitirecek. Cumhurbaşkanı Kays Said, Tunus ile Türkiye arasındaki ticari ve ekonomik anlaşmayı Tunus ekonomi-

sine zarar vereceğini düşünerek sona erdirecek bir yasa hazırlıyor. Bu, yakın ve uzak gelecekte olacakların bir işaretidir.

- Gelecekle ilgili öngörünüz nedir? Bu süreç nasıl gelişecek sizce?

Şu an durum istikrarsız ve yeterince net değil. Ancak Cumhurbaşkanı Said'in parlamentoyu tamamen feshetmesi, seçim yasalarında yeni değişikliklere imkan vermesi ve anayasanın değişmesi durumunda, bu durum ezilen halklar lehine net değişikliklere zemin hazırlayabilir. Ancak devrimciler olarak bizim rolümüz, işçileri ve ezilenleri örgütlemeye devam edip, hala egemen olan ve her zamankinden daha güçlü olan sınıf rejimini yenene kadar devrimci mücadeleyi sürdürmek olmalıdır. Gelişim, cinsiyet eşitliği ve özgürlük düşmanları olan gerçek terörist Müslüman Kardeşler'den kurtulmak ileriye doğru atılmış önemli bir adımdır ancak sınıf rejimini devirmek ve sosyalizme doğru yeni bir toplum inşa etmek için yeterli değildir.

Prof. Dr. Vedat Bulut: “Salgın Politikasında İçişleri Bakanlığı’nın Egemen Olduğu Nadir Bir Ülkeyiz!”

2020 yılının Mart ayından itibaren pandeminin etkileri tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de görülmeye ve etkili olmaya başladı. İlk vakanın açıklanmasından itibaren hem pandemiye hem de pandeminin ileriki dönemlerindeki aşı çalışmalarına ilişkin başarısız bir süreç geçirildi. Halihazırda aşı çağrıları devam ederken biz de gazete olarak Türk Tabipler Birliği (TTB) MK Genel Sekreteri Prof. Dr. Vedat Bulut’a hem aşya ilişkin akıllarda kalan soruları sorduk hem de sürecin devlet tarafından nasıl idare edilmeye çalışıldığını öğrenmek istedik.

- İlk olarak şunu sormak istiyoruz. Aşıların görece hızlı bulunmasına ve bu aşı tiplerine ilişkin insanların kafalarında soru işareti oluştu. Mesela Sinovac için 4. Doza gerek duyulması gibi. Aşılamalara ilişkin veriler koruma düzeyine ilişkin nasıl bir veri sunuyor?

Aşıların hızlı gelişmesinde reverse vaksinoloji yani tersine aşı bilimi dediğimiz bir döneme girmemiz önemli etken oldu. 20-30 yıl önce en az 6 ay süren gen dizisi analizleri artık bir hafta içinde başarılmakta. Son olarak SARS-CoV-2 virüsü de Çin’de 31 Aralık 2019’da bildirildiğinden 8 gün sonra genom analizi yayınlandı. Yine in siliko tekniklerle ve yapay zeka kullanarak aşı adayları olabilecek moleküller, epitoplar ortaya çıkarıldı ve çalışmalar bu temelde ilerledi. Daha önce SARS ve MERS salgınlarında yürütülen aşı araştırmalarının da bu çalışmalara temel katkıları oldu. Klinik öncesi hücre kültürlerinde virolojik çalışmalar ve hayvan deneylerinden sonra Faz-1, 2 ve 3 çalışmaları yine informatik teknoloji-de (IT)ve istatistik yazılımlarında gelişmelerle hızla yürütüldü, iletişim teknolojileri cep telefonlarıyla sağlıklı gönüllülerin verileri üzerinden hızla takip edilebildi. Bugün EUA/AKO veya FDA onayıyla kullanıma giren aşıların 2021 Sonbaharında topluma ulaştırılmasında bu gelişmeler rol oynadı.

Aşıların koruyuculuk oranları matematiksel denklemlerle bulunmakta. Sağlıklı gönüllülerin çift kör çalışmaları yapılmakta. Yani aşyayı uygulayan ve aşı olan bireyler kendilerine zerk edilen çözeltinin aşı antijeni içerip içermediğini bilmezler. Barkodları kullanan çalışma ekibi ve sağlıklı gönüllüler 2 kolda yer alır. Plasebo kolu, aşı kolu. Sonrasında plasebo olanlar ve aşı olanların hastalığa yakalanma yüzdelerinden yola çıkılarak aşının koruyuculuk hesabı yapılır. Yeni varyantlarla birlikte aşıların koruyucu-

culuk etkileri değişebileceği için toplumdan alınan örneklem gruplarında varyantlara karşı koruyuculuk takip edilir. DSÖ % 50 üzeri koruma sağlayan aşılar Acil Kullanım Onayı verilebileceğini bildirdi. On binlerce insan sağlıklı gönüllü olarak projede yer aldığından sınır eşiğe gelen bir nüfus grubuna 3. veya 4. Doz teklif edilir ve yine bu aşısız olanlar, tek doz alanlar, çift doz alanlarla kıyaslanarak istatistik analiz yapılır. Veri tabanları burada çok önem taşımaktadır. Bu nedenle hızla değerlendirme yapılabilirmekte ve bilimsel yayın yapılarak ülkelerin onay veren makamlarına (EMA, FDA gibi) veriler sunulur. Karar bu şekilde oluşur.

“Aşı karşıtı değiliz, aşının dayatılmasına karşıyız!”

- Peki, aşı karşıtlarının tutunduğu temel argümanlara ilişkin ne söylemek istersiniz? Hem hastalığı hem de koruma programlarını reddetme gibi bir durum söz konusu. Bir de İstanbul’da miting yapmalarına izin verilmesi meselesi var tabii...

Aşı karşıtlarının önemli bir kesimi “biz aşı karşıtı değiliz, aşının dayatılmasına karşıyız” demekteler. Aşı karşıtlığı, herhangi bir aşyayı kendileri ve varsa çocukları için reddeden bireyi ifade eder. Bu rakam, 2019 verileri ile 28 bin aileyi ilgilendiriyor. İnanç sistemleri veya bilgi kirliliğinden kaynaklı. Türkiye’de yaklaşık 4 binde 1 olan bu karşıtlık, toplum sağlığı için bir tehdit oluşturmuyor. Sadece aşısız çocukların yaşamsal veya sağlık sorunları sekeller olarak gelişebilir. Ailelerin bilinçlendirilmesi gerekli. Aşı tedirginliği, tereddüt diyebileceğimiz durumlar veya bu tereddüt artırıcı söylemler verenerlere bakıldığında aralarında meslektaşlarımız da maalesef olabiliyor. Bu grup temelde 2’ye ayrılıyor; bir bölümü bilgi eksikliği ve yeni-güncel bilgileri takip etmemiş olmaktan kaynaklanıyor.

Bu nedenle dikkat edilirse; bu grup içinde Z kuşağını görmüyoruz. Çünkü hızla bilgiye ulaşan, elektronik ortamı başarıyla kullanan bu kuşak biyoteknoloji, informatik teknoloji, yapay zeka, in siliko biyolojik modellemeler konusunda bilgi sahibi genellikle. Teknoloji her 3 yılda 1 bilim, her 5 yılda 1 ikiye katlanarak ilerliyor. Bu nedenle tıp fakültesine başlayan bir öğrenci bitirdiğinde en az 4 kat teknoloji ve 2 kat yeni bilgiyle karşılaşılıyor. Bu nedenle bilgilerini hızla güncellemek zorundalar.

Tıp eğitimi artık 6 yıllı sınırlı değil yaşam boyu sürmekte. Bu bilgisizlik nedeniyle aşı konusunda tereddüt yaratanlar çok masum olmasa da ölümler ve salgının yapılmasından sorumlu olsa da ikinci grup en tehlikeli grup. Bu grupta salgının artmasından ve alternatif tıptan veya kitap satışlarından para kazanan kişiler bulunuyor. Örneğin manevi şifa(!?) merkezi yani modern muskacılık merkezi açan ve aşı karşıtı olan kitap yazarı var, üstelik enfeksiyon hastalıkları uzmanı!!!

Örneğin ot kaynatıp bitkisel ürünlerden ve kitaplardan milyonlar kazanan kişiler var. İşin perde arkasında uluslararası küresel sermayeye göbeklerinden bağlı olanlar-sa tam bir facia.

Tedavi edici hekimlik, koruyucu hekimlikten binlerce kat daha pahalıdır. Aşı pazarı Covid19 için 250 milyar USD altındadır. Halbuki tedavi edici hekimlikte, yani kişi hasta olduğunda kullanılan ilaçlar, yoğun bakım ve hastaneye yatışlarda günlük tedavi maliyeti, yine sekeller gelişen bireylerin yaşam boyu tedavi maliyeti çok yüksektir. Bu pazarın 10 trilyon USD üzerinde olduğunu tahmin eden bilim insanları var.

Bu sağlık pazarından rant sağlayan küresel sermayenin baronları, aşı karşıtlarını veya aşya karşı söylem verenleri el altından destekliyor olabilir. Yeni kurulmuş bir partinin liderine siyasette ayakta durabilmesi için milyonlarca dolar verip lobi faaliyeti satın alabilir.

Bu konularda belgesel yönetmeni Moore’un kirli ilişkileri gözler önüne serdiği belgeseller izlenirse ne demek istediğimiz daha rahat anlaşılır. Yani bilim insanlarını, aşyayı önerenleri, küresel ajanlar veya neo-liberal sistemin kuklaları olarak niteleyenler aslen küresel ajanlar ve belli neo-liberal sistemin kuklaları olabilirler. Zaten bir konuda bu kelimeleri sık kullananları ilişkileri açısından iyi irdelemek gerekir. Kamufleajın bir yöntemi de budur. Tıpkı gayri ahlaki her tür kazancın peşinde koşanların dindarlık kisvesine bürünmesi gibi... Buna dolandırıcılık dilinde cilalama denir.

- Peki Türkiye’de aşılama yüzdeleri ne durumda?

Türkiye’de aşılama yüzdelerine bakılırsa sağlık bakanlığı 18 yaş üstü nüfusa oranla çift doz aşılama yani bağışıklama oranını % 70’e yakın veriyor. Bu doğru değil. 12 yaş üstü bireyler aşı programına alındı. Toplumsal bağışıklık için toplam nüfusta % 85 gerekli bu oran delta varyantının ortaya

çıkması ve üreme katsayısının 5-6 olmasıyla yine matematiksel bir denklemle bulunan oran. Nüfusumuzun 90 milyon kadar olduğu düşünülürse 43.4 milyon çift doz alanların nüfusa oranının % 47.2 olduğu görülür. Pandeminin 18. ayı, aşıların başlamasının üzerinden 9 ay geçmiş ve halen yolun yarısını tamamlayabilmişiz. Kaldı ki aşı koruyuculuğunun % 100 olmadığını, aşı türüne bağlı olarak % 51-% 96 aralığında olduğu düşünülürse hesaplamada toplumda bağışık olanların % 40 altı olduğu tahmin edilebilir. Bunu tespit etmek için hangi aşının hangi sayıda hangi yaş gruplarına yapıldığının bilinmesi gereklidir. Maalesef Sağlık Bakanlığı bu konuda veri paylaşımı yapmamıştır.

- TTB olarak pandeminin başından itibaren Sağlık Bakanlığı’na önerilerde bulunarak bu sürecin en hızlı atlatılması istediniz. Sizce Sağlık Bakanlığı “aşılama da dahil” süreci nasıl karşıladı?

Dünyada en başarısız ülke olmadı Türkiye, ancak Türkiye’nin köklü bir halk sağlığı deneyimi vardı ve buna layık bir başarı elde edilemedi. Sağlıkta dönüşüm ve sağlığın ticarileştirilmesi nedeniyle başarısızlıklar ve kötü yönetim söz konusu oldu. Bunda duygusal bazı ilişkiler gören gözlerle açık gelişti. Tek bir PCR kimine ve en başta tek bir aşya mahkum edildik. Bilimsellik değil diğer ilişkiler etkili oldu. Ekonomik kaygılar turizm kaygıları hatta bakanın itirafı ile iç güvenlik kaygıları sağlığın bilimsel yönetimini engelledi. İçişleri Bakanlığı’nın salgın politikasında egemen olduğu nadir bir ülkeyiz. Almanya ve Güney Kore gibi ülkelerdeki devlet başkanları bile bilimsel görüşleri reddederek uygulama yapmadılar. Almanya’daki Robert Koch Enstitüsü’nün kararları Angela Merkel tarafından aynen uygulandı. Bizdeyse durum ortada, yanlışları kusurları bilim kuruluna yıkmaya hazır siyaset kurnazları ticari sırlarla dolu verilerin üzerinin örtülmesi çalışıldığı bir salgın yönetimiyle başarısız oldular. Karne notları sınıfı geçmez. Karne notları kırık. Bu salgın döneminde bile hayasızca bir yalan-dolan dönemi yaşadık, insan hakları ihlallerinin en ağır şekli yaşanıyor, on binlerce sağlık çalışanı sağlık hizmeti veremiyor. Güvenlik soruşturması arşiv araştırması vb. nedenlerle yüzlerce hekim mağdur edildi. Her yıl 1000 kadar hekiminin yurtdışına göçmeye başladı. Bu toplam mezun sayısının % 10 kadarı.

Xaomi-Salcom İşçisi: “Örgütlülük Bilinçle, Örgütlenmeyle, Haklarını Bilmekle Başlar!”

Çin sermayeli telefon üreticisi Xiaomi-Salcom'da işçiler kötü çalışma koşulları ve farikada yoğun bir şekilde yaşanan tacize karşı mücadele ederek sendikalaştı. Bunun üzerine patron işçileri işten çıkardı, direnişe geçen işçilerin üzerine kapıyı kilitledi. İşten atılan 170'i aşkın işçi de fabrika bahçesinde hakları için mücadeleye başladı.

Özgür Gelecek olarak, fabrikada mücadelenin ilk günlerinden bu yana sürecin öznesi olan, fabrika bahçesinde 3 gün kalarak sendika hakkına sahip çıkan Xiaomi-Salcom işçisi **Yenigün** ile görüştük.

Yenigün, direniş sürecini, Türk-Metal Sendikası ile patron arasındaki görüşmeleri ve önümüzdeki günlerde olabilecek gelişmeleri anlattı.

- Bir direniş başlattınız. İlk olarak Salcomp'un şartları ve patronların tutumundan bahsedermisiniz?

Evet bir direniş oldu. Direnişin ardından ayın 1'inde bir sözleşme olacak, masaya oturulacak ama talebimiz ilk önce atılan işçilerin işe geri alınmasıdır. 170 işçi direnişteydi zaten.

Öncesi de 15-20 işçi direnişteydi. Onun ardından talebimiz hepsinin işe başlamasıydı. Bizim sendikadan talebimiz öncelikle işçilerin işe başlamasıydı ama işe başlarken maalesef bizim karşılaşmak is-

temediğimiz bir durum oldu. Bu durumda da işçiler olarak oraya gittiğimizde evraklarımızı, yaptırdığımızda şöyle bir olayla karşılaştık: Ücretsiz izin gösterip işveren mağdurmuş gibi geriye dönük SSK'mızı, primimizi yatırmayacak; üstelik davamızı çekeceğiz, bu evrakları, ücretsiz izni imzalamadan işe başlayamıyoruz.

Bu durumun karşısında tutum alan ve işe başlamayan arkadaşlar vardı. Çoğunlukla başlamıştı zaten. Şimdi sendikanın burada tutumunu da söyleyim: Sendika işverenle zaten bir anlaşma yaptı. Bu durum zaten ücretsiz izin gösterilmesi, işverenin mağdur göstermesiydi.

Görüşmeler oldu ama görüşmeler, resmi olarak 1 Ekim'de olacak. Bence yumuşak bir görüşme oldu; işverenin ve sendikanın talebi görüşüldü. İşçilerin talebi sorulmadı, işçilerin talebinin ne olduğu belli değil.

Aslında işveren ve sendika karar verdi. İşçilerin burada bir talebi, kararı yok. Çünkü bunu sorgulayacak işçiler de yok. Sendika burada kaç ikramiye verecek; maaşlar ne olacak; işte dört ayda bir yarı maaş mı olacak, bir maaş mı olacak? Yılda kaç kere izin olacağını işçilerden hiçbiri bilmiyor. Ama işçilere denildi ki; “Öncelikle işe girmeniz gerek, her şey çok güzel olacak.”

Aslında sendikanın işçilere şunu sorması gerekiyor: “Arkadaşlar sizin talebiniz nedir? Bizim sendika olarak talebimiz de işverenin talebi de budur! Bunun orta yolunu bulacağız, böyle yapacağız” diye bir fikir alması gerekiyordu.

İşçiler burada bir mücadele etti ama sendika, burada sadece işçilerin değil de sendika aidatını alsın, içeriye girsin fikrini koydu. Yani burada sendikayla da mücadele edilecek. İşçiler bu konuda bilinçli değil. Yine içeride bir çalışma olması gerekiyor.

- Salcomp partonu ile sendika arasındaki TİS görüşmeleri oldu mu?

1 Ekim'de olacak. Resmi olarak değil de bir görüşme, öngörüşme oldu.

Ama işçilerin ne görüşüldüğü ve ne edildiğiyle alakalı bilgileri yoktu. Bu ikramiyeler, primler, işçilerin maaşları olacak? İşçiler 2.820 TL alıyor. Biz kendimiz maaşlarımızı 3.500 TL olarak düşünüyoruz ama işveren ve sendika bunun fazlasını vermeyecek diye düşünüyorum.

Yani burada aslında bir anlaşma oldu ama resmi olarak 1 Ekim'de deniliyor, bundan işçilere pek bahsedilmiyor. Çünkü o tarihe kadar işçilerin bilmemesini istiyorlar. Ta ki sözleşmeyi atıp, imzalanana kadar, sendika içeri girene kadar. Bunu pek dile getirmiyorlar, gizli görüşme.

- Direniş süreci başlar başlamaz işten atılmalar başladı. Bunlar direnişi kırmaya yönelikti. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yani bu sarı sendika da olsa işveren, devlet sendikası da olsa burada Türk-İş evet burada bir mücadele gösterdi. İşveren, Türk-İş'in içeriye girmesini kabul etmedi. Tabii ki zorluklar gösterdiler. Tuvaletleri matkapladılar, kilitlediler. İşçileri içeriye almadılar. İnsanlar iki gün boyunca tuvaletsiz kaldı; bahçede yattılar, evlerinden uzak kaldılar, çocuklarını göremediler, maddi sıkıntı yaşadılar. Birçok arkadaşın kredisi var; aldığı zaten asgari ücret geçinmek çok zor. Buna rağmen insanlar direniş gösterdiler; güzel bir direniş, onurlu bir direniş ama direnişe katılmayıp içeriye çalışan insanlar da oldu.

- Halihazırda sendika ve Salcomp patronu arasında imzalanan anlaşmayı yani öngörüşmeyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çok doğru bulmuyorum. Çünkü burada işçilerin talebinin ön planda olması gerekiyor. İşçilere ne istediğini, işçilerin ne düşündüğünü sormadılar; biz şunları şunları görüşeceğiz, işçilere bir taslak hazırlayıp, bir toplantı yapıp bunları dile getireceğiz, siz ne düşünüyorsunuz diye fikirlerini almadılar.

İşçiler de örgütlü olmadığı için sadece sendika istediklerini, sendikanın ne olduğunu bilmedikleri için de sendika talebiymiş, sendika hakları getirecekmiş gibi bu şekilde yöneldiler. Sendika da bunu kullandı. Çünkü işçilere sizin haklarınız nedir, ne istiyorsunuz demesini beklenirken, işçilerin hakları sendikayla işverenin iki dudağının arasına baktı.

- Direniş süreci ve kazanımlara ilişkin neler söylemek istersin?

Aslında güzel bir direniş vardı ama maalesef işçiler çok örgütlü değildi. Örgütlülük, bilinçle, örgütlenmeyle, haklarını bilmekle başlar. Sadece sendika istediler. Bunun için güzel bir direniş gösterdiler. Ama işçilerin henüz haklarının ne olduğunu, neler olması gerektiğini, sendikayı da sorgulaması gerektiğini -neticede sarı sendika- düşünüyorum. Burada sendikayı sorgulayan bir işçi yok. Belki aralarında çok az işçiler var ama sendikayı eleştirirlerse sendika onları da dışlayacak.

Barınma Hakkı İçin Mücadeleyi ve Dayanışmayı Büyütelim!

2020 yılının Mart ayında korona virüsün Türkiye’de görülmeye başlaması üzerine önce 3 hafta tatil edilen ardından uzaktan eğitim sürecine başlayan üniversiteler, bugün hibrit modeliyle yeniden yüz yüze eğitime başlıyor. Bakanlıklar ve Cumhurbaşkanını’nın kendisi pandeminin başından bu yana öğrencilerin mağdur edilmeyeceğini iddia ederken aradan geçen iki yılın ardından öğrencilerin ihtiyaçları çerçevesinde tek bir adım dahi atılmadı.

Pandemi yasaklarının başlamasıyla bir gece yarısı yurtlarından çıkarılan binlerce öğrenci, otogarlarda izdiham yaşayarak ailesinin yanına dönmeye çalışmış, yaşam alanlarını terk etmek zorunda bırakılmıştı. Yurtlar öğrencilere kapatılarak Covid-19 virüsünün bulaştığı insanların ücretli karantinaya alındığı otellere dönüştürülürken, öğrenciler pandemi sürecinde işsizlik-yoksulluk-güvencesizlik koşulları altında yaşamaya çalışarak, kiralarnı ödeyemeyen milyonlarca insanla birlikte barınma sorunuyla boğuşmaya mahkum oldu. Geçtiğimiz iki yıl boyunca niteliksiz eğitim, artan işsizlik, güvencesizlik öğrenciler açısından derinleşerek artarken barınma hakkının yoksunluğu sorun olmaya devam etti. AKP-MHP iktidarının eğitim politikası; akademik kadroda kıyım ve faşist kayyum atamaları gerçekleştirerek eğitimin niteliğini düşürürken alternatif her sesi bastırma saldırılarından ibaret kaldı.

Bugün üniversitelerin hibrit sistemiyle yeniden yüz yüze eğitime başladığı bir sürecin içerisinde geçiyoruz. YÖK, geçtiğimiz yılın başından bu yana uygulamalı dersleri yüz yüze diğer dersleri online yapacağını açıklıyordu. Bu açıklamalar bu yıl tekrarlanırsa da somut olarak uygulamalı ve yer yer diğer derslerin yüz yüze eğitime başladığı bir dönemin içerisindeyiz. Pandemiden dolayı gerçekleşen ölümler geçtiğimiz yıl açıklanan rakamların üzerinde olsa da bu yıl böyle bir adım atılması emperyalist-kapitalist sistemin “çarklar dönsün” diyerek iki yıldır çözmediği Covid-19’u yaşamımızın bir parçası haline getirdiğini, pandemi yönetiminin değil sistem değişikliğinden başka alterna-

tifimizin olmadığını bir kez daha göstermiş oldu.

Devlet, geçtiğimiz iki yıl boyunca şirketlere yardım paketleri açıklarken üniversite öğrencilerini bir gece yurttan çıkarıp sokağa atmak dışında bir adım atmadı. Bugün milyonlarca öğrencinin yeniden eğitim göreceği illere giderek yaşam alanını değiştireceği bir sürece kapı aralanıyor. Pandemi sürecinde artan enflasyona karşı halkın cebine giren ücretin sürekli eksilmesi, öğrenci burs ve kredilerinin sabit kalması, öğrenciler açısından açlığa varan bir ekonomik gerçeklik yarattı. Genç işsizlik oranı % 25’lere varırken üniversiteliler açısından istihdam sorununun yanı sıra eğitim süreci boyunca alınan KYK borçlarıyla ayrı bir geleceksizlik dayatılıyor.

Milyonlarca öğrenci barınma sorunuyla karşı karşıya

Üniversitelerin yüz yüze eğitime başlayacağı haberleriyle birlikte kiralalar misliyle artırılarak öğrenciler müşteri olarak görülüyor. Yurt ücretlerine ve ev kiralalarına yapılan zamlar öğrenciler açısından barınmamaktan başka anlam ifade etmiyor. Pandemi öncesi 2019 yılında 458 bin öğrenci ekonomik ihtiyaçlarını karşılayamadığı için eğitim hayatını sonlandırırken bugün ekonomik krizin tımanarak devam ettiği bir süreçte, katlanarak artan özel-devlet yurt ücretleri öğrencileri, ev kiralaları öğrencilerin üzerine yıkılan bir enkaz durumunda.

İnsanın en temel ihtiyacı olan barınma hakkını temelden hedef alan emperyalist-kapitalist sistem, diğer temel haklar gibi halkın barınma hakkını gasp ederek varlığını koruyor. Pandeminin başından bu yana daha açık bir şekilde gördüğümüz üzere halkın, işçilerin, emekçilerin, köylülerin, kadınların, Kürtlerin, Alevilerin, mültecilerin, LGBTİ+ların, gençliğin, öğrencilerin bu sisteme karşı mücadele etmekten ve dayanışmaktan başka çaresi yok. Bugün kentsel dönüşüm adı altında emekçi mahallelerde halkın toprağını evini gasp ederek borçlandırarak zenginliğine zenginlik katan egemenler, öğrencileri müşteri olarak görüyor.

Devlet inşaat alanında yaptığı yatırımlarla halktan topladığı vergileri şirketlerin kasalarına aktırken ülke çapında milyonlarca öğrencinin barınabileceği yurt kontenjanı bulunmuyor. KYK yurtlarına başvuran yüz binlerce öğrenci, sırada bekletilerek özel yurtlara ve öğrenci evlerine yönlendiriliyor. Fahiş, yurt ve kira ücretlerini karşılayamayan öğrenciler açısından eğitim hayatını sürdürmenin koşulu kalmıyor.

Barınmıyoruz!

Birçok kentte “Barınmıyoruz!” diyerek sokağa çıkan, gece sokakta, parklarda kalan barınma hakkı için mücadele eden öğrenciler bu soruna karşı ses çıkarmaya devam ediyor. Oluşan kamuoyu önemli bir dayanışma ve mücadele dinamiği açığa çıkarırken, devlet herhangi bir çözüm sunmamaya devam ediyor. Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan öğrencilerin barınma sorunu olmadığını iddia ederken öğrencilere verilen 650 lira KYK burs-kredisi için “Elinize dizinize dursun!” diyerek beddua etti. Halktan aldığı vergilerle şirketlerin kasasını doldururken öğrencilerin büyük bedeller ödeyerek kaldırdığı harç ücretlerini, burs kredi hakkını adeta bir lütfmuş gibi anlatmaya devam ediyor. Bunun yanı sıra CHP de sınıf kardeşi AKP’nin ağzıyla belediyeler eliyle devlet yurtlarının iki katı fiyatlarda 1000 kişilik yurt kontenjanı açarak yurtlarla öğrencilerin yurt sorununu çözeceğini iddia ediyor. Ancak ne AKP ne CHP ne de başka bir sistem partisi kazanımlarımızı lütf olarak göstermekten başka bir çözüm vadetmiyor.

Bugünlerde öğrenciler gözaltı tehditlerine ailelerin aranarak taciz edilmesine varan saldırılara karşı parklarda nöbetler tutmaya devam ediyor. Öğrenciler açısından parçalı da olsa belli başlı talepler açığa çıkmış durumda. Bu taleplerin karşılanabilmesi açısından öğrencilerin kira ve yurt ücretlerine karşı başlattıkları direnişin önemli bir ayağını bu sorunu yakıcı bir şekilde yaşayan diğer kesimlerle birlikte ele alabilmektir. Sırf mülteci olduğu için fahiş kira fiyatları talep edilen mülteciler, kimliğinden ve inancından dolayı ev verilmeyen Kürtler

ve Aleviler, kent merkezleri dışında sosyal yaşamdan izole edilerek yüksek fiyatlarda kiralara mahkum edilen LGBTİ+’lar açısından sürekli bir kriz halinde yaşanan barınma sorunu bugün öğrenciler açısından yaşamını belirlediği hayati bir gündem haline dönüşmüş durumda.

Bu sorunun çözümü için parklarda, sokaklarda “Barınmıyoruz!” diyerek başlanan direnişin bulunduğumuz her alanda dayanışmayı ve mücadeleyi büyüteceğimiz bir sese dönüşmesi başta gençlik olarak bizlerin esasta tüm toplumun önemli bir sorumluluğunu oluşturuyor. Üniversitelerde barınma sorunuyla karşı karşıya bulunan öğrencilerle, pandeminin başından bu yana dayanışmanın önemini daha fazla bilince çıkaran kitleler arasında bağ kurarken, temelde barınma sorunun sistem sorunu olduğunu bilince çıkararak dayanışmayı ve mücadeleyi birlikte örgütlemek görevi önümüzde duruyor.

Boğaziçi direnişinde, pandemi koşullarında oluşturduğumuz dayanışma örgütlülüklerini bu sorumlulukla hareket ettirerek, kent merkezlerinde, okul önlerinde öğrencilerin bu soruna karşı birlikte mücadele edebileceği örgütlülükler olarak dayanışmaların harekete geçirilmesi önemli olanaklar barındırıyor. Dayanışmalar, öğrenciler açısından birlikte mücadele edeceğimiz bir mevziyi oluştururken, öğrencilerin kısmi çözümler üretebileceği alana dönüştürülmesi önemli bir ayağını oluşturuyor. Temelde bu hareket tarzı öğrenci hareketinin önemli bir dinamiğini oluşturan üniversite dayanışmalarının örgütlenmesi açısından refleks kabiliyeti yüksek bir potansiyel sunarken süreci karşılama noktasında en açık olanaklarımızı ifade ediyor. Barınma hakkı çerçevesinde gecekondü direnişlerinden tutalım da, kentsel dönüşüm mücadelelerine tarihimizde bulunan bir dizi olumlu deneyim bugün açısından beslenebileceğimiz bir birikim mevcut. Bu temelde kitlelerin sorunlarıyla bağ kurarken sorunların çözümü noktasında kitleleri çözüm gücü olarak görmek kritik bir yerde duruyor.